

ÎȚI CUNOȘTI TU ÎNGERUL TĂU?

1

Era noapte, atunci când s-a născut Barbara. Metri întregi de nămeți au îngropat ultimele resturi de dragoste pentru aproapele sub ele. Frigul ținea țara ca un demon de temut în ghearele sale. „Noaptea a mâncat lumina“, a spus o dată Michael. Și cu el a dispărut și căldura. A rămas doar frigul. Frigul înghețat!

Gerul și zăpada abundentă au doborât deja de câteva zile stâlpul de curent la pământ. Tehnica a fost învinsă; era întuneric și rece. Lemnele și lumânările făceau tot ce le stătea în putință. Se opuneau nopții cu puțină căldură, în liniște și neobservate se ardeau în dragoste, fără a se retrage și fără a spune ceva - și fără a aștepta ceva în schimb. Prin moarte creau viață prin lumină și căldură

Singuratică și în liniște era mica casă în mijlocul zăpezii. Nici o moașă, nici nu doctor nu a venit, ei nici măcar nu au încercat să ajungă aici.

Era groaznic! O putere ciudată vroia să mă strivească. Eu simțeam frigul, și doream să mă întorc.

„Michaele, ajută-mă!“

Unde rămânea el? El a promis doar, că nu mă va părăsi.

„Michael!“

Eu am fost strivită așa de parcă m-ar fi apucat niște clești de oțel. Ce a fost până acum pentru mine scut și siguranță, amenința să mă distrugă. Dar ceva nu a lăsat ca aceasta să se întâmple. Deja am intrat într-un tunel strâmt, și la capătul acestuia pândea frigul. O frică de panică m-a apucat. Eu încercam să mă împotrivesc, eu vroiam înapoi. Dar prea târziu!

„Este un băiat?“

Vocea fără ton a mamei mele a mai lăsat loc puțin curiozității. Trebuia cel puțin să fi fost băiat. Tata nu a răspuns. El mă ținea neajutorat în mâinile sale mari, protectoare. Eu eram țeapănă, nu eram în stare să mă mișc. Nici un strigăt, nici o inhalare, nimic. Frigul a câștigat.

„Este moartă?“

Eu am auzit din nou o voce monotonă; după aceea m-a cuprins iarăși întunericul, adânc, noaptea fără sfârșit.

Eu zburam ca o pasăre, ca un mic colibru, cu hărnicie de la o floare de lotus la alta. Lacul era împânzit de nuferi, soarele lumina și încălzea, șiruri de aburi mici se desprindeau din iarba udă de rouă. O șoaptă înceată bătea pe la șes, suflarea lui Dumnezeu se odihnea peste tot. Deodată a scuipat foc pământul din fața mea. Sunetul asurzitor mi-a rupt pur și simplu urechile. Mirosul de sulf se simțea, din groapa de pe pământ asemănătoare a unui crater a zburat direct spre mine o uriașă ciocănită. Aripile ei uriașe îmi tăiau orice posibilitate de scăpare. Frica mă sugruma, corzile vocale își încetau activitatea și a lăsat să moară țipătul meu de frică. După aceea nu a mai fost nimic. Un nimic adânc, întunecat.

Dura mult, mult prea mult. Când corpul meu se obișnuia deja încetul cu încetul cu moartea, au început din nou să-mi lucreze plămânii. Dar lipsa de oxigen a lăsat deja urme adânci în creierul meu. Acum era limpede: Eu nu voi fi niciodată ‘normală’. Michael a spus: „Va fi foarte greu, dar tu nu vei regreta.“ Cât de des mă voi mai gândi eu la această propoziție! Eu nu-i înțelegeam încă sensul. Acum era limpede, de necontestat. Eu eram însemnată, o viață întreagă voi fi handicapată.

„Michael, ajută-mă!“

Ce mă va întâmpina? Voi putea eu oare reuși? Voi fi eu oare vreodată fericită? Am să pot avea eu singură grijă de mine sau voi depinde o viață întreagă de bunăvoința altora?

În mare știam eu deja ce se va întâmpla. Michael a vorbit totul cu mine, m-a înveselit, mi-a dat curaj. Toate haltele importante din viața mea, mi le-a explicat, sensul lor, posibilitățile și toate șansele. „Va fi greu“, a spus el, și eu am fost de acord. Dar toate acestea s-au întâmplat în împrejurări liniștitoare. Fără nevoie, fără boli, fără suferințe, doar fericire și dragoste și abundență. Aș fi putut eu oare să-mi dau seama atunci, ce mă aștepta de fapt, aici? Am fost eu în stare, să mă gândesc la această viață, să simt măcar cum este ea? Amintirea aceasta s-a șters. Din ce în ce mai mult pâlea, imaginile deveneau neclare. Ca niște bucăți de ceață mai apăreau ele din lacul uitării, pentru a se destrăma imediat de chinurile vieții. Și așa era foarte bine. Nu ar fi fost posibil altfel, să faci față unei vieți plină de neajunsuri, dezamăgiri și disprețuri.

Niciodată nu am mai fost eu așa de singură, așa de neajutorată. Trupul și spiritul s-au unit, zdrobit și împins de cătușele materiei, de blestemul răului. Niciodată nu m-a mai atins cu atâta putere, decât la nașterea mea, imaginea căderii din paradis. Poate să fie vreun contrast mai mare? Dragoste și căldură nemărginită, liniște fără limite, învăluite într-o mare de tandrețe și abundență, zbura o bătaie cu o forță de neimaginat. Imprejurarea care mai înainte a fost așa de protectoare, devine un demon, încearcă să strivească micul corp și îl face să se zguduie ca un mic cutermur. Cu forță este el împins spre acel canal, care consduce afară în frig, în agitație și neliniște. Spiritul simte, că libertatea sa se destramă. Doar cu greu se predă el în închisoarea corpului, știind bine, că ușa de celulă va rămâne pentru el mult timp închisă - reținut în corpul unui nou născut, împins spre neajutorare. Sau așa cum este în cazul meu, cu un corp care nu este perfect și trebuie ca să renunț la dezvoltarea normală.

Michael mi-a spus o dată, că nașterea se numește și „Poarta vieții“. Pentru mine este moartea spiritului, o moarte groaznică și chinuitoare, după care deseori urmează noaptea, frigul și neștiința, cu doar un mic punct de lumină în depărtări. Ca un bun prieten se așează valul uitării peste suflet, ca niște fulgi de zăpadă, care o învăluiesc din

ce în ce mai tare. Căci doar sub o pătură de nea groasă este de suportat viața, devine posibil să înveți și să strângi experiențe. Doar aici poate să crească spiritul, până când va străpunge neaua pe timp de primăvară ca un crocus și cu gâtul larg deschis va bea din soarele dimineții.

„Imi pare rău, dar știi foarte bine, zăpada și frigul, nu a fost posibil, eu nu am putut să vin.“

„Eu știu!“ Mai mult nu a spus tata. Pe fața sa se putea vedea înțelegerea și tristețea. „La revederea, domnul doctor.“

„Reflexele sunt deranjate, corziile vocale sunt paralizate, tot corpul este moale și nu reacționează în nici un fel“, a spus el. „Copilul trebuie dus de îndată într-o clinică specială, mie îmi este imposibil un tratament. Cu un handicap mare va rămâne în orice caz.“

A durat zile întregi până când a fost posibil un transport până la clinică. Tata se ocupa de mine cu o dragoste nemărginită. Mama a fost altfel. Furia, supărarea și tristețea au împiedicat refacerea ei imediată. Impotrivirea ei era așa de mare, că nu a durat mult timp și i-a secat laptele. Acum a înlocuit tata și pe mama. El mă schimba, îmi făcea baie mă hrănea cu cea mai mare grijă și tandrețe. Brațele și mâinile sale îmi înapoiau puțin din siguranța pierdută. Eu îi mulțumeam cu strălucirea ochiilor mei, și el a acceptat aceasta în tăcere.

„De ce m-ai oprit atunci, ca să nu întrerup sarcina, când eu am avut rujeolă!“

Ca o sabie ascuțită a zburat acest reproș prin aer.

„Ea trăiește.“ Tata nu vorbea niciodată mult.

„Ce viață trăiește! Va fi neputincioasă, mută și nemișcată. Nu va fi în stare să se întrețină singură, va fi doar o piedică imensă. Niciodată nu va putea gusta din fericirile vieții, probabil că nici măcar nu este în stare, să gândească limpede. Pe veci ne va fi greu cu ea, și aceasta este doar vina ta.“

„Ști tu oare, ce înseamnă viața?“ a replicat tata liniștit. „Încă mai crezi tu, că viața constă în faptul, să tai o porție cât se poate de mare din tort, care de fapt este pentru toată lumea? Crezi tu, că la sfârșit te va întreba cineva, cât de multe distracții ai avut? Sau cât de confortabil ai trăit?“

Vocea sa armonioasă ameliorea durerea, care mă străpungea. Câte ore și zile am trăit eu cu frică atunci, când mama a vrut să întrerupă sarcina. Doctorul a sfătuit-o, și ea a fost ferm decisă pentru aceasta.

„Gândiți-vă la faptul, că poate fi handicapat!“

„Nu face aceasta, te rog eu, lasă-mă să trăiesc. Inseamnă mult pentru mine, această viață. Am nevoie de această experiență, ea mă va duce mai departe. Te rog nu distruge, ceea ce s-a copt deja de mult. Nu îmi strica șansa, tu nu ai nici un drept. Eu îți voi mulțumi cu dragoste, atât cât voi putea. Dumnezeu te va răsplăti, cu ceea ce nu pot eu.“

Ore în șir am vorbit cu ea, am încercat, să trezesc dragostea în ea, înțelegerea. Ea nici măcar nu m-a băgat în seamă. Ea nici măcar nu a vrut să fie aproape de mine, nu a vrut să instaleze o legătură spre mine. Ea lupta pentru despărțire, dorea să scape de mine. Nu putea pur și simplu să suporte gândul, să fie batjocorită de alții. Cu ‘o piedică la picior’. Să fie legată, să trebuiască să-și schimbe viața, să renunțe. Dar tata nu a lăsat-o. Pe el l-am atins cu rugămintea mea, el era conștient de sentimentele mele, se identifica cu ele. Eu sunt foarte bucuroasă și mulțumită, că mi-a făcut posibilă această viață alături de el. O panglică tare a iubirii ne leagă pe noi, voi putea suporta cu mai multă ușurință unele lucruri.

*

„Unele centre importante ale creierului sunt cât se poate de tari atacate.“ Pentru doctor eram pur și simplu un obiect, care făcea parte din ‘meseria’ sa.

„Uitați-vă aici!“

El m-a înțepat cu siguranță de vreo douăzeci de ori cu un ac de sus până jos. Cine a spus că nu pot simți durerea, chiar dacă corpul meu nu este în stare, să reacționeze normal? Era aproximativ a zecea oară, în aceste ultime săptămâni în care eu a trebuit să îndur aceste chinuri. Și pentru ce? Spre avansarea în bine a stării mele nu ajută în orice caz deloc. Doar o frică adâncă s-a născut în mine, care s-a arătat mai târziu, și a fost de neânțeles pentru cei din jurul meu împotriva a tot ce arăta a clinică și a doctor. Nenumăratele probe de sânge, lumina rece în ochi, consultațiile interminabile s-au îngropat adânc în sub conștientul meu.

Știu oare doctorii, ce se întâmplă cu un copil, care este ținut de picioare și i se dă deodată drumul la cap? Pentru ei este cel mai normal și mai neimportant lucru de pe această lume. De zece, douăzeci de ori am avut voie să exerseze această acrobație. De fiecare dată se strângea stomacul și diafragma, cu toate că corpul meu nu era în stare să reacționeze după cerințe. O frică fără margini mă cuprindea de fiecare dată, Eu doream să strig, fiecare să audă disperarea mea, dar corzile mele vocale nu ascultau și așa de signalul imperfect al creierului meu. Cine putea măsura, ce înseamnă pentru un copil, să facă un flic flac peste aparatul de raze, după ce umiditatea creierului a fost schimbată prima oară cu aer și după aceea cu un mijloc înlocuitor? La fiecare mișcare par să se prăbușească în cap lanțuri întregi de munți. Creierul parcă vrea să se spargă - și eu nici măcar nu puteam să zbier. Săptămâni în șir se dezlănțuiau încă în capul meu furtuni, fără ca acestea să dispară definitiv. S-a gândit oare vreodată unul din acești doctori, la frica de existență, atunci când corpul este cuprins de două brațe și este împins într-un ‘tunel subțire de raze’? Secunde devin ore întregi. De unde își iau puterea, cine le-a dat dreptul, să sfarme sufletele, și chiar fără să poată vindeca trupurile? Cine a inventat aceste metode noi de chinuire? Cine le-a legalizat? Cine a schimbat gândirea și instituțiile, prin aparate goale, care pot să-l împartă pe un om în sute de bucăți și să arate diagnoza perfectă, pentru a-i fi oricărui doctor de folos în terapie?

Singur - cu toate că este multă hectică.

Părăsit - cu toate că ești tot timpul sub observație.

Neajutorat - cu toate că ai multe ajutoare în jurul tău.

Era răcoare și întuneric. Doar puțină lumină aducea sora Benedicta, căruia i-am fost încredințată de câteva zile. Cu toate că lucra de fiecare dată până la epuizare, emana liniște, care provenea de undeva din adâncuri. Pentru ea era viața, dragostea și ajutorul tot același lucru. Ea se pricepea, să astupe multe rupturi și să mă împace cât de cât din nou cu această lume. Ea avea și treburile ei, trebuia să practice și lucruri neplăcute, de exemplu să ia o probă de sânge sau să schimbe vreun bandaj. Ea făcea aceasta de fiecare dată cu o scuză mută în inima ei. Strălucirea și undele ei mă înfășurau în căldură și dragoste și neutralizau durerea atunci când aceasta se forma. La ea știam că este necesar, este gândit, și se întâmpla cât mai atent posibil. Cine le-a furat oare celorlalte dragostea?

„Noaptea a înghițit lumina.“ și la stingere a luat și toată căldura cu sine. A rămas doar frigul. Aceste zece săptămâni în clinică au fost după nașterea mea cea mai rea experiență. La acest gând încă îmi mai trec peste spate fiori reci.

*

Tata mă luase, mut și înțelegător ca întotdeauna, înconjurat cu strălucire de lumină. El m-a lăsat să mă cufund în ea, și lumea s-a scufundat în jurul meu. Dispărute pe nesimțite au fost orele rele, pacea și bunătatea domneau. Un vis fără să dorm mă răpise, eu pluteam asemenea unui vâl de ceață în întâmpinarea luminii, m-am scufundat într-o cascadă din mii de scântei de lumină. Imi făcea nesfârșit de bine. Inviorată și întărită m-am așezat eu pe o câmpie, înconjurată de mii dintre cele mai frumoase flori. Bine mirositor, limpede, răcoros era aerul.

„Barbara!“

Michael stătea lângă mine. În îmbrăcămintea lui albă simplă cu cureaua din pietre prețioase, mică și încântătoare înfățișarea, tinerească, aproape puțin ștângărească fața, aproape prea tânăr după puncte de vedere omenești. Pe deplin tăcut mă luă el în brațele sale. De la nașterea mea nu îl mai revăzusem.

„Tu ai fost un timp îndelungat plecat. Eu te-am strigat, nu m-ai auzit tu, așadar?“

„Eu te-am auzit, copilul meu, și eu te asigur, că am fost totdeauna la tine.“

„Dar eu nu te-am văzut.“

„Aceasta nici nu puteai tu.“

„Dar și înainte te-am văzut eu totuși întotdeauna, dacă aveam dor față de tine, eu nici măcar nu trebuia să te chem o dată.“

„Dar acum ești tu pe pământ și trebuie să te acomodezi cu legile lui. Ele sunt severe, nemiloase și de neschimbat. Era necesar, să te las singur în acest timp. Tu trebuia să te acomodezi, aveai foarte multe de întâmpinat, ai putut să faci deja foarte multe experiențe. La aceasta era necesar, ca tu să fii singură, fără ancoră de salvare. La aceasta n-ar fi fost mai ușor, dacă tu ai fi fost prin mine mereu amintită de ceva mai frumos. Dar aceasta este numai o parte a lucrurilor.“

Michael făcuse o pauză lungă.

„Intr-adevăr ‘să vadă’ pot pe pământ numai foarte puțini. Unora le este aceasta înăscut. Pentru ei este acesta un mare examen - este foarte greu, să folosești corect acest dar - , sau ei au unele sarcini precise. Altfel este ‘văzul’ numai atunci posibil, dacă un om este în stare, să coreleze oscilația sa pe deplin cu oscilația noastră. Aceasta este însă mult mai curată și duhovnicească, cu nici o materie împovărată. Multe obstacole se află printre oameni pe pământ. Un lucru numai vreau eu să-ți arăt deja astăzi, cel mai mare și cel mai greu. Acesta este ura și toate simțămintele înrudite cu aceasta, învinuire, mânie, lipsă de dragoste. Ura produce oscilația cea mai josnică, cea mai aspră, cea mai adâncă. Ea te trage în jos și face imposibil fiecare contact cu lumea spirituală. Oscilația ei se poate îndesa așa de tare, că unii oameni, cât de cât sensibili, pot să o simtă deja corporal. Ea nu este, ce-i drept, motivul fiecărei suferințe, ci o consecință a primului motiv, pe care eu mai târziu ți-l voi explica încă; dar ea este cel mai distructiv sentiment în general. Ea distruge totul, nu-i lasă dragostei nici cea mai neînsemnată șansă.“

„și eu am început, să urăsc totul, ce este împotriva mea. Mama mea, clinica, doctorii.“

„Tu vezi acum, că nu a fost drept. Ura te trage în jos la nivelul cel mai de jos și cel mai dens, unde legea, care este baza materiei, apare pe deplin spre a fi purtată. Durerea este una din ostatice, peste care dispune materia. Te lovește cel mai tare, dacă te afli pe treapta cea mai de jos. Durerea nu este o mărime dată dinainte. Ea este condusă prin nervi la creier, și de-abia acolo se formează sentimentul de durere. Acesta depinde însă de starea, în care se află creierul tău; și deoarece gândirea este subordonată simțului - chiar dacă acest lucru este astăzi altfel învățat în lumea rațională - , depinde sentimentul de durere mai ales de starea sufletului nostru. Una și aceeași durere, trăită în starea de oscilație a urii, este neegalat mai tare simțită decât în starea de oscilație a dragostei, a înțelegerii și a iertării.“

„De aceea, deci, au fost durerile așa de insuportabile, așa de pline de violență brutală!“

„Vezi tu acum, ce fel de experiențe importante ai făcut tu deja? Tu ai cunoscut una dintre cele mai importante și elementare legi: Depinde de starea sufletului duhovnicesc, cât de adânc te încălcești tu în materie. Expresiile sufletului sunt sentimentele, și, invers, stabilești tu cu sentimentele tale starea de oscilație a sufletului tău duhovnicesc. Țineți ca exemplu o pendulă în fața ochilor. Cu cât mai încet osciliază ea, deci, cu cât mai jos este starea ei de oscilație, cu atât mai ușor de cuprins devine ea. Cu cât mai repede osciliază ea, cu atât mai greu este, să o cuprinzi, până tu la urma urmei nu ai absolut de loc nici o șansă, pentru că ea osciliază așa de repede, că tu

nu mai poți s-o vezi; ea a dispărut din câmpul tău vizual. Totuși n-ar veni nimeni pe ideea să spună, pendula nu există, pentru că eu n-o mai văd. Calea pendulei până aici s-a putut totuși urmări. Este logic. Logic este însă numai ceea, ce noi putem înțelege cu mintea noastră și putem să ne gândim. Trei cu trei fac șase. „Aceasta este totuși logic“, spune fiecare. Pentru un copil mic nu este aceasta absolut de loc logic, mintea lui nu este încă tocmai așa de maturizată. De aceea fac însă trei cu trei totuși șase, chiar dacă copilul încă nu înțelege aceasta. De îndată ce omul este însă matur, este el de părere, că ar ști atunci toate. La aceasta este rațiunea omului în comparație cu cea mai înaltă conștiință cosmică, atoatecunoscătorul Dumnezeu, nici măcar un grăunte de nisip în deșert.

Înapoi la exemplul nostru: Așa cum pendula dispare din văzul ochilor tăi, când ea osciliază mai repede, așa sunt și ființele invizibile, care se află într-o stare de oscilație mai înaltă. Un înger sau o ființă duhovnicească poate să se și materializeze, ce-i drept, în anumite - foarte rare - condiții și să adopte cu aceasta o stare de oscilație mai joasă. Dar de regulă este acest fapt tocmai invers: tu trebuie să te transpui într-o stare de oscilație mai înaltă, pentru a putea face legătura cu aceste ființe. Cu cât mai desăvârșit îți reușește aceasta, cu atât mai desăvârșit va fi și contactul, cu atât mai desăvârșit vei putea tu simți unitatea de esență a lor. Aceasta merge începând prin presimțiri simple peste simțiri și auziri până la vederi, respectiv în desăvârșirea spre persoana din față cu aceleași drepturi. Dacă vrei tu în consecință să intri în contact cu lumea duhovnicească, atunci evită totul ce înjosește starea ta de oscilație. La aceasta aparține pe lângă sentimente și gândirea ta, înfăptuirea ta și încă mai multe lucruri; dar despre acestea mai târziu.

Dintre sentimente este ura cea mai de jos. Ea te ține jos, te leagă tare în materie și face imposibilă fiecare încercare, să te dezvolți mai departe duhovnicesc și sufletești. Urmează acum multe trepte până la dragostea curată, neegoistă. Cu ea poți tu să pătrunzi până în cele mai înalte câmpuri ale lumii duhovnicești, în desăvârșire până la tronul lui Dumnezeu. Dragostea descurcă toate porțile, ea este „Sezam-ul -deschide-te“ al lumii duhovnicești..

Când tu începuseși atunci în clinică, să urăști totul, te-ai pus tu pe treapta cea mai inferioară. Tot ce este negativ a trebuit de aceea să te lovească cu cea mai mare putere.

Boala este al doilea, cu durerea apropiat înrudit ostatic al materiei. Tu poți probabil să și presupui, ceea ce urmează acum. Lumea duhovnicească nu cunoaște nici o boală. Cu cât mai adâncă este starea ta de oscilație, cu cât mai mult tu te duci deci în mâinile materiei, cu atât mai expus ești tu la aceasta. Invers: tu poți să scapi de ea, prin aceea că tu, cu ajutorul sentimentelor mai înalte, mai ales deci cu dragostea, te miști către câmpul duhovnicesc.

Sentimentele tale sunt ca degete pe harpa vieții. Ele ating corzile, ale căror mărimi de intonații determină oscilațiile sufletului tău duhovnicesc. Exersează-te în intonațiile înalte, curate. Oscilațiile lor aspiră la nemărginire.“

Mult timp am mers noi așa tăcuți unul pe lângă celălalt. Domnea o stare de pace, aproape festivă. Soarele, cu toate că nu se vedea niciunde, răspândea o lumină de înserare caldă. El părea să fie peste tot, nici o umbră nu i se putea împotrivi. Pârâul cu apa lui limpede ca cristalul curgea încet în jos. Aerul era plin de o oscilație specifică, supranaturală, care nu putea fi simțită numai cu urechile, ci cu tot corpul. Un sentiment nedescris de siguranță mă pătrundea. Instinctiv m-am prins strâns de însoțitorul meu.

„Este o mare milostivire, că eu am voie să te introduc deja la începutul vieții tale în aceste lucruri, pe care mulți încă nu le cunosc la sfârșitul vieții lor. Este însă în același timp și o mare responsabilitate pentru tine. Procedează conform acestora, răspândește lumina pe pământ!“

*

Când eu m-am trezit iarăși, eram deja acasă. În silă și în mâhnire mă înfășa mama mea, pentru a mă hrăni apoi cu pireu de lapte. Pentru prima dată n-am fost în stare, să-i dau replică la furia ei. Visul meu mă ținea încă pe deplin prins. Era un sentiment minunat. Eu puteam să-i întâmpin lipsa ei de dragoste cu dragoste, țineam departe frigul cu căldura. Ca o platoșă se pusese ea protectoare în jurul meu, și dintr-o dată nu mai durea frigul. În decursul timpului am învățat eu, că nu trebuie neapărat să răspunzi respingerea cu respingere și lipsa de dragoste cu lipsă de dragoste. Aceste sentimente negative dor numai atunci, dacă le lași să între în tine. Numai atunci pot ele să rănească și să producă răni. În acel moment însă, în care se reușește, să se preschimbe, această energie negativă și să fie trimisă înapoi ca dragoste, nu mai este nici un ‘război’ posibil. Un luptător cu sabia poate să lupte numai atâta timp, cât el se lovește de împotrivire. Dacă lovitura lui se duce în neant, va înceta el de îndată stupefiat. O minge de tenis zboară numai atunci înapoi, când ea se lovește de pământul tare și pe deasupra când este alimentată și iarăși lovită înapoi cu energie nouă prin puterea celui care lovește cu paleta. Ea își pierde toată energia, dacă se lovește de pământ moale și care cedează și dacă nimeni nu este acolo, care s-o lovească înapoi. Tot așa se întâmplă și cu ura și mânia.

Mama mea a fost într-adevăr foarte stupefiată, când eu am întrerupt pentru prima dată acest ‘mic război duhovnicesc’ într-un asemenea fel. Oarecum, ea n-a mai putut să-și descarce furia ei asupra mea. La aceasta a trebuit însă într-adevăr săracul motan petru să sufere, care chiar i s-a strecurat între picioare nepresimțind nimic. Dar pisicile par să fie tari în a îndura. Lovitura de picior i-a pricinuit într-adevăr o călătorie în zbor nedorită de mai mulți metri, nu i-a putut însă nici măcar obține un miau de durere.

Viața mea a fost la început cât se poate de monotona. Mea mea nu se prea îngrijea de mine, și chiar și frații mei, Horst de doisprăzece ani și Willi de zece ani, aveau altceva mai bun de făcut, decât să stea în compania ‘caprei prostănace’. Acea capră prostănacă eram eu. Liniștită stăteam eu toată ziua în colțul meu și păream să nu recepționez prea multe din împrejurările mele. Nu puteam să vorbească; paralizia a atrofiat corzile mele vocale; eu voi rămâne pe veci mută. O ureche era întru totul surdă, cealaltă funcționa doar puțin. Brațele și picioarele mele erau slăbite, nervii mei nu vroiau să reacționeze.

„Un defect în substanța emițătoare, care face posibil contactul între nervi și mușchi“, a spus doctorul. „O boală foarte rară“

Da, cât se poate de rară, dar eu trebuia să mă acomodez cu ea. Să stau nu puteam, decât atunci când eram proptită, și mama doar rareori era de acord cu aceasta. De regulă eram culcată pe o pătură mică în camera de zi. De fapt nu era un loc chiar atât de rău. Iarna emana foarte multă căldură soba de acolo. Eu iubeam foarte mult căldura. Ea intra în mine, mă încălzea adânc înăuntru, mă umplea cu totul. Era o căldură adevărată, vie, emanată de lemnul care se ardea pentru aceasta. Eu m-am gândit desori la aceasta. Doar aveam timp suficient. Ce se poate face atunci, când ești condamnat să stai, pur și simplu? Bineînțeles, eu dormeam mult, cel puțin în primii ani. Dar celelalte ore? Ele durau foarte mult, atunci când nu poți face nimic, câteodată mult prea mult. Eu eram totuși mulțumită, că ochii mei nu au fost atacați prea tare. În casă vedeam totul, afară în lumina strălucitoare aveam dificultăți. Sensibilitatea pentru lumină era prea mare, de multe ori era inflamată conjunctiva și acest lucru era dureros. Când am primit mai târziu ochelari fumurii, a devenit situația cu mult mai bună. Ochii mei erau practic singurul organ, cu care putem intra în contact cu tot ceea ce mă înconjură. Eu puteam ore în șir să mă uit la un lucru sau să mă uit la muște sau la flori.

„Răbdarea este o trăsătură importantă și mare a lui Dumnezeu“, a spus Michael. „Încearcă să te antrenezi în aceasta, cât de des poți tu.“ Atunci nu prea am înțeles așa de bine sensul spuselor lui. Dar nu era așa de grav. Boala mea m-a condus. Ea mi-a lăsat alegerea doar între protest și răbdare sau disperare. Răbdarea era ‘răul cel mai minor’ după părerea mea. Eu sunt nemărginit de mulțumită pentru experiențele, pe care am avut voie să le trăiesc, pentru ajutorul, pe care eu l-am primit. Boala mea mi-a fost un bun învățător. Atunci aș mai fi schimbat oricând cu un trup sănătos. Astăzi îți mulțumesc ție Tată, că nu ai dat voie ca să se întâmple.

„Doar un orb preferă o cupă frumos sculptată în favoarea unui bulgăre de aur.“ Eu iubesc felul cum Michael înțelegea, să explice lucruri mari cu pilde simple.“ Corpul, învelișul material, este imediat la începutul vieții dăruit distrugerii, fără a se deplasa se îndreaptă spre prăbușire, dar ce valoare are el față de spiritul nemuritor? El este închisoarea sa, îl poate închide și zdrobi, da, câteodată îl poate opri cu totul - dar doar pentru scurt timp. În cel mai rău caz este un somn ca a lui albă ca zăpada, care de multe ori nu durează nici o sută de ani. De un prinz cu numele de moarte este trezit cu un sărut din somn spiritul. Cât de bine este, dacă el poate recunoaște, că nu s-a lăsat pradă celui care l-a închis, că a trișat corpul și - oficial s-a supus cu umilință - dar în secret a urcat pe cele mai înalte culmi. Ce îl interesează pe un pui, când iese, coaja, pe care el mai înainte a spart-o? Ce folos au toate plăcerile și bucuriile trupesti în împărăția lui Dumnezeu? Acelui, care primește cu milă această cunoaștere.“

Corpul meu a înlocuit această cunoaștere. Fără milă, brutal - și totuși nemărginit de iubitor. Răbdarea? Se poate găsi oare în stresul vieții? În aspirația corporală, care slujește doar pentru a satisface nevoile materiale? Cu mulțumire primesc eu acest ostatic, care a zdrobit corpul meu, care a dărâmat zidurile închisorii și a eliberat spiritul. Germana, matematica, fotbalul era orarul fraților mei; pe al meu scria însă răbdare și dragoste. Era o școală dură. Cel mai rău era faptul, că nu mă puteam întoarce nici măcar singură. Eu stăteam deseori zile întregi pe aceeași parte. Mama nu a făcut cu siguranță aceasta cu intenție, dar ea nu era pur și simplu capabilă, să se pună în locul meu. Eu stăteam așa de mult pe o parte până când pielea se inflama deja. Erau chinuri mari și interminabile pe care eu a trebuit să le suport atunci. Nu puteam să urlu; așa gemeam ore întregi, dar doar cu rezultatul, că mama se retrăgea și mai mult față de mine, pentru că ‘plângăcioasa îi fura și ultimul gram de nervi’. Eu încercam întotdeauna, să nu sădesc ura, să nu fac vreun reproș și să nu condamn. Era nemărginit de greu și mă costa deseori toate forțele.

„Frigul nu se ameliorează prin frig, dar căldura topește cu timpul toată gheața“, a spus Michael. Eu știam că el avea dreptate. Eu mai știam, că acesta era singurul drum, era drumul meu. Dar era mult prea abrupt, pietros și alunecos. De multe ori mă gândeam: prea abrupt. Eu simțeam atunci puterea trupului. Cu cea mai mare armă a sa, cu durerea, mă pedepsea el atunci pe mine. Și spiritul nu avea încă puterea necesară să se ridice deasupra. Eu eram încă prizoniera corpului meu, a sentimentelor mele. Durerea controla reacțiile și gândirea. Greu și lung este drumul, ca să desparți temporar sentimentele și părerile corpului și să le pui la dispoziția interiorului, adevăratului Eu, a spiritului.

„A vedea, a auzi, a mirosi, a gusta și a simți nu au voie să dezlănțuie reacții automate și conform situației“, a spus o dată Michael. „Tu trebuie să recunoști aceste simțuri și să le înregistrezi. Dar nu lăsa niciodată ca ele să-ți controleze faptele și sentimentele tale. Când cineva te înjură, atunci tu ești supărată, dacă cineva te disprețuiește, ești tristă, dacă cineva te laudă, tu te bucuri, și dacă cineva îți pricinuieste o durere, atunci tu începi să-l urăști. Tu ești la fel ca și un robot: Dacă apeși pe un buton, atunci face el aceeași mișcare proprie lui. Crezi tu, că Dumnezeu a vrut să creeze roboți? Atunci ar fi putut face El totul cu mult mai ușor. El a creat cu omul o ființă, care este dotată cu totul, că îi dă posibilitatea ca să fie liber, pentru ca el să poată în libertate să urce pe cele mai înalte culmi ale sferelor. Multe pericole pândesc la marginea drumului. Mult prea des se lasă omul convins, își vinde prețioasa libertate pentru o pâine cu unt. Toate plăcerile ieftine, dependențele materiale și sexuale, alcoolul, fumatul, drogurile, tabletele, moda, care trebuie neapărat respectată, toate lucrurile acelea, pe care trebuie să le faci, ca să fi mare în fața lumii, mașina cea nouă, de care este nevoie, pentru că și vecinul are una, sportul cel nou, fără care nu ești demn de societate, curățatul, pentru arătat vecinei, că se poate și mai bine.

Există mii de astfel de ‘neuroze forțate’, care înăbușe toată libertatea, și îl fac pe om ca să devină un robot. Și totuși a primit omul o armă minunată, care poate ține piept tuturor atacurilor: dragostea.

Dragostea spre Dumnezeu învinge toate aceste primejdii. Dragostea pentru Dumnezeu înseamnă să-L iubești pe acela, care te-a creat, motivul și în același timp capătul dezvoltării mele, Acela care i-a dat un sens existenței mele, să-i întorc în deplină libertate dragostea Sa. Această dragostea doboară toate barierile; ca un farte, ca pe o soră vrea Dumnezeu ca noi să fim alături de El. Nu ca un Stăpân mare vrea ca să-L iubim, nu din cauza înțelepciunii Sale, din cauza măreției nemărginite și a superiorității Sale. El vrea doar să fie iubit, pentru că există, cum un copil își iubește mama, și mama își iubește copilul. Această dragostea adevărată trebuie să crească, ca ea să nu fie tulburată de absolut nimic. Nimic să n-o mai deranjeze în veci sau s-o subțieze. Ea este ceva unic, ceva de neântrecut, ceva sfânt. Ea este măreață, cel mai înalt lucru care a existat și va exista. Ea este cauza și sensul vieții, da, este însuși viața. Dar nu este posibil, ca să fi creat cu o asemenea dragoste. Chiar și pentru un Dumnezeu atotputernic nu este posibil. Căci atunci ar fi creat doar niște roboți. Ce contează o dragostea pentru mine, care nu are nici o alegere, care trebuie să mă iubească, pentru că îi lipsește posibilitatea, ca să nu fiu iubită? Dragostea unei femei este de aceea așa de prețioasă, pentru că ea s-a decis în libertate pentru aceasta. Ea ar fi cât se poate de nevaloroasă, dacă ar exista pe lume doar un bărbat, așa că ea nu ar mai avea de fapt nici o alternativă. De abia decizia liberă face așa de prețioasă dragostea. Și pentru Dumnezeu. El nu a vrut roboți. Așa a trebuit să ne creeze alegeri pentru dezvoltare, unde noi putem să ne hotărâm în libertate. Pentru Dumnezeu sau pentru bani, pentru Dumnezeu sau pentru sex, pentru Dumnezeu sau dependența de droguri, pentru Dumnezeu sau pentru nenumăratele ‘neuroze forțate’. Dumnezeu ne lasă voit această alegere. El nu poate și nu are voie să intervină. Mulți spun, eu cred de abia atunci în Dumnezeu, când îl văd, atunci când El a înfăptuit o minune în fața ochilor mei, ca eu să pot fi sigur. Dar ce ar fi atunci, dacă El ar înfăptui o astfel de minune? Dacă El s-ar arăta în măreția și minunăția Sa? Atunci ar spune într-adevăr fiecare: „Da, acum pot în sfârșit să cred, acum te voi iubi într-adevăr.” Dar aceasta nu mai este o alegere liberă. Acea dragoste nu valorează absolut nimic. Ea nu provine din inimă, ci din rațiune. Dragostea calculată poate fi câteodată confundată pe pământ cu dragostea adevărată, dar pe Dumnezeu nu poți să-L înșeli. Ar fi tot același lucru, ca și când o femeie l-ar iubi pe un bărbat doar atunci, dacă i se par destul de mari proprietățile sale și dacă acesta are destui bani. Aceasta nu are de-a face nimic cu dragostea. Adevărata dragostea - și aceasta există doar la Dumnezeu - este pură de orice judecată. Ea nu pune condiții, nu așteaptă nimic în schimb. Ea iubește pur și simplu. Așa vrea Dumnezeu ca El să fie iubit. Simplu, pentru că există. Nu din cauza, ca noi să nu ajungem în ‘iad’; din din cauza, ca noi să ajungem în ‘rai’ și să avem acolo liniștea veșnică; nu, pentru că Dumnezeu are toate posibilitățile, că să ne facă cât mai plăcută ‘viața veșnică’. Dumnezeu nu vrea să fie iubit dintr-un motiv sau altul, ci doar pentru simplul fapt că există. Și pentru aceasta nu este nici măcar necesar, ca El să stea departe de pământ, deoarece există lucruri, care ne dau alternative, că El ne lasă o adevărată alegere. Semne există destule, Fiecare, care îl caută, îl vă găsi pe El peste tot din belșug. Ce este natura altceva, decât un miracol a lui Dumnezeu? Floarea, care crește din apă, pomul, care crește din sămânță? Sau frunza de begonie, care dintr-o singură frunză crește, și devine o plantă? Fără dificultăți poate fiecare, care vrea, să vadă că în spatele ei se află o putere ordonată. A fi de părerea, că totul s-a întâmplat din greșeală dintr-o materie străveche, adică ordinea a reieșit din haos, este atât de absurdă ca și părerea, ca nisipul din deșert ar putea să construiască fără un pic de ajutor o piramidă, doar că îi trebuie suficient timp. Cine a văzut să reiese ordinea din haos? Doar așa?

A doua parte a acestei arme de dragoste este dragostea pentru aproapele. Ea nu se deosebește aproape deloc de dragostea pentru Dumnezeu. Așa cum se pot învinge toate ispitele materiale, dependențele și necesitățile, așa poate dragostea pentru aproapele să te cucerească. Sau cum aş putea eu să simt ură, dacă îl iubesc pe cel de lângă mine? Sau cum aş putea să-i fac reproșuri? Toate sentimentele negative se cuceresc prin dragostea pentru aproapele. Ea nu întreabă de ce, ea este pur și simplu prezentă, pentru fiecare. Cum aş putea eu, mă întreb tu, să-l iubesc pe dușmanul meu., care vrea să-mi facă doar rău? Este cât se poate de simplu. El este tot același, ce ești și tu. El este o ființă a lui Dumnezeu, creată prin dragoste pentru dragoste. Dumnezeu îl iubește pe el la fel ca și pe tine. Dragostea nu face diferențe. Cum ai putea tu atunci, dacă afirmi, că îl iubești pe Dumnezeu, să-l urăști pe acela, pe care Dumnezeu îl iubește la fel ca și pe tine? Dacă iubești pe cineva cu adevărat, atunci îl iubești cu totul, cu toate defectele sale. Dacă îl iubești într-adevăr pe Dumnezeu, atunci trebuie să-L iubești întru totul, așa, cum El își iubește toate ființele fără nici o deosebire. Cum poți tu atunci să urăști una din aceste ființe? Acest lucru nu există nici măcar în dragostea lumească. Dacă un bărbat își iubește foarte mult prietenul, atunci este cel puțin tolerat sau tratat cu prietenie de soția celuiia și la Dumnezeu să fie oare altfel? Ar trebui să ne purtăm cel puțin frumos cu aproapele nostru. Acesta este cel mai cert lucru de pe lume.

Dar nu dispera. Este într-adevăr cel mai greu. Noi vom mai vorbi deseori de acest lucru.“

Chiar și astăzi am avut voie mult timp să mă plimb braț la braț cu Michael peste câmpii frumos mirositoare, și am avut voie să adulmec aerul răcoros și proaspăt. Era tot aceeași lumină, o minunată și foarte luminată lumină de inserare, care însă nu arăta nici o umbră în vreo parte. Soarele nu se putea vedea nici unde. Feluri nemărginite de flori și de pomi ne întâmpinau. Eu pur și simplu nu mă pot exprima altfel. Natura nu era doar prezentă, ea părea să trăiască împreună cu noi, părea să aibă legătură cu sentimentele noastre, și să influențeze starea noastră și în același timp convingi de ea, da, chiar purtați. Multe păsări cântau în jurul nostru, mulți fluturi ne înconjurau, albinele zumzăiau, totul în jurul nostru era plin de viață. Chiar și animalele nu era doar așa acolo. Ele păreau să fie o parte din mine și erau într-un fel misterios cu mult mai vii, decât eu le-am putut recepționa pe pământ. Niciunde nu se simțea nici măcar o urmă de frică sau de griji. Doar dragoste. Fiecare dădea totul ce avea și totuși știa, că nimeni nu îi lua nimic. Eu mă regăseam în acele păsări, în acele minunate flori, în cel mai mic melc. Eu știam cu certitudine, eu eram ele, și ele erau eu, și totuși nu eram una și aceeași ființă. Ele nu erau imagini ale

fanteziei; se putea să le atingi, se putea vorbi cu ele, fără ca să trebuiască să vorbești. Toate legăturile gândurilor ofereau o comunicație, care este aproape de nedescris. Eu eram capabilă, să cuprind întreaga lor ființă, toate sentimentele lor. Nu mă puteam doar transfera în ele, eu puteam să le primesc în mine întru totul. Era - ca și cum dragostea se iubește pe sine.

„Ceea ce tu vezi și trăiești aici, nu are nimic cu ce să se asemene pe pământ. Pe pământ trece fiecare plantă, fiecare animal, ba chiar fiecare piatră prin propria sa dezvoltare. Acestea toate sunt scântei de duh ale lui Dumnezeu, care sunt conduse prin nesfârșit de multe stadii intermediare la maturitate. Dacă tu vrei să te conectezi cu ele, atunci trebuie tu să te acomodezi cu starea lor de oscilație, ceea ce presupune o înaltă maturitate duhovnicească. Pentru omul obișnuit nu este în consecință vizibilă o conexiune. Felul de gândire materialist nu lasă relațiile să se recunoască, ci trebuie să vadă în acestea în mod obligatoriu forme de viață autonome și esențial diferite față de persoana proprie. Nu așa este în lumea duhovnicească. Aici este totul în tine, ceea ce vezi, totul ce trăiești. Pentru că numai ceea, ce este în tine, poți tu să și trăiești și să simți. Este o parte din tine și tu o parte din aceasta. Tot ce este, sunt scântei de viață ale lui Dumnezeu. Așa cum picătura în mare devine una cu miliardele de alte picături, din exterior ne mai fiind posibilă o deosebire, cu toate astea reținându-și autonomia pe deplin, în felul acesta se vede o ființă dezvoltată duhovnicesc integrată în întreaga creație. Așa cum o picătură, când ea îngheață, își pierde unirea cu celelalte picături, debarasându-se de celelalte ca cristal propriu, așa își pierde omul sentimentul de a fi una cu creația, dacă el însuși se debarasează, când el fuge de căldură și când răceala materiei îl face prizonier. Dacă un suflet se ostenește numai pentru ceea ce este material și neglijează valorile duhovnicești, atunci trebuie el și aici să se mulțumească cu o împrejurime pustie. Cine lasă dragostea să se ofilească, acela nu va putea aici să aducă flori la iveală. Totul este dragoste. Așa de multă dragoste cât tu ai dezvoltat în tine, atât de multă dragoste poți tu să produci din tine în lumea duhovnicească. Ceea ce ai văzut și ai trăit astăzi, a fost de-abia începutul. Așa cum tu ai observat deja, stăpânește o lumină de înserare continuă. Deja într-adevăr una foarte luminoasă, dar soarele încă nu se poate vedea. Tu nici nu l-ai putea încă suporta. În lumea duhovnicească nimic nu se reține fără drept ca ‘pedeapsă’. Tu primești toate, pe care le poți suporta. În ‘iad’ nu se aruncă oamenii. Aceasta este o stare, în care te afli, pentru că nu poți suporta lumina. Și despre acest lucru vom vorbi noi încă des. Dacă tu ai vedea soarele duhovnicesc în această prezentă stare de oscilație a ta, tu ai arde ca un bec, care este alimentat dintr-o sursă de curent puternică de 300000 de volți. El poate numai atunci folosi curentul, dacă acesta este transformat în jos la 220 de volți. În același fel transformă în jos soarele-lui-Hristos de fiecare dată lumina lui la starea de oscilație, în care tu te afli și acest fapt nu se întâmplă atunci, pentru a-ți arăta, că tu mai ai mult până ce vei fi matură! Se întâmplă din dragoste față de tine, pentru că tu n-ai putea suporta mai mult, fiindcă tu ai arde în aceasta. Există doar aceste două posibilități. Ori își transformă Hristos lumina Lui în jos la nivelul tău, sau tu îți transformi oscilațiile tale în sus la soarele-lui-Hristos. Calea spre aceasta o cunoști tu. Transformatorul este dragostea, dragostea singură. Ea primește înțelepciunea pe gratis, în timp ce întreaga înțelepciune a pământului nu va primi nici măcar o picătură de dragoste, dacă ea nu o aduce singură la iveală. Dumnezeu posedă toată înțelepciunea. El nu are nevoie de înțelepciunea ta. El îți dă cu drag ceva de la aceasta, atât de mult cât poți tu suporta. Ceea ce El vrea și are nevoie de la tine, este dragostea ta. Deschideți ochii tăi și îndrăgostește-te de El.“

*

Eu i-am deschis și am privit în ochii tatălui meu. Acum m-am amintit eu iarăși. El mă luase tandru în brațele sale, și eu am adormit fericită în acestea. Tatăl nu a spus nimic. El privea numai la mine. Cu privirea lui caldă, cunoscătoare m-a înfășurat, m-a luat pe mine în sine. La el am fost eu protejată. La el n-am mai fost eu o invalidă. Eu eram un om, eu eram fiica lui, pe care el o iubea. Face așa de bine, să fii iubită!

Dragostea învinge orice durere, face toate grijile uitate. De ce era tatăl numai așa de rar acasă, de ce numai nu putea el să fie mai des la mine? Cum ar fi dacă m-ar înțelege, dacă m-ar îmbrățișa mai tare.

„Eu mi-am dat astăzi demisia.“

Mama nu mai avuse aer din cauza spaimei. Nici măcar cafeaua fierbinte părea ea că nu o observă, pe care a vărsat-o pe rochia ei.

„Eu nu mai vreau să fiu așa de mult pe drum. Eu aparțin aici, de tine și mai ales și de Barbara.“

„Aceasta este răuvoitor! Dacă tu m-ai iubi chiar numai puțin, n-ai fi făcut tu aceasta. Tu nu vei mai găsi niciodată iarăși un loc de muncă, unde câștigi atâția bani. Din ce să-mi plătesc eu deci acum hainele mele, mașina nouă, pe care vroiam s-o cumpărăm în vară? Trebuie tu întotdeauna să strici totul? Deja de așa de mult timp mi-ai promis tu un covor, ca în sfârșit nimeni să nu mai poată să-și bată joc de ‘podeau noastră de lemn-de oameni-săraci’. Din ce vrei Tu acum să plătești toate acestea? Ce vrei să faci Tu într-adevăr? Ai tu deja un nou loc de muncă?“

„Nu! Și nici ceea ce voi face eu, nu știu încă. Eu știu numai, că Barbara are nevoie de mine, și aceasta îmi ajunge.“

„Dacă aș fi făcut eu totuși atunci un avort cu acest lucru blestemat. Prin ce am meritat eu aceasta. Toată ziua am numai de lucru și bătaie de cap cu ea, și acum mă respingi tu încă și înapoi din cauza ei. O Doamne, de ce este lumea numai așa de nedreaptă! Eu vă urăsc pe voi toți!“

Ea se lupta cu lacrimile, și când ușa căzuse în ială, trebuia eu să mă gândesc la cuvintele lui Michael: „Ura o poți simți corporal.“ Ca săgeți ascuțite s-a înfipt aceasta adânc în trupul meu mic și l-a cutremurat. Tata m-a strâns

protector la sine. Da, el devenise neatacabil. Dragostea lui l-a înfășurat protejându-l pe el ca o platoșă. Eu știam că el o va lua pe mama, când ea se va fi liniștit, iarăși în brațele sale și nu-i va reproșa niciodată nimic, n-o va mai aminti cu nici un cuvânt la ceea ce se întâmplase. Eu îl admiram pe tata. Putea el, oare, să vadă deja soarele? Tata era montor la o firmă mare, care era cu precădere activă în străinătate. El era deseori patru săptămâni sau încă mai mult plecat și venea atunci cel mult pentru câteva zile acasă, pentru a fi trimis iarăși imediat cu o nouă însărcinare într-o altă țară. El a trebuit într-adevăr să fi câștigat la aceasta foarte mulți bani. În orice caz fusese mama în acest timp foarte mândră de el. Cu ce ar putea el acum într-adevăr să se ocupe? Cu siguranță n-a demisionat el fără să se gândească. Totul ce făcea tata, era chibzuit bine. El nu acționa niciodată emoțional. El își stăpânea sentimentele sale.

Noi trăiam într-o mică gospodărie, pe care tata o moștenise de la bunicu, într-un cătun cu alte opt gospodării, departe, într-o împrejurime siguratică, părăsită. „Neglijată“, obișnuia mama să spună. Cel mai apropiat oraș mai mare cu ceva industrie se afla la o distanță de 510 de km. Înainte condusesse tata gospodăria. La început a și mers foarte bine, cu toate că mama nu ajuta niciodată, pentru că ‘munca de mizerie’ era sub demnitatea ei. Noi posedam atunci 5 vaci și 8 ha. de pământ. Tata visase întotdeauna după acele timpuri. El trebuia într-adevăr să fi fost atunci foarte fericit. Mama vroia deja dintotdeauna mai mult. Ea vroia să poată trăi așa ca rudele ei din orașul mare. În haine moderne, într-o locuință curată, cu o mașină nouă, și mai ales: fiecare an să meargă în concediu. Tata nu s-a lăsat niciodată impresionat de aceasta.

„Noi nu suntem aici pe pământ“, îi spuse el mamei, „pentru a câștiga cât se poate de mulți bani și să ne împovărăm cu multe lucruri materiale. Noi suntem aici, pentru a strânge cât se poate de multe experiențe, pentru ca să progresăm duhovnicește mai departe, pentru a-i ajuta pe alții, nu pentru bani, ci de dragul lor înșiși. Noi trebuie să ne învățăm în dragoste și răbdare, și mai ales trebuie noi să recunoaștem, că banii și toate lucrurile materiale sunt neimportante, ba chiar dăunătoare, căci ele ne abat de pe calea duhovnicească. Singurul lucru, ce ne rămâne veșnic, sunt roadele duhovnicești. Și acestea se maturizează în sărăcie și smerenie adesea mai bine decât în bogăție și îngâmfare.“

Tata nici n-ar fi cedat într-adevăr niciodată, dacă n-ar fi început atunci marea vânătoare de hăituială împotriva tuturor micilor țărani în favoarea fabricilor agrare tot mai mari. Câștigurile scăzuseră tot mai mult, munca țăranilor n-a mai avut nici o valoare. Mașini mari nu putea tata să-și permită, și ajutor bănesc primea el numai începând de la o anumită mărime. Funcționarii țărănești îi oferiseră, să finanzeze o crescătorie de viței, un grajd pentru cel puțin 70 până la 100 de animale dotat cu toate amenajările moderne, fiecare vițel singur într-o boxă îngustă, ca acesta să nu consume prea multă mâncare prin mișcare. Resentimente și sentimentalități nu ar îngădui piața. Ori el li se alătura, sau el se lăsa păgubaș.

Tata s-a lăsat păgubaș. Pentru el era fiecare animal, chiar fiecare plantă prea sfântă, așa încât să fi putut îngădui, să maltrateze astfel un animal.

„Nu cumva să vă gândiți“, spuse el, „că animalele sau și plantele ar fi din temelie ceva diferit față de om. Acestea ni se aseamănă cu mult mai mult, decât voi credeți. Fiecare animal, fiecare plantă are deja un suflet. Fiecare ființă este o creatură a lui Dumnezeu, adusă la iveală din dragostea lui nemărginită. Fiecare animal, fiecare plantă are sentimente, care parțial reacționează cu mult mai sensibile decât cele ale noastre. Cele mai multe animale posedă și așa ceva ca un al șaptelea simț; celor mai mulți oameni le-a dispărut doară de mult acesta. Fiecare țăran știe, cum animalele se împotrivesc instinctiv, când acestea merg în direcția casei de sacrificare, cu toate că ele n-au fost încă niciodată confruntate cu aceasta. „Faceți-vă stăpâni asupra pământului“, a spus Dumnezeu. Nu: domniți ca tirani peste pământ, încuiați animalele, chinuiți-le, ucideți-le, și bucurați-vă la aceasta. Animalele sunt micii noștri frați în marea familie a lui Dumnezeu. Noi ar trebui să avem grijă de ele, să le îndrumăm și să le conducem. Prin felul nostru egoist, brutal și neomenesc, să chinui animalele din motive curat materiale ca cel mai rău întemnițator, ne pricinuiim nouă înșine cel mai mult rău. Pe de-o parte direct prin consumarea cărnii, care posedă nenumărate substanțe otrăvitoare și medicamente. De-abia hormonii, antibioticele și anabolele steroide fac doară posibile aceste metode perverse de îngrășare. Aproape toate se depun în carne și sunt deja astăzi responsabile pentru foarte multe îmbolnăviri și deranjări ale metabolismelor. Al doilea punct cântărește încă mai defavorabil. Că animalele pot gândi, a fost deja de mult dovedit de biologie. Aceasta este o gândire primitivă, instinctivă, dar acestea sunt oscilații ale gândurilor, care, în principiu, nu se deosebesc prin nimic de cele ale noastre. Totul ce este, este energie, tot un gând și acest lucru l-a dovedit fizica deja de mult timp. Tot așa ca și faptul, că energia nu poate fi niciodată distrusă. Ea poate într-adevăr să fie transformată în alte forme de energie, dar nu poate niciodată să fie distrusă. Ce gândesc așadar animalele, care sunt chinuite într-un asemenea hal? Acestea sunt gânduri de frică, teamă, chin, parțial într-adevăr și asemănătoare cu ura noastră, în general deci energie negativă. Această energie nu se poate evapora. Ea ne împovărează ca o sabie a lui Damocle. Desigur, ea nu poate fi măsurată și cântărită, și nici nu este vizibilă. Dar nici radioactivitatea nu este vizibilă, și totuși are ea efecte devastatoare! Această energie negativă ne pricinuieste nouă tuturor pagubă. Ea corespunde cu radioactivitatea în sfera duhovnicească. Ceea ce radioactivitatea pricinuieste corpului, acest lucru îl pricinuieste duhului această energie negativă. Nimeni nu poate spune, aceasta n-am știut-o, acest lucru nu l-am vrut! Noi toți suntem deasemenea vinovați la această stare. Dragoste curată nu încetează exact în fața fapturilor celor mai neputincioase, ea le include pe acestea în primul rând.“

Când tata a exprimat aceste gânduri în adunarea circumscripției țăranilor, l-au rupt ei de-a dreptul. Numai puțini prieteni au ținut cu el, unii au devenit îngândurați, marea majoritate l-a numit un idiot visător, fără nici un simț al realității. Sau ce altceva se poate crede despre un țăran vegetarian, care respinge consumul de carne și din motive de sănătate și din motive etice? În baza acestei cuvântări, care a provocat ceva senzație și în presă, a fost el

atunci exclus din asociația țăranilor pe motiv de comportament dăunător pentru asociație. De-abia mult mai târziu am aflat eu această întâmplare de la Michael.

„Tatăl tău“, spuse el, „este unul dintre cei mulți sfinți, care rămân necunoscuți, care lucrează în lucruri mici și ascunse. Ceea ce el a recunoscut ca fiind drept, aceasta a și susținut-o, fără a irosi un gând pentru sine. El îi întâmpină pe toți cu dragoste, îi ajută pe toți, nu rănește pe nimeni, fără să cedeze vreodată, dacă cineva îndură stricăciune sau dacă legea dumnezeiască este nerespectată. El este unul dintre aceia, care întăresc binele în lume și îl sporesc. Oamenii care vor să îmbunătățească lumea n-au reușit niciodată să atingă vreun scop. Cuvântări mari și dorința evlavioasă, „aceia de sus să facă în sfârșit ceva“, n-au ajutat încă nimănui cu nimic. Fiecare poate să îmbunătățească lumea, anume acolo, unde el trăiește. Lumea, aceasta este împrejurimea ta, oamenii, aceștia sunt aproapele tău. Nu-i critica, nu-i condamna! Schimbă-te numai tu însuși, și ceilalți se schimbă automatic împreună cu tine. Ei reacționează la oscilațiile tale. După ură urmează arareori dragostea. Dar față de dragoste nu poate nimeni pe durată lungă să reacționeze cu ură. Pe lângă exemplul tău mic nu poate nimeni pe lungă durată să treacă, fără să fie molipsit. Nu este posibil, să asculți un concert de orgă și în același timp să fluierei „o doină“. Nu este posibil, să te uiți la o lumânare și să vezi întuneric, nici măcar cu ochii închiși. Dar lumânarea trebuie să ardă, tu trebuie s-o aprinzi. Cei mai mulți vorbesc întotdeauna numai despre faptul, că cineva ar trebui s-o aprindă. Este deasemenea mult mai plin de sens, să aprinzi o lumânare, decât să vorbești despre acest lucru, că în acest întuneric ar trebui cel puțin douăzeci să fie aprinse. Lumea este ca un joc de domino. Se află o sută de pietre într-un rând una în spatele celeilalte. Cei care vor să îmbunătățească lumea încearcă acum, să le răstoarne pe toate acestea în același timp, și pentru că acest lucru nu este posibil, eșuează ei sau se resemnează. La aceasta este însă totuși așa de simplu. Tu trebuie să răstorni doar acea piatră, care se află lângă tine, și reacția în lanț care urmează atunci le răstoarnă pe toate celelalte fără intervenția ta în continuare. O lavină începe întotdeauna în proporții mici, într-un punct. Ea nu se naște niciodată mare și totuși avea desori un efect nimicitor. Tatăl tău n-a așteptat această lavină pe care cineva ‘de sus’ s-o dezlănțuie o dată. El a declanșat mai multe lavine minuscule. Dacă ele vor deveni lavine mari, acest lucru depinde de mai multe împrejurări. Acest lucru nu stă la îndemâna voastră, pentru aceasta voi nu sunteți responsabili. Dar trebuie totuși s-o declanșați! Lumea nu a fost creată doar într-o singură zi. Credeți voi, că într-o singură zi îi puteți schimba chipul cu totul? Cei mai mulți renunță după o scurtă vreme, atunci când ei nu zăresc nici un succes. Ei se gândesc doar la sine. De ce nu declanșează pur și simplu o lavină, care îi ajunge din urmă pe copiii lor sau chiar și pe nepoții lor? În domeniul material se gândesc mulți deja la ziua de poimăine. Copiii nici bine nu sunt încă născuți, și moștenirea este deja programată până în cel mai mic detaliu. Dar în spirit, trebuie ca totul să se întâmple pe loc, căci, altfel, ne pierde curajul, deoarece ‘nu putem și așa să schimbăm ceva’. Ia-l ca exemplu pe tatăl tău. El a declanșat multe, cu toate că el nu știe acest fapt. El nu a făcut niciodată ceva din cauza succesului. El a acționat, așa cum a trebuit să acționeze.“

Tata a vândut pe acea vreme vacile unui prieten, unde știa că le va merge bine, i-a arendat pe lângă aceasta și pământul și a acceptat slujba ca montor și acum a demisionat. Dacă nu așa fi fost mută, nu așa fi putut să stăpânesc un tipăt de bucurie. Imaginea, că tata va fi mai des alături de mine, era mult prea frumoasă. Cu singuranță că Michael a aranjat aceasta, deoarece eu l-am rugat de multe ori.

„Dragul meu Michael, eu îți mulțumesc, că primesc așa de mult ajutor.“

Tata m-a mai strâns încă o dată cu tărie în brațele sale, m-a sărutat și și-a luat rămas bun. Pentru ultima oară a trebuit să plece el pentru o perioadă de șase săptămâni, și atunci? Da, ce se va întâmpla atunci?

Erau șase săptămâni dure pentru mine. Eu încercam, cât de bine puteam, dar un succes nu se putea zări. Mama mea era cu mult mai tare supărată și rezervată față de mine. Eu o priveam cât puteam eu de iubitor, eu îi doream în gând doar dragoste, eu suportam toate durerile cu răbdare, dar aceasta nu a ajutat la nimic. Ea m-a lăsat pur și simplu într-o parte. Măncarea mi-o aducea neregulat și împotriva voinței ei. Ce nu așa fi dat ca să fiu puțin mai independentă! Să pot mânca singură sau să pot merge cel puțin la toaletă. Dar eu încercam, să nu mă cert cu soarta, eu încercam din răputeri, să nu formez gânduri negative. Atunci când ea înjura, deoarece m-am udat, încercam ca s-o înțeleg, încercam să îmi cer o iertare mută, că eu i-am dat din nou atât de lucru. Eu încercam, să-i mulțumesc pentru tot ce făcea ea. Nu a fost ușor, dar cu timpul a mers mai bine, și în vreme am învățat chiar, să suport durerile, fără să mă plâng, fără să fac reproșuri, atunci când ea mă apuca fără blândețe. Tot timpul îl aveam pe tata în fața ochiilor mei și știam, că eu trebuia să reușesc. Eu eram ferm decisă, să adaug partea mea, să declanșez mica mea lavină, dar eram tot timpul din nou dezamăgită, că ea nu se forma spre a deveni o lavină mare ca să se răstogolească în vale și să nimicească totul ce-i stătea în cale. Din contră, nu se întâmpla nimic, absolut nimic!

Nici frații mei nu îmi făceau viața mai ușoară. Ei nu se îngrijeau de mine, și atunci când trebuiau s-o facă, o făceau contra voinței lor. Și acest lucru mă făceau să-l simt. Este nemărginit de umilitor, să nu te poți mișca aproape deloc și să fi și batjocorit pentru aceasta. Pentru urechiile sănătoase ar suna ca o glumă, atunci când ei mă lăsau în căruciorul meu de copii la marginea terenului de fotbal, și șutau cu mingea pe lângă mine și strigau: „Tu ești portarul, ai grijă ca nu cumva să ratezi!“ Eu însă nu am simțit niciodată acest lucru ca fiind dureros. Chiar dacă reușeam acum, să nu mai fiu supărată pe ei, în adâncul sufletului durea totuși destul de tare. Multe astfel de șicane a trebuit să îndur. Atunci când frații mei împreună cu camarazii lor de joacă au observat că îmi era scârbă de broaște, se distrau de minune, să le prindă și să mi le arunce în poală. Am fost lăsată în cărucior pentru a avea destulă viteză pe deal în jos, că aproape îmi întorcea stomacul pe dos sau mă puneau într-un colț, atunci când nu puteam fi folosită. Ori eram aer pentru ei, era voie, fără ca ei să fie pedepsiți, să nu mă bage în seamă - să urlu sau să fug după ei nu puteam -, sau eu eram privită ca o jucărie. Ambele lucruri sunt destul de umilitoare.

Fără Michael, fără conoașterea, care el mi-o dăruia, m-aș fi opus cu siguranță și supărarea, furia și tristețea m-ar fi rupt în interior.

Dar mai rău mă lovea compătimirea oamenilor mai bătrâni. „Vai Dumnezeu, cât de săracă este! Există, oare, într-adevăr, să fie așa de mică și așa de deformată? Este ea, oare, handicapată mintal? Sau poate să gândească puțin?”

Era greu de suportat, să fiu jucăria fraților mei. La ei mai însemnam cel puțin ceva. Avem o valoare oarecare. Dar așa? Sigur, acești oameni nu o spuneau din răutate. Dar ei îmi lipeau prin această ștampilă a incompetenței absolute. Această milă distrugea toate valorile, te pune pe cea mai joasă scară a existenței omenești, nebăgat în seamă, neîubit, nu ești luat în serios, doar tolerat. Și cât de des este falsă această milă, doar o mască a spaimei, că îi poate lovi chiar pe ei, că ei vor trebui la rândul lor să se descurce cu un copil handicapat, cu toată munca aceea, cu toate suferințele și mai ales: ce vor spune ceilalți? Cât de des se aude din acea milă ușurarea, că au fost scutiți de aceasta! Și tristețea, care o exprimă, este deseori îngrozitoare: acest lucru mi s-ar fi putut întâmpla și mie!

Dacă nu prea ai ce face cu vocea, cu urechiile și cu mâinile, rămâne doar posibilitatea, să școlezi simțurile.

„Cei mai mulți oameni”, a spus odată Michael, „nu știu nici măcar că există acest simț, acel simț pentru vibrațiile oamenilor din jurul nostru. Toate gândurile și sentimentele sunt vibrații. Atunci când un gând este gândit, ne părăsește el în forma unei mici cantități de energie, care se împrășteie ca lumina în toate părțile. Corpul nu posedă un organ pentru a putea recepționa aceste vibrații. Dar spiritul nostru poate! Cine încearcă, să împreuneze spiritul împreună cu corpul, va recepționa imediat aceste vibrații și le va înțelege corect. Copiii mici posedă în cele mai multe cazuri acest simț. Sau cum se poate explica altfel, că unii copii la anumiți adulți, pe care nu i-au văzut niciodată, încep deodată să urle și chiar și cu multă răbdare nu îi mai poți liniști, în timp ce cu alții, tot atât de străini, sunt într-adevăr încrezători? Da, mulți copii încă mai posedă acest simț. Dar în loc să fie atenți adulții la acesta, devin majoritatea adulților supărați: „Tu copil prost, ce s-a întâmplat cu tine!” Copilul obsează în scurt timp, că această reacție nu este dorită și cu timpul o uită. Singurul lucru, ce rămâne în urmă la marea majoritate, este sentimentul simpatiei sau antipatiei, cu toate că simpatia nu este nimic altceva, decât că vibrațiile celui alt sunt pe aceeași undă de valuri, în timp ce antipatia înseamnă diferența a acelei frecvențe de vibrații.”

Prin acea singurătate, în care eu am crescut, am putut să dezvolt acest simț din ce în ce mai mult. Nimeni nu a încercat să îmi spună ceva în această privință, deoarece nimeni nu știa. Și de la Michael am primit ajutorul cuvenit. Pe mine de multă vreme nu mă mai poartă minți nimeni. Se poate simți imediat, dacă cuvintele acoperă vibrațiile gândurilor sau nu. Și cât de des nu corespund! Cât de des se ascunde în spatele cuvintelor rostite repede ‘săracul om’ doar speranța, să nu ajungă chiar ei în această situație! Și cât de des se spune doar așa fără nici măcar puțin de compasiune! Cât de des este scuza: „Eu nu am putut, pentru că” în sensul adevărat: „Eu nu am vrut”. Și cât de des la afirmația: „Copilul își poartă cu stoicism durerea”, am fost împinsă spre cea mai joasă treaptă lumească, adică, o viață de neîrăit, care este doar tolerată! Ce are de-a face cu corpul, sunt și eu de acord. Doar - este corpul viața mea? Sunt eu corpul meu?

Spiritul meu nu se lăsa înșelat de discursurile credincioase ale celorlalți. El era în stare să facă diferența între mască și chip. Eu nu trebuia să cred ceea ce mi se spunea, eu puteam să verific dacă este adevărat. Nu este acest lucru mai important? Ce este viața? Constă doar din a juca fotbal și de a face cupărături? Eu mi-am răspuns deja de multă vreme la această întrebare. Singurii, din viața mea, care m-au acceptat așa cum sunt, aceasta a fost sora Benedicta din clinică, era tatăl meu, și bineînțeles Michael. Pentru sora Benedicta am fost un copil ca oricare altul. Eu eram bolnavă și era de înțeles, că ea mă ajuta. Eu eram un ‘bolnav normal’, nici mai mult nici mai puțin. Pentru tata eram fiica pe care el o iubea. Cu siguranță că nu îmi iubea corpul, el era deseori trist din cauza lui. El iubea omul, care era în acel trup, acel om, care Dumnezeu l-a creat ca și pe el și prin aceasta avea tot aceeași valoare ca și el. Pentru Michael eram un prieten. Un prieten, pe care trebuia să-l ghidez, pe care trebuia să-l introduc în secretele vieții, pur și simplu sora sa mai tânără, pe care o accepta cu toate greșelile și slăbiciunile, și el încerca din răputeri să mă ridice, cu ghidarea sa, lângă el, pe treaptă. Dur, dar totuși iubitor. Eu eram ‘normală’ ca oricare altul. Nimic mai mult sau mai puțin. Și eu vroiam doar să fiu: ‘normală’, un om, nimic mai mult sau mai puțin.

Atunci când l-am rugat pe Michael să-mi dea o mână de ajutor, a pus el doar o singură întrebare: „Cum vrei să înveți, ca să fii umilă, fără să nu fi fost niciodată umilită? Crezi tu, că un rege ar putea învăța vreodată ca să fie umil - sau un învingător?” Nu, cu siguranță, nu. Fii mulțumită cu cei, care te umilesc, căci ei îți dau această șansă. Niciunde nu este scris: Mândrul și învingătorul vor moșteni împărăția cerurilor. Doar în umilință se poate Dumnezeu afla. Umlința este însoțitorul permanent al dragostei, îți va deschide poarta spre cer, îți va croi drumul spre Dumnezeu.

Umlința nu este felul fricos de gândire a unor spirite sărace, așa cum cred unii. Umlința nu înseamnă, să accepți totul, pentru că nu te poți împotrivi. Umlința nu este nimic pasiv. Să te predai, aceasta este resemnare, nu este umilință. Adevărata umilință, cere o voință activă, cere curaj, curajul, să îți dai ție mai puțină importanță decât altuia. Nu este umilință atunci, când încerci să te înjosești în exterior și să gândești în interior: „De fapt sunt și așa mai înalt decât acesta, ce om superb sunt, că am reușit, să mă înjosesc acestui prostovan; pentru acest gest va avea Dumnezeu cu siguranță bucuria Sa mare!”

Umlința adevărată nu poartă nici o mască, ea nu este nici un joc. Nu este umil, să te arunci în fața lui Dumnezeu în nisip, doar pentru că ți-e frică în secret, că El ar putea să te arunce în ‘iad’. Adevărata umilință este cea sub conducerea dragostei pentru Dumnezeu, și nu din cauza fricii. Și în mijlocul semenilor nu este adevărata umilință, ca nu cumva să faci vreo greșală, ci din convingerea, că fiecare dintre noi este o ființă a lui

Dumnezeu, și nu ne este permisă critica. Doar Dumnezeu poate să fixeze valoarea fiecăruia, și El ar putea deseori să depășească unitățile noastre.

Tu ai toate motivele, ca să fi mulțumită de împrejurările tale. Te-au învățat foarte multe lucruri. Tu ai fost însă și un elev silitor și unele lucruri le-ai ancorat așa de tare în tine, că nu te mai costă nici un efort. Eu vreau acum să-ți dau o mică lecție, care te va conduce întreaga ta viață și te va aduce la stagiul suprem. Este cel mai greu lucru, este coroana umilinței, este situația spirituală, care în scurt timp ar schimba pământul într-un paradis adevărat:

Cereți iertare, că tu ești motivul supărării sau enervării lor, chiar dacă privind din punctul omenesc ai totuși dreptate. Atunci când unul te bate, atunci cereți iertare, că tu ai fost motivul, pentru care el s-a supărat. Atunci când cineva te batjocorește din cauza aspectului tău, atunci cereți iertare pentru înfățișarea ta. Și dacă unul este deranjat de prezența ta, atunci cereți iertare pentru corpul tău.

Tu crezi că eu am înnebunit? Nu! Eu vorbesc foarte serios. Încearcă să înțelegi tu aceasta așa. Ia ca exemplu un elev. Învățătorul său îl ceartă foarte sever, din cauza notelor sale proaste. Elevul spune tot felul de scuze pentru iertarea sa, iar învățătorul devine și mai supărat. Ce crezi tu că s-ar fi întâmplat, dacă elevul ar fi răspuns: „Da, eu știu, îmi pare rău, că m-am comportat atât de prost.“ Învățătorul ar fi devenit imediat mai prietenos și l-ar fi consolatat. Acest lucru este valabil în oricare situație. Gândește-te la un polițist, care este muștrat de superiorul său, pentru că acestuia i-a scăpat un infractor. Scuze generale ca: a fost prea întuneric, mașina nu a pornit repede, colegul meu m-a împiedicat, au de obicei efectul contrariu. Cum ar reacționa oare un șef la răspunsul sincer: „Îmi pare rău, mi-a fost pur și simplu frică, și de aceea am dat greș! Sau atunci când se enervează șeful, că secretara lui îi aduce actele în ultima zi de răgaz, pe care el a decis-o? Bineînțeles, ea poate spune: „Ce vreți, eu am avut timp până astăzi.“ Cu această afirmație ar avea dreptate. Dar ea poate fi umilă și să spună: „Îmi pare rău, eu am lucrat foarte încet, este vina mea, vă rog frumos să mă iertați.“ Cine va putea rămâne aici dur? Ea i-a dat lui cu aceasta posibilitatea, să fie inimos, să spună: „Păi da, nu este totuși chiar așa de rău. Dumneavoastră nu trebuie într-adevăr să vă faceți reproșuri.“ Mânia s-a spulberat, în locul ei pășește sentimentul, că ai alintat pe cineva, că ai ajutat pe cineva.

Umilința sau smerenia este înrudită cu dragostea. Ea nu-l rănește pe celălalt niciodată, ea nu susține niciodată ferm dreptul ei, ea preia vina la sine și îi crează prin aceasta celui alt posibilitatea, să-și retragă mânia lui, reproșurile lui și să le înlocuiască cu sentimente pozitive ale înțelegerii, iertării, ba chiar ale iubirii.

Deoarece, acum, starea de spirit generală de pe planeta pământ depinde de frecvența stării de spirit generale a sentimentelor și a gândurilor, poți și tu cu aceasta să obții o îmbunătățire a situației generale, tu ai îmbunătățit efectiv lumea. Mai mult nu poți tu face. Și aceasta de aici este destul de greu.“

„Eu cred că te-am înțeles acum.“

Dar deoarece știam eu, că mi-ar fi nesfârșit de greu, să mă umilesc astfel, am încercat eu să arunc ultimul meu atu în joc:

„Dar eu sunt totuși mută!“

Tăcut mi-a zâmbit el, pe jumătate milos, pe jumătate cu reproșuri.

„Încă nu știi tu, că, comunicarea nu funcționează numai prin voce? Tu poți să exprimi într-un mod spiritual mult mai repede, mult mai precis, ceea ce este părerea ta. Tu trebuia totuși numai să gândești. Dacă tu îl rogi sincer în duh pe fratele tău să te ierte, este aceasta același lucru, ca și cum tu l-ai fi rugat într-adevăr pentru acest lucru. Duhul lui este întotdeauna în stare, să preia oscilația ta și să accepte scuza ta. Fără să-i fie conștient acest procedeu, se schimbă astfel încet sentimentele sale. Și după un timp este săvârșită cererea de iertare, fără să-i fie lui cunoscut acest mecanism. Aceasta funcționează întotdeauna! Numai câteodată nu neapărat în acel timp, pe care ni l-am propus pentru acest lucru. Cu siguranță însă în acel răstimp, care este potrivit pentru aceasta.

Este însă o diferență între duh și cuvânt: duhul trebuie să fie cinstit! Sunt totuși gândurile, care se transmit; de aceea nici nu este posibil să gândești, că acum fac pur și simplu așa de parcă. Acest lucru nu funcționează niciodată! De cuvinte dimpotrivă se lasă la început încă mulți amăgiți; dar pe durată lungă nu merge nici acest lucru.“

Iarăși fuseserăm mult timp împreună. Eu puteam să-l ascult pe Michael ore în șir. La el nu mă plictiseam niciodată. Eu nu știu, ce am savurat mai mult, prezența lui sau împrejurimea, peisajul, în care ne aflam noi de fiecare dată. Când el devenea tăcut, mă lua de mână și noi cutreieram încet poienile bine-mirositoare, mă cuprindea cu timpul totdeauna frica, că trebuia acuși iarăși „să mă trezesc“, să scap de vis. Oh dacă aș putea eu totuși să rămân numai aici pentru totdeauna! Acest lucru nu era posibil. Eu știam bine asta.

*

Eu n-am fost surprinsă, când l-am văzut deodată pe tata. El era iarăși aici, cele șase săptămâni trecuseră. Acestea au fost săptămâni lungi. În brațele sale am fost eu iarăși cineva, nu trebuia să mă rușinez. În brațele sale s-a transformat răușca urâtă. Eu trebuia să mă gândesc la prima mea piesă de teatru, pe care am putut s-o văd. Eu am avut privilegiul, să șed în primul rând aproape singură. Pentru că cine vroia totuși să se așeze lângă o handicapată! Tata era totdeauna foarte trist din pricina acestui lucru. Pe el îl dureau dezaprobările și loviturile în coastă continue, prudenta mergere-la-distanță, fricoasa retragere-înapoi mult mai tare decât pe mine. El suferea într-adevăr pentru mine. El era în stare, să simtă pentru mine și cu mine. El mă iubea.

Povestea care s-a pus în scenă, se numea: „Răușca urâtă“. Era vorba despre o răușcă, care era cu totul altfel față de celelalte și era tot timpul batjocorită din cauza înfățișării sale, tocmai „răușca urâtă“. Până ce ea a părăsit într-

o zi curtea de rătuște din cauza a atâta mahnire și a ales un lac mare spre a-i fi noua patrie, unde ea spera, să poată trăi nerecunoscută în pace. Dar în lacul acela erau și lebăde, și deodată a văzut ea în imaginea sa oglindită în apă o lebădă minunat de frumoasă. Ultima propoziție, pe care a rostit-o povestitorul, suna:

„Nu dăunează deloc, să fii născut într-o curte de rațe, dacă ai fost numai într-un ou de lebădă.“ Eu am reformulat atunci propoziția:

„Nu dăunează de loc, să fii născută handicapată, dacă..., da, dacă duhul obține prin aceasta posibilitatea, de a face experiențe, pe care el altfel nu le-ar fi putut face niciodată.“

În noaptea următoare avusesem eu un vis. Eu jucam teatru. Era o piesă cu un singur actor. Eu trebuia să joc toate rolurile singură, clovnul, regele, negustorul, birtașul, beatul, veteranii de război cu numai un sigur picior și solistul de operă. Fiecare scenă primea aplauze puternice. La sfârșit m-am arătat eu încă o dată în toate cele șapte măști. Aplauzele s-au transformat într-un orcan. Atunci am venit eu ultima dată fără mască, numai ca om, nu mai ca actor. Atunci s-au ridicat oamenii și au plecat. Eu plângeam. Directorul m-a alintat: „Aceasta este totdeauna așa. Nu poți schimba nimic la acest lucru. Omul nu-i interesează, ei vor numai masca.“

Acum, tata era iarăși aici, pe el nu-l interesa nici o mască, el mă iubea. Și acest lucru era nesfârșit de frumos. Tata reușise să primească un nou loc de muncă. El putea lucra cu jumătate de normă în oraș, ca măturător de stradă în satul vecin mai mare. În afară de aceasta, a început el, să se ocupe iarăși de gospodărie. Din punct de vedere financiar însemna aceasta într-adevăr o pierdere imensă, dar tata era fericit. El se bucura pentru munca afară în aer liber, în natură, care îi cerea iarăși și osteneli corporale, în contrariu cu activitatea lui de până acum în halele de montaj gălăgioase și prost aerisite. El nici nu dădea importanță prestigiului social, el iubea mult mai mult liniștea muncii, care îi îngăduia timp pentru gândurile sale, pentru legătura cu Dumnezeu. Mama s-a opus foarte tare la început împotriva coborârii sociale, și împotriva pierderii financiare, ceea ce însemna totuși restrângeri semnificative. Tata n-a reacționat niciodată dur la ieșirile ei de furie. El le-a suportat umil cu liniște stoică, i-a explicat ei întotdeauna punctul său de vedere, liniștit, la obiect și exact - dar plin de dragoste. Și eu cred că cu timpul a și acceptat ea acest fapt. Ea îl ajuta pe tata chiar și în gospodărie, încet devenise ea o țărancă adevărată. Și cu toate că câteodată era mult de lucru, i-a făcut ei asta totuși bine, să lucreze afară. Acum am fost noi iarăși o familie adevărată. Felul liniștit al tatălui, aura lui, se afla ca un clopot protector peste noi toți, ne dădea liniște.

Aceasta însemna marele moment de cotitură din viața noastră. Pentru mine începea un timp minunat. Fiecare zi își lua tata una până la două ore pentru mine. El mi-a și predat limba surdo-muților și făcea exerciții gimnastice cu mine. Nu era ușor. Învățătura mă solicita foarte tare, gimnastica era neplăcută, adesea dureroasă. Dar eu savuram dragostea, care se revărsa asupra mea de la tatăl meu. Mama făcuse totuși deja și înainte aceste exerciții din când în când cu mine, dar scurgerea acestora curat mecanică, indiferența din partea ei făceau să devină acestea un chin pentru mine. Mult timp răspusesem eu de aceea poziția ei respingătoare tot cu respingere. De când am putut eu atunci să țin sentimentele mele mai bine sub control cu ajutorul lui Michael, mă deranjau acestea deja cu mult mai puțin. Era aceasta o recunoaștere foarte importantă pentru mine, cum una și aceeași desfășurare, aceeași durere putea fi simțită pe deplin altfel. Fusesse un semn lămurit, că, calea aleasă era corectă, că puteam și trebuia să am pe deplin încredere în Michael, dacă vroiam să ajung mai departe. Și să ajung mai departe, vroiam eu! Eu vroiam să folosesc șansa, pe care mi-o oferea această viață, vroiam să adun atâtea experiențe precum era numai cumva posibil. Dacă eu și păream în exterior fără participare și debilă, duhul meu era cu atât mai vioi, și voința mea era foarte puternică. Eu doară știam de la Michael, cât de greu era, să primești un trup „știi tu“, spuse el, „miliarde de suflete așteaptă, să se poată încărna. Ele știu, că pot să ajungă în dezvoltarea lor numai atunci mai departe, dacă ele se încarnază pe pământ. La aceasta este însă nevoie de doi oameni, care sunt dispuși, să pună la dispoziție un ‘loc de pregătire’, pentru a-i face posibil unui copil această viață. Mentalitatea actuală este pentru toate aceste suflete o lovitură în față. Cei mai mulți oameni sunt într-adevăr bucuroși, să aibă voie să trăiască aici, să fi fost născuți, dar cei mai puțini sunt dispuși, să dea această viață mai departe, pentru că ei trebuie la aceasta să renunțe la o bucată a libertății lor presupuse. Acești oameni se cred liberi, sunt de părere că nu sunt legați și sunt dependenți de pilula zilnică ca un alcoolic de vermut. Ei își închipuie, că sunt liberi, prin faptul că vizitează cât se poate de multe țări străine și nu își dau seama, că se află sub obligativitatea, de a călători în depărtări, pentru că simt în interiorul lor numai vid. Acești oameni sunt atunci caracterizați ca fiind cu experiență de viață, priviți cu respect profund și cu invidie și dați din mână-n mână ca sfinți. Cum ar fi dacă s-ar putea face experiențe exterioare! Adevărate experiențe se pot face numai în interior. La acest lucru nu este nevoie de culturi străine și țări îndepărtate, este nevoie doar de oameni, care ne înconjoară, profesia, pe care am învățat-o și împrejurările de viață, cărora le suntem subordonați. Mulți consideră ca fiind aceasta o libertate, să poți ieși fiecare seară în oraș, fără a fi nevoit să ții seama de cineva. La aceasta ei nu realizează, că se află sub acea obligativitate, să fie nevoiți să accepte fiecare invitație, pentru a fi ‘in’ în anumite cercuri de cunoștințe, chiar dacă atmosfera este cât se poate de rigidă și discuția cât se poate de banală. Ei trebuie fiecare seară să iasă în oraș, pentru că nu pot să înceapă nimic cu ei înșiși, fiindcă le este frică față de ei înșiși, pentru că le este frică, că, cad în prăpastia, care se deschide în interiorul lor. Ei socotesc ca fiind libertate, să dețină destui bani și să-i poată cheltui după bunul plac, nu realizează însă, că ei se află sub presiunea de obligație, să conducă totdeauna mașina cea mai nouă și cea mai rapidă, pentru a insufla cu aceasta respect celorlalți. Ei nu sunt în stare, să-l vadă pe om, să facă cu el contact, să admită sentimentele lui. Ei văd numai actorul, marionetele acelea înconjurate cu haine, mașini, locință și prestigiu social. Mulți merg astăzi deja așa de departe, să trăiască pe deplin singuri, să se elimine conștient în afara ordinii Dumnezeiești, pentru a putea satisface nestingerii dorințele și patimile lor. Ei consideră ca fiind libertate, să poată întreține relații sexuale cu oricare partener și nu își dau seama, că ei sunt numai prizonieri ai viciilor lor, că ei nu mai pot să fie stăpâni pe

sine, pentru că instinctul lor sexual i-a înrobite pe deplin. Ei consideră aceasta ca fiind libertate, să poată practica sporturile cele mai extravagante și nu-și dau seama, că ei se află sub obligativitate, să se confirme în fața lor înșiși și în fața celorlalți cu aptitudini corporale, pentru că cele spirituale nu s-au maturizat încă sau s-au pierdut deja. Ceea ce contează, este numai corpul, exteriorul, expunerea. Valori adevărate nu sunt cerute, doară nu se pot vedea, și ești totuși numai 'cineva', dacă ceilalți se uită gură cască. Deoarece cei mai puțini suportă într-adevăr să fie singuri, trebuie atunci organizate întruniri mai mari, la care este mult mai simplu, să te ascunzi în spatele măștii tale sau în spatele celorlalți. O relație este acceptată numai până la „point of no return“, deci până la acel punct, unde rațiunea mai poate încă controla sentimentele, rațiunea, care lucrează așa de mizerabil, că de fapt ar trebui să fie exact invers: simțul ar trebui să stăpânească rațiunea. Și toate acestea numai din acea cauză, pentru că acestor oameni le este teamă, să se deschidă altcuiva pe deplin, să-l preia pe acesta pe deplin în simțul lor. Frică, de a fi nevoit să dai masca jos și să stai aici gol. Frică că celălalt ar putea să-i rănească, după ce ei și-au dat jos armura lor, platoșa celor exterioare. Un astfel de egoism îi dăunează sufletului cu mult mai mult, decât cei mai mulți pot numai să-și și imagineze.

Dacă n-ar fi instinctul sexual neînfrânat, și dacă nu i-ar încurca semnificativ mereu iarăși uitarea și nesiguranța celor mai multe mijloace preventive, atunci n-ar mai fi acuși absolut de loc posibil, să fii născut pe această planetă. Cu toate că ar fi posibil cu puțină voință bună și fără probleme majore, să adăpostești și să hrănești pe pământ de zece ori(!) masa de oameni actuală, se face astăzi tot posibilul, să se decimeze omenirea, în unele țări chiar din cauza legii, sub amenințarea cu pedeapsă în caz de încălcare. Și dacă mijloacele de precauție sexuală sunt deja pe deplin nesigure, și anume fără excepție, deoarece ele trântesc propriilor frați și surori ușa în fața nasului, astfel este avortul cea mai mare crimă împotriva omului, care a existat vreodată și care va exista vreodată. Deja la zămislire, îndată după împreunarea celulei de sămânță cu celula ou, este micul trup - despre acesta este anume deja vorba - locuit de un suflet. Nu este în tot universul nemărginit un singur atom, care nu este însuflețit. Fiecare animal, fiecare plantă, ba chiar fiecare piatră este însuflețită, și aici să parcurgă atunci tocmai ființa cea mai dezvoltată o stare fără suflet? Tu însuși ai aflat, atunci când ai luptat cu mama ta pentru viața ta și te-a salvat însfârșit numai dezacordul absolut al tatălui tău. Imprejurările de viață pe care le-ai găsit tu aici, ți se potrivesc ție așa de precis, se potrivesc cu dezvoltarea ta spirituală, că ar fi durat într-adevăr mult timp, să se găsească iarăși împrejurări asemănătoare pentru tine. Mai mult de cincizeci de milioane trebuie anual să parcurgă această experiență amară, că speranța lor, să aibă voie să se dezvolte mai departe, să ajungă la un pas mai aproape de Dumnezeu, este distrusă brutal și fără milă prin avort. Și toate acestea numai din egoism! Dumnezeu a devenit un cuvânt străin în această împrejurime. Unde stăpânește răceala, îngheață căldura, și cu ea se stinge dragostea. Cât de mulți mai trebuie să facă această experiență amară, înainte ca aceste grozăvii să înceteze?“

*

Tatăl meu și-a dat multă osteneală cu mine. La început am stărpit orice fel de încercare. Eu nu vroiam să părăsesc izolația mea. Eu doream să mențin liniștea mea. Dar Michael m-a convins, că acest lucru nu este drept.

„Dacă cineva își dă osteneală și vrea să te ajute, atunci nu încerca să-l dezamăgești. Nu îl repezi, ci dă-i ocazia ca să te ajute, și primește cu mulțumiri ajutorul său.“

Cu toate acestea nu se putea observa nici un succes. Cu toată puterea voinței nu îmi reușea, să pot să-mi controlez mâinile și picioarele. Pentru că nu aveam ce să fac cu mâinile, nu îmi era posibil, să învăț limba surdo-muților. Doar să dau din cap, acest lucru îl puteam face cu aproximație. Bazându-se pe alfabetul morse, mi-a creat tatăl meu posibilitatea, să spun și să exprim strictul necesar. Și acum eram totuși extrem de bucurasă, că nu am renunțat. Nu se putea discuta prea bine, dar cel puțin la lucrurile cele mai importante aveam și eu un cuvânt de 'spus'.

*

'Coincidența' a vrut, ca pe vremea aceea să se afle în apropiere pentru câteva zile un iogin indian și doctor, un Ayuwede, care avea faima lucrărilor miraculoase. Noi speranțe s-au aprins din nou în tatăl meu, atunci când a mers cu mine în oraș. La vibrațiile, pe care le emana ioginul, am observat eu, că trebuia să fie un bărbat foarte sfânt. El a început imediat să vorbească cu mine în spirit, așa cum am cunoscut eu aceasta doar de la Michael. Cu toate că eu nu făceam nimic, putea să-mi sădească gândurile sale, și eu am știut, că el le poate recepționa și pe ale mele. El părea să știe totul, părea să înțeleagă totul. Tata a observat, că se petreceau lucruri neobișnuite și stătea cât de liniștit putea. Era frumos. Eu aș fi dorit să fi stat de vorbă cu acest om ore în șir, care mă înțelegea în întregime și mă accepta necondiționat. În sfârșit s-a întors spre tatăl meu și i-a spus:

„Eu nu am voie să-l ajut pe copilul vostru! Dacă eu ia-și vindeca corpul, atunci ia-și omorî spiritul. Există legi și împrejurări, de care trebuie să ținem socoteală, pe care nu putem și nu avem voie să le răsturnăm. Veți putea afla aceasta în cel mai scurt timp.“

Atunci nu am știut încă, ce vroia să spună cu acea afirmație. La plecare m-a cuprins în brațele sale și m-a binecuvântat. Un sentiment de căldură și de putere m-a inundat, așa cum eu nu l-am mai cunoscut până acum. În coloana mea vertebrală părea să curgă un curent, care a făcut să viberze întregul meu corp. A fost așa de puternic, că mi-am pierdut cunoștiința.

Soarele lumina. De abia cu timpul am realizat, ca însemna aceasta. Soarele lumina! Era aproape, puteam să întind mâna după el. Eu aproape că am explodat de bucurie. În liniște am îngenunchiat și am început să mă rog. Eu m-am simțit așa de aproape de Dumnezeu, eu știam, că Iisus Hristos nu era departe, eu știam, că era El, pe care puteam să-L văd în acea lumină. Copleșită m-am întins pe iarbă și am savurat acest miracol. Dar încet a început să se lase ceața. Fâșie după fâșie de ceață a început să acopere soarele, până când nu s-a mai putut vedea nimic. În ceața deasă am văzut după mult timp cum se apropia de mine o lumină. Era Michael. El ținea în mână cu un felinar și purta o mantie albă cu o glugă mare albă.

„Ce s-a întâmplat Michael“, am auzit eu acum cum am întrebat, „ce împrejurări sunt acestea, de ce nu se poate vedea vreo lumină, de ce nici un peisaj? Unde sunt păsările, unde sunt florile minunate? De ce este așa de rece aici?“

„Nu-ți fie teamă, eu voi fi mereu alături de tine. Chiar dacă vântul dur va stinge lumina și tu nu mă mai vei putea vedea, sunt eu totuși alături de tine. De aceea gândește-te, doar căldura poate rupe această ceață.“

și într-aedvăr vântul a stins acea lumină din felinarul său, și aproape în același timp s-a auzit un zgomot infernal. Ceva pica peste mine, mă îngropa pur și simplu. Eu nu mai aveam aer, eu vroiam să urlu! După aceea nu am mai știut nimic.

*

Când am deschis ochii mă aflam în spital. Peste mine atârnav câteva sticle, peste mai multe furtune picura ceva în corpul meu. Eu simțeam mari dureri în picior, capul era legat, totul mă durea, și eu eram foarte obosită. Nu eram în stare, să gândesc normal, eu nu știam ce se întâmpla cu mine. Fără a avea vreun răspuns, am adormit din nou. Fără visuri, adâncă și întunecată a fost noaptea, până când m-am trezit iarăși. De ce mă aflam eu aici? De ce eram în pat? Ce s-a întâmplat cu piciorul meu, dar cu capul meu? Și mai ales, unde era tata? Eu nu mai puteam să-l simt, el trebuia să fie undeva departe. Incet s-au întors frânturile de amintiri înapoi. Noi am fost la acel doctor indian, el și-a luat rămas bun, i-a strâns tatălui meu încă mâna și s-a uitat lung la el: „Ea merge drumul ei. Nu este ușor, și va deveni și mai pietros, dar ea îl va merge. Nu vă faceți griji, orice s-ar întâmpla.“ Atunci m-a binecuvântat, și eu am adormit. Tata a trebuit să mă ducă acasă cu mașina. Doar, de ce eram eu în spital, și de ce nu era tata aici? De ce nu era de fapt nimeni aici? După o vechnicie au venit doi doctori.

„Pare să fie trează, poate că putem deja să vorbim cu ea.“

Ei m-au întrebat cum mă cheamă, dacă știam ce s-a întâmplat. Eu am încercat să răspund cu capul, așa cum m-a învățat tata, dar nu a funcționat. La fiecare mișcare păreau să se prăbușească munții și păreau să-mi sfâșie capul. Ei cu siguranță că nu m-ar fi înțeles prea bine.

„Ea și-a pierdut prin acel șoc, temporar vocea“, l-am auzit pe unul din ei să spună.

Ce șoc? Ce se întâmpla aici? De ce nu îmi spune nimeni nimic?

Bineînțeles că nu au avut de unde să știe, că eu eram mută. Și eu nu aveam nici o posibilitate, să le pot comunica. Au urmat multe ore de neștiință, pline de spaimă și disperare. Mult timp au crezut doctorii că mișcarea trupului și nevorbirea erau urmările șocului, cu toate că se mirau tot timpul, că toate celelalte valori erau în ordine. EEG și EKG, pulsul, presiunea sângelui, temperatura, totul era în ordine. Sticlele încă erau agățate deasupra mea și picurau în corpul meu. Nu îmi era foame, dar îmi era nespuns de sete. Ce nu aș fi dat doar pentru puțin lichid. Dar eu nu mă puteam face observată. Eu aveam dureri și îmi era sete, și eram înfricoșată, o frică de panică. Trebuia să se fi întâmplat ceva îngrozitor, acest lucru îl știam.

Deodată a stat mama în fața mea. Eu nu am văzut-o atunci când a venit. În ochii ei se aflau lacrimi. Ea m-a luat în brațele ei, și a început să mă mângâie. Acest lucru nu l-a făcut niciodată. Și deodată am știut, înainte ca ea să-mi spună ceva.

„Tata este mort. Pe autostradă a intrat într-un carambulaj pe ceață deasă. Tu ai fost aruncată din mașină pe un tufiș, care ți-a salvat viața și a amortizat loviturile tale, după câte a spus doctorul. Dar tata a murit. Mașina s-a incendiat pe loc, el nu s-a mai putut salva. Peste cinzeci de mașini au fost implicate, și nimeni nu a știut de cine aparții. De aceea a durat așa de mult, până când eu te-am găsit.“

Pentru mine s-a prăbușit o lume. Cum era posibil, cum l-au putut lua ei pe tatăl meu. Acum, când a fost în sfârșit acasă, acum, când a avut timp pentru mine. După ce s-a risipit nesiguranța, după ce a devenit adevăr îngrozitor, a devenit deodată totul gol. Nu eram în stare să gândesc, fără a schița vreun gest stăteam eu. Cumva au trecut zilele, îmi era tot una. Pentru prima oară am fost bucurasă, că nu puteam vorbi, că mă lăsau în pace. Starea mea oscila între tristețe și furie, între acuzație și plângere de sine, și în continu se învârtteau în mintea mea cuvintele:

„De ce?“

De ce eu, de ce nu altcineva? De ce eu, care aveam și așa multe de îndurat, de ce nu altcineva, căruia i-a mers bine până acum? De ce? Era drept? Era dragoste? De ce nu mă ajuta Michael? De ce nu era aici, când eu aveam atâta nevoie de el? După câteva zile eu nu am mai putut să plâng. Ochii mi s-au umflat și mă ardeau. Eu pur și simplu nu mai puteam înainta. Eu nu mai vroiam. Dacă aș fi putut, aș fi renunțat imediat. Eu vroiam să plec, era tot una, doar să plec de aici, departe. Să mă refugiez de destinul meu, să fug de necaz. Eu vroiam să fug de mine însumi, de prăpastia, care s-a deschis deodată în mine. Multe săptămâni au trecut deja, de atunci de când am părăsit spitalul. Dar amarul meu s-a accentuat mai degrabă. Pentru prima oară în viața mea eu m-am îmbolnăvit. Eu eram nespuns de obosită și aveam tot timpul temperatura ridicată, cu toate că efectele accidentului au dispărut de mult. Că voi avea un timp mai îndelungat dureri de cap, mi-a spus doctorul. Dar ce era mai rău și mai neplăcut era - este greu de explicat: Mie mi se părea că mă prindea cineva de coaste și mă strângea ca și cu niște clești de

oțel. Iar la aceasta aveam tot timpul sentimentul, că nu mai am aer suficient. Respiratul era obositor, fiecare respirație mai adâncă durea îngrozitor. Eu puteam să respir doar superficial. Pulsul era foarte ridicat, eu simțeam fiecare bătaie a inimii, așa de parcă ar vrea inima să explodeze. Însă nici măcar nu mi-au fost vătămate coastele în accident. Nici o jălitură, fără pete albastre, nimic. Pe atunci nu m-a durut nimic. Aceste simptome au apărut cu timpul acasă.

La început am crezut că m-am înșelat, dar cu timpul a devenit mai limpede, că eu nu am mai știut, ce se întâmpla de fapt: Întotdeauna vedeam în jurul meu cum se furișau umbre întunecate. Nu era o imaginație, acest lucru îl știam. Vedeam la fel de bine ca altă dată, deci nu ochii mei erau de vină. Michael, pe care l-am rugat să mă ajute, nu îmi răspundea. Eu am devenit neliniștită și speriată și noaptea nu mai puteam să mă odihnesc bine. Eram tot timpul obosită, nervoasă și agitată în interiorul meu. Furie, tristețe, supărare, disperare, frică. Aceste sentimente păreau să se schimbe în mine, toate erau prezente deodată. Și totuși aveam toate motivele ca să mă bucur. Căci mama s-a schimbat întru totul. Moartea tatălui a lovit-o tare; dar nu material, cum am crezut eu, cu toate că de acum veneau vremuri și mai gerle pe plan material, ci sufletește. Ea era îndurerată pentru bărbatul ei, nu pentru cel ce o întreținea: Ea era îndurerată din cauza unui adevărat prieten, nu din cauza unui, care a avut doar grijă de ea. Înainte nu am avut niciodată sentimentul căldurii în apropierea ei. Și acum era aproape plină de tandrețe și dragoste și încerca să mă aline, cu toate că și ea era plină de necaz. Ea se ruga împreună cu mine în fiecare dimineață și seară; eu nu am văzut-o până acum să se roage. Ea mi-a spus că visa deseori cu tata. Imediat în a treia noapte după accident a apărut el în visul ei. Și de fiecare dată era el împreună cu un prieten, care stătea în fundal și nu se remarcă niciodată. El avea o robă simplă lungă și albă, păr lung, ondulat și blond, o curea în jurul taliei, împodobită cu tot felul de pietre prețioase, și o față mult prea tânără pentru vârsta sa. Tata era îmbrăcat ca de obicei, el arăta cât se poate de normal. Doar caninii săi nu mai erau așa de strâmbi, ci ei au devenit într-adevăr frumoși. El nu a vorbit însă niciodată cu ea, doar ultima oară. El a spus doar: „Du-te la Inanda Rama.“ După aceea a sărutat-o, a binecuvântat-o și a mers în biserică, pentru a cânta pe o orgă foarte mare, pe care ea n-o mai văzuse niciodată. În mijlocul piesei minunate, pe care el o interpreta, s-a trezit ea. De atunci nu a mai visat ea cu el. Ea nu știa însă, cum să se folosească de acel indiciu, să meargă la acel bărbat, pe care ea nici nu îl cunoștea.

Eu eram furioasă! Nu putea tată să-mi apară și mie cel puțin o singură dată în vis? Nu însemnam eu nimic pentru el? Dubiile s-au adâncit adânc în inima mea. M-a iubit el oare? Eu am hotărât, să nu-i spun mamei, ca acel bărbat era doctorul și ioginul indian, pe care l-am vizitat împreună cu tata. Dar ceva m-a forțat. Cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât mai mare era forța aceea interioară. Ea părea să nu suporte nici o împotrivire. Cât de bine am putut, i-am explicat, și în sfârșit ea a înțeles. Ea era foarte bucură.

Dar eu eram prinsă în împotriviri și în supărare și nu mă puteam elibera de aceste sentimente. Eu nu vroiam de fapt, și mă ascundeam în spatele bolii mele. Eu am fost supra dozată cu antibiotice, dar febra nu cobora, până când după patru săptămâni a trebuit să mă întorc din nou la spital.

Spitalul era plin. Eu am fost împinsă într-o încăpere, în care se aflau deja patru bolnavi. Bolnavi de moarte! Toți aveau cancer în ultimul stadiu și ei suferau foarte mult. Cu toate că primeau suficientă morfină erau plini de durere. Eu nu am mai avut pur și simplu timp, să mă gândesc la mine, deoarece îmi atrăgeau toată atenția acești oameni. Două erau femei la vârsta mijlocie, una avea trei copii, iar cealaltă patru, și aceștia veneau aproape în fiecare zi ca să le viziteze. Dar cât de mare era diferența între ei! În timp ce o familie aproape că plângea tot timpul și nu era în stare, să reacționeze normal, se comportau ceilalți, de parcă mama lor ar avea doar probleme cu apendicita și s-ar întoarce în scurt timp iarăși acasă. Ei se rugau mult împreună cu mama lor. Ei știau foarte bine, că mama lor nu-i părăsea, că mama lor trăia mai departe și mult mai fără griji decât până acum, deoarece ea își părăsea decât corpul. Pentru prima oară, după moartea tatălui am început să mă rog iarăși intensiv. Optimismul acestor oameni, dragostea lor, a construit un zid în jurul meu, în care eu mă simțeam protejată. Cu toate că aveau destule de îndurat, au reușit, să mă introducă în cercul lor, și încercau să-mi dea și mie curaj. Și de fiecare dată când ne rugam, dispăreau acele umbre, și presiunea din pieptul meu se ameliora. Încetul cu încetul am început să bănuiesc ce se întâmpla cu mine. Nu, eu nu bănuiam, eu știam! Eu m-am împiedicat în propriile mele frânghii, m-am întors cu amărăciune de la Dumnezeu, m-am certat cu El și am devenit o pradă ușoară pentru puterile întunecate, care tot timpul stăteau la pândă și așteptau, ca noi să ne lăsăm pe mâna lor. Tata trăiește, mi-a trecut mie prin cap! Cum am putut să am eu ideea, că el mi-a fost răpit! Cum puteam eu să mă gândesc, să încep să mă cert cu Dumnezeu, să-L acuz, cu toate că știam foarte bine, că El nu este în stare, să le provoace vreun rău ființelor Sale! Știam cu exactitate, că Dumnezeu este dragostea pură, dragoste, pe care noi nu putem să ne-o imaginăm! Dragoste, care nu poartă în sine nici cel mai mic rău! Eu m-am speriat de mine însumi. Cât de des am avut eu voie să cunosc această dragoste, câte mi-a povestit și Michael despre ea, cât de sigură m-am simțit, da, cât de încrezută am devenit eu în acest sens! Eu am făcut progrese mari. Toate umiliințele le-am acceptat cu dragoste, reproșuri, ura și agresiunile am putut să le înving. Eu am devenit stăpâna sentimentelor mele, am alungat iadul, am devenit demnă de dragostea lui Dumnezeu. Am crezut cel puțin. Și acum s-a întâmplat aceasta. Cum a fost posibil? Da, mi-am pierdut eu oare toate mințile? Greutatea greșelii mele m-a făcut să mă cutremur. Eram eu, oare, chiar eu însumi? Am intrat eu în această catastrofă cu ochii deschiși? M-am predat eu voluntar ca să devin mînea de joacă a răului? În capul meu se învârtea totul. Cănta adânc m-a cuprins. Eu am vrut să fug de atâta rușine, doream să mă ascund. Cum puteam eu să pășesc în fața lui Michael, ce va gândi oare Dumnezeu despre mine?

și deodată au fost din nou prezente! Ca niște viespi s-au năpustit asupra mea. Nenumărate umbre mă înconjurau, mă trăgeau, încercau să mă sugrume. În cea mai mare disperare am strigat eu după Michael, după Iisus.

„Ajutați-mă, eu nu mai pot!“

Valurile de ceață s-au retras încet, primele raze de lumină s-au rătatit la mine. Iarbă, flori și pomi au crescut din ceață, păsări s-au lăsat iarăși văzute, lăsau aerul să se curemure ușor cu vocile lor vesele. Mica cascadă curgea iarăși, domnea pacea.

Si aici era Micheal! Nu plin de reproșuri, cum eu așteptasem, nu sever și amenințător.

„Eu te iubesc.“

Eu nu știam ce să-i răspund la aceasta. Eu mă rușinam așa de tare. El s-a aplecat la mine în jos, m-a luat în brațele sale și m-a strâns tandru către el.

„Nu te rușina! Tu ai trecut cu succes de cel mai mare examen al vieții tale. Nu vrei tu să te bucuri?“

„Cum poți tu să te râzi de mine? Eu știu că am eșuat. Eu l-am jignit pe Dumnezeu. Eu l-am crezut în stare, să-mi facă rău din adins. Eu l-am respins. Eu chiar nu pot să mă înțeleg pe mine însumi, nu pot să mă iert pe mine însumi, cum voi putea eu astfel vreodată să pășesc în fața lui Dumnezeu?“

„Tu l-ai respins pe Dumnezeu, nu El pe tine. Dumnezeu nu respinge niciodată pe cineva, nici pe cel mai mare diavol, nici măcar pe însuși Lucifer. Tu l-ai respins, El a fost tot timpul la tine. Acum ești tu iarăși aici, și El încă mai este aici. Ce s-a schimbat așadar în comparație cu cea fost mai înainte? Dumnezeu nici măcar nu trebuie să te ierte. Dragostea iartă toată fapta deja de la început. Dragostea este o continuă iertare, ea nu condamnă niciodată, ea nu învinuiește niciodată, ea nu respinge niciodată. Tu l-ai respins pe Dumnezeu și ți-ai pricinuit prin aceasta ție însuși cea mai mare suferință. Nu pe Dumnezeu l-ai rănit prin acest fapt, numai pe tine însuși. Iartă-te pe tine însuși, așa cum Dumnezeu a făcut-o deja de mult. Sau vrei tu să fii mai dreaptă decât Dumnezeu? Vrei tu să te consideri deasupra Lui? Și tu ești o făptură a lui Dumnezeu. Dacă El a iertat de mult această făptură, cum vrei tu să justifici atunci mânia ta față de tine? Fiecare cădere de la Dumnezeu ne dăunează numai nouă înșine. Dumnezeu este neatacabil. Lumina Lui n-o poate pătrunde nici o umbră, celei mai înalte iubiri nu-i este posibil, să fie rănită de rău. Pentru acest lucru trebuia Dumnezeu mai întâi să iasă din Sine însuși, trebuia să-și creeze o indentitate prin Iisus Hristos, care este în stare, să simtă răul, să-l poată percepe și să fie în relație cu el. Cât de serios a luat El această sarcină, acest lucru l-a dovedit El cu viața Sa pământească. El a suferit pentru tot răul, a primit aceasta trupesc și sufletesc spre simțire. El s-a dus până la granița absolută, a dat încă și cele din urmă. Și pentru tine, și pentru faptul, că tu l-ai respins. Dar suferința Lui a compensat deja aceasta. El plătise deja pentru acest lucru. Vina este deja achitată, tu găsești numai dragoste după reântoarcerea ta. Tu însuși n-ai fi putut niciodată achita vina. Tu tocmai ai aflat aceasta. Cunoașterea vinei tale nu ți-a folosit la nimic, nici căința ta. Puterile negre te-au împresurat numai încă tot mai mult. De-abia când ai declarat în deplina smerenie neajutorarea ta și l-ai cerut pe Iisus după ajutor, de-abia atunci a fost înlăturată vraja, de-abia atunci i-ai dat tu posibilitatea, să te ajute, să te înglobeze și pe tine în marea Lui jertfă. De aceea este smerenia așa de importantă. Smerenia recunoaște propria lipsă de putere, ea nu susține continuu slujirile ei presupuse, ea renunță la toate și obține prin aceasta toate. Smerenia este biletul de intrare în cortul lui Dumnezeu, care se arcuiește peste toți, care vor să se încreadă în El. Nici o furtună nu va rupe vreodată aceasta. Cine este de părere, că poate să construiască un cort propriu prin propriile sale rugăciuni și merite, va fi învățat mai bine cel mai târziu de către o furtună puternică, când cortul său va fi pur și simplu vânturat anapoda.

Îngâmfare este numele maimuței, care îi mușcă mereu din nou pe oameni, care îi îndeamnă mereu iarăși să construiască un cort propriu. Nu i-a reușit încă nimănui! Nu-ți fă reproșuri, că tu ai căzut în capcana răului. Pământul este lăcașul de sălășluire al lui Satan. Satan este punctul central al pământului. Duhul său suflă peste toate, și oscilațiilor sale nu se poate nimeni sustrage pe pământ. Prin căderea lor de la Dumnezeu, ‘păcatul strămoșesc’, au devenit oamenii de un singur cuget cu Satan. Ei i s-au supus lui de bună voie, întrucât s-au depărtat de Dumnezeu. Astfel a devenit Satan stăpânitorul pământului, și nimeni nu a putut scăpa de el. Satan se numea Satana înainte de căderea lui, aceasta înseamnă polul opus. El a fost primul și cel mai mare înger, creat de Dumnezeu ca pol opus pentru Sine, ca polul opus, care trebuia să-i aducă iarăși înapoi dragostea pe care a trimis-o în afară. El, și împreună cu el întreaga creație, ele erau practic oglinda, în care Dumnezeu se putea vedea pe Sine însuși. Pentru că la ce folosește dragostea, dacă nu este nimeni, care este dispus, s-o primească? Dacă nu este nimeni, care transformă această dragoste în inima lui și o trimite iarăși înapoi? Este exact ca la radar. Undele de radar sunt expediate, se lovesc de un obiect și sunt de acesta iarăși aruncate înapoi la stația de emisie. La ce ar folosi stația de emisie, dacă n-ar exista obiecte, care ar putea arunca undele de radar înapoi? Sau ce face un jucător de tenis de masă singur? El lovește mingea o dată - și acesta nu mai vine niciodată iarăși înapoi. Cu timpul el nici măcar nu mai știe, cum a arătat mingea, da, dacă el a lovit-o într-adevăr. Așa i se întâmplă și lui Dumnezeu. El are nevoie de făptură, pentru a primi dragostea iarăși înapoi, pe care o trimite în afară, da, pentru a Se putea într-adevăr de-abia recunoaște, ca fiind dragoste. Aici nu poate El însă să folosească roboți. Pentru că dragostea poate un robot puțin s-o folosească. Dacă eu îi arat unui robot o imagine și îl întreb, dacă îi place aceasta, atunci el răspunde cu Da sau Nu, depinde de faptul, cum a fost el programat. El doară nu are nici o părere proprie, el poate reda numai ceea, ce i-a fost încadrat în programarea lui. Așadar, care ar fi în acest caz programatorul? Da, Dumnezeu însuși! În acest caz a obținut El, deci, răspunsurile, pe care El însuși le-a pus în făpturile Sale. Ce ar putea El, așadar, începe cu aceasta? Nu, roboți nu i-ar fi folosit la nimic. Pentru dragoste este adecvată numai o ființă liberă, care se poate decide pe deplin liber. Pentru că de-abia prin deciderea sa conștientă pentru Dumnezeu aduce ea dragostea înapoi, care o înconjoară mereu. Dumnezeu trebuia deci să

aprinde lumina în lume, pentru a putea vedea. Lumina este creația, și acela, care a adus-o - acela a fost Satan! El se și numește într-adevăr Lucifer (Purtător de lumină). El a fost acela, care a dus lumina de la Dumnezeu în lume și a făcut prin aceasta de-abia creația posibilă. El a fost înzestrat cu mare putere de către Dumnezeu pentru această faptă, pentru că un slăbănog ar fi putut îndeplini într-adevăr cu greu această sarcină. Creația a fost însă una curat duhovnicească. Nu exista nici o materie, nici un pământ, nici stele. Totul ce era, era duh. La care fapt, precum știi tu într-adevăr deja, duhul și materia nu sunt esențial diferite. Duhul curat este energie cu o foarte curată și înaltă frecvență de oscilație, în timp ce materie este 'energie comprimată', deci o frecvență de oscilație necurată și joasă. Așadar, a mers totul bine un timp îndelungat, până ce Lucifer a devenit îngâmfat. Voința lui liberă și puterea sa mare au devenit pentru el o fatalitate. El vroia să fie cel mai mare, cel dintâi. El s-a simțit destul de puternic, pentru a se lupta cu Dumnezeu și a câștigat o parte din îngeri de partea lui. Când planul fusese atunci gândit, a și fost războiul deja la sfârșit. Nu a fost nici un 'război al stelelor' cu lăncii și tunuri. Duhul nu are nevoie de unelte. Prin putere de voință curată este posibil, să-i blochezi pe alții, să le iei energia respectiv să le-o tai. Acest procedeu este de altfel și pe pământ des practicat. Se spune d. ex. : „Acela mă epuizează pe deplin“, și se referă cu aceasta inconștient la acest procedeu.

O faptă este considerată atunci ca fiind săvârșită, când ea este în întregime gândită, când în duh se află planul complet și nu mai există nici o rezervă la îndeplinirea lui. Acest lucru este și pentru pământ valabil!

Așadar, cu Dumnezeu se lasă rău de luptat. În miimi de secundă a fost gata lupta. Lucifer și îngerii săi au fost aruncați în adânc, cum se spune așa de frumos. Mai corect ar fi: Ei au fost trași în adânc. De propria lor faptă! Dumnezeu n-a pedepsit încă niciodată pe nimeni și nici nu va face aceasta cu siguranță niciodată. El nu este în stare pentru așa ceva. Dragostea curată și cea mai înaltă iubire nu poate pedepsi, și mă doare foarte tare, să fiu nevoit să aud mereu, ce băiat brutal este Dumnezeu, care îi pedepsește pe copiii Săi la fiecare ocazie numai posibilă și îi aruncă la sfârșit pe cei mai mulți în focul veșnic. Și la o asemenea ființă îi spuneți voi „dragă Tată“. Eu l-aș numi mai degrabă un tiran însetat de sânge.

Dar Dumnezeu nu este așa. El nu pedepsește niciodată! El este numai dragoste și iertare. Duhul se pedepsește mult mai mult pe sine însuși. Fiecare faptă conține automatic deja urmarea în sine. Este așa, ca și cum dacă cad și îmi julesc genunchiul. Nici un om normal n-ar veni pe ideea să spună, aceasta este pedeapsa pentru căderea pe jos. Nu, este pur și simplu urmarea de la aceasta. Și dacă cad mai tare, atunci îmi luxez tocmai piciorul; sau mai tare, atunci este el tocmai rupt. Toate sunt urmări neapărate ale căderii, fără ca altcineva să-mi rănduiască 'pedeapsa'. Așa stau lucrurile și la duh. Căderea de la Dumnezeu este o greșală așa de însemnată, ea face duhul să se cufunde atât de adânc, că prin aceasta energia curată a duhului este așa de murdărită și comprimată, că el cade dintr-o stare curat duhovnicească într-o stare divizibil materială, care, ca și la căderea pe jos, se orientează după gravitatea greșelii. Automatic! Numai prin aceea că energia este murdărită prin gânduri. Așa a fost și la 'căderea îngerilor'. Dumnezeu a trebuit doar 'să-și ridice mâna', pentru a contracara atacul duhovnicesc. Toate celelalte s-au întâmplat de la sine. Lucifer și îngerii lui n-au căzut nici ei imediat în 'iad', ei 'au alunecat mai întâi numai puțin în jos'. Și ca și voi oamenii, tot așa au interpretat și ei această cădere ca fiind o pedeapsă. Ei au devenit încăpățânați și furioși și au început, să-L urască pe Dumnezeu, care i-a lovit pretins așa de tare. Ceea ce înseamnă însă ura, ți-am explicat într-adevăr deja. Ura este cea mai joasă oscilație. Cu cât mai mare a devenit ura, cu atât mai adânc s-au cufundat duhurile în starea lor de oscilație, cu atât mai materiali au devenit ele. A fost un adevărat 'cerc vicios'. Cu cât mai multă ură aveau ele, cu atât mai mult se cufundau, și cu cât mai adânc se cufundau ele, cu atât mai mult îl urau pe Dumnezeu pentru această 'pedeapsă'.

Așadar, la Satan a fost greșala cea mai mare. El a fost cel mai aproape de Dumnezeu. El a fost căpetenia. Ființa lui se află prin aceasta astăzi în cea mai joasă stare de oscilație, care există într-adevăr, și, astfel, este el cea mai comprimată materie, neclintită ca o piatră. El a devenit punctul central material al pământului! Dar Dumnezeu nu i-a luat puterea. Dumnezeu nu i-a luat încă nimănui ceva vreodată! De aceea provine faptul, că Lucifer este înzestrat cu o asemenea putere. Dumnezeu a spus o dată: „Dacă am făcut eu vreodată o greșală, atunci aceea, că l-am creat pe Lucifer prea desăvârșit.“ Aceasta înseamnă însă: El nu-i face nici măcar lui Lucifer vreun reproș! Poți tu înțelege dimensiunea acestei propoziții? Nici măcar începătorul a tot răul nu este condamnat de Dumnezeu. Dragostea pur și simplu nu poate pe nimeni să-l condamne! Aceasta nu are nimic de-a face cu faptul, că Dumnezeu n-ar fi atotputernic. Dumnezeu este într-adevăr atotputernic. Dar atotputernicia nu poate totul, ea nu poate proceda împotriva ei înșiși! Dragostea nu poate urî, iertarea nu poate pedepsi, nici chiar la toată 'atotputernicia'. Dacă ar învăța oamenii aceasta totuși în sfârșit o dată în profunzime. Dumnezeu știe că și Lucifer se va întoarce într-o zi iarăși la El, și El îl va întâmpina cu brațele deschise. Lucifer este anume fiul pierdut, despre care Iisus spune în plida Lui, și pe care Tatăl îl va primi cu toată cinstea după reîntoarcerea sa. Numai că aceasta va dura cu siguranță încă 'veșnicii', dar Dumnezeu nu gândește în ore și zile. El gândește în 'durate de timp de creație', pe care noi nu ni le putem închipui. Momentan, în orice caz, este Satan punctul din centru al pământului și stăpânitorul pământului. Nimeni nu se poate sustrage de la oscilațiile sale. Și din această cauză este faptul, că nu poți fi neutru pe pământ. Cine este neutru pe pământ, 'deschis lumesc', cum se spune așa de frumos, este pus prin aceasta automatic sub sfera de influență a lui Satan. Este exact așa, ca și cum tu te-ai duce într-un torent de fluviu spre o cascadă. Nici în acest caz tu nu poți rămâne neutru, ci tu trebuie să vâslești împotriva cu toată forța, ca să ajungi la malul protector și să nu fii tras de cascadă în adânc. Cine rămâne neutru, este cuprins de oscilațiile lui Satan și este o unealtă și o victimă supusă a urei sale împotriva lui Dumnezeu. Tu însuși ai trecut prin aceasta. Atunci când după moartea tatălui tău ai încetat să te orientezi activ spre Dumnezeu și cu intenție să trăiești conștient dragostea și să-L iubești pe Dumnezeu, atunci ai intrat tu automatic în vârtejul lui Satan, care te atacase cu dubiile sale și te furase astfel de la conectarea ta cu Dumnezeu. Tu ai devenit o minge de joc al lui Satan, nu pentru că te-ai pus activ și conștient de partea lui - dacă ai fi făcut tu aceasta, nu ți-

ar fi reușit întoarcerea ta nici pe departe așa de ușor - , ci numai prin aceea, că ai încetat să-l iubești pe Dumnezeu într-un mod activ. Neutralitate ar putea fi probabil pe stele, pe pământ, ea nu există. Cine nu este pentru Dumnezeu, este împotriva Lui. Nici nu este pentru aceasta îndeajuns, să te ții de un Dumnezeu nepersonal, care stă undeva în adâncurile universului și a creat toate din începuturi și te pomenești că încă El însuși a pus răul și binele în lume, ca oamenii să se poată decide liberi pentru una sau cealaltă! Unii merg chiar așa de departe de a spune, că ființa Dumnezeu ar conține deja tot binele și răul, Dumnezeu ne-ar fi numai prin aceea superior, că binele ar fi ținut la El superioritatea. Sau ei îl consideră pe Dumnezeu, ca fiind 'explozia din începuturi', prin care atunci în decursul timpului s-au format toate. Miliarde de mutații (schimbări ale genelor, care slujesc ca model pentru celulă) ar fi necesare, pentru a ajunge de la materia fără viață la lumea plantelor și la lumea simplă a animalelor, alte miliarde pentru a ajunge de la lumea animalelor simplă la cea mai înaltă a animalelor și nenumărate miliarde, pentru a ajunge de la cel mai evoluat animal la om. Într-adevăr sunt mutații constatăte permanent. Din o sută sunt nouăzecișinouă fără sens sau dăunătoare și duc ori la moarte - cancerul d. Ex. este chiar una dintre acestea - , sau ele sunt iarăși suspendate de către natură. Una dintr-o sută este ingenioasă și servește cel mai adesea la adaptarea la un mediu înconjurător schimbat. Alți dinți de exemplu la schimbarea obiceiului lor natural, sau picioare mai lungi și mai iuți, dacă este necesar, sau o blană mai groasă, atunci când clima se schimbă. Nici o singură schimbare nu s-a întâmplat la voi în ultimii mii de ani, care er fi presupus doar trecerea de la o fază la cealaltă. Nici cea mai mică schimbare în acest domeniu nu se poate dovedi. Dar în anii din-nainte, să fii existat, oare, miliarde de schimbări eficiente? Această teorie se bazează în mare parte pe descoperirile oaselor pre istorice, care de obicei dispar fără prea mare gălăgie în 'istoria povestită de lumea mult uitată', când se descoperă falsul, sau de exemplu când dintele singur, din care se reconstruiește un întreg schelet uman cu toate oasele și indiciile sale, și la sfârșit se dovedește că a fost totuși un dinte de porc (!)! Construcția rahitică și deformată a neandertalerului - unii profesori au observat cu drept - trebuie să țină ca o dovadă fermă pentru proveniența omului care se trage din maimuță, iar acest fapt este o 'coincidență'. Această dovadă ar trebui să-L facă dispensabil pe Dumnezeu, căci dacă totul s-a întâmplat prin 'coincidența' mutilării, atunci se poate să renunțăm la El. Și această teorie mai este și astăzi valabilă, cu toate că Darwin, inventatorul ei, a avut dubii la sfârșitul vieții sale. Nimic, nici cel mai mic grăunte nu a fost înființat din greșeală! Toată creația materială este o copie fidelă a spiritualului. Ea este gândită până în amănunt și folosește doar pentru capătul final și mare, deoarece totul ce a fost creat trebuie să ajungă înapoi la Tatăl. Dacă nu mai este nevoie de o specie, atunci aceasta dispăre; căci altfel ar împiedica doar. Dar dacă este nevoie de o specie nouă, atunci aceasta se dezvoltă conform planului. Dar niciodată din greșeală!

Cine nu-L mai vede pe Dumnezeu ca o persoană, cine nu mai este în stare, să-L recunoască ca pe un Tatăl iubitor, acela a pierdut deja pe jumătate. Căci cum aş putea eu să iubesc o putere de veci, 'un Ceva necunoscut', de care știu într-adevăr, că m-a creat ca și tot ce există, care însă începe să pliească totul, fără milă, fără ajutor: „Să se uite omul, cum iese din această mizerie, el singur a pricinuit aceasta!“ Acesta nu mai este un Dumnezeu, care poate fi iubit! Cel mult un animal de veci, de care trebuie să te ferești! La un astfel de Dumnezeu aş fi devenit deja de mult timp un drac.

Toate aceste teze le-a împrăștiat Satana în lume, căci cu cât mai departe este Dumnezeu din conștiința omului, cu atât mai grea devine legătura cu El și cu atât mai mare puterea lui Satana. Exact așa a reușit el, să alunge din conștiința unor oameni îngerii. Cum pot eu să cer cuiva ajutorul, de care eu cred, că el nici nu există? Aceasta este într-adevăr un 'lucru diavolesc'. Și marea lovitură i-a reușit de abia în ultimii ani, atunci când a reușit să se declare inexistent! Pentru această operă de artă merită el de fapt toată recunoașterea. Cum mă pot speria eu de cineva sau cum mă pot feri, de care cred, că de fapt nu există? Dacă nu mai există diavolul, nu mai trebuie să-mi fie frică de el, sau nu? Eu nu trebuie să mă feresc! Eu pot să renunț și la forța măreață a lui Dumnezeu. Căci un diavol, care vrea să mă îndepărteze de el, nu există de fapt! Acest lucru este într-adevăr dur! Și omenirea crede cu conștiința împăcată. Dacă ați putea vedea, cum se bucură Satana, cum își bate joc de acești dobitoci, voi ați renunța la toate batjocorile. Nu! Diavolul este așa de real ca tu și eu.

Deci nu te chiuni mai departe, că te-ai lăsat prins în capcana sa. Un pas greșit poți face pe drumul tău spre Dumnezeu, tu ai voie și să cazi, dar nu ai voie să rămâi pe jos! Cei mai mulți sfinți nu au fost oameni mai înalți. Chiar și ei au făcut un pas greșit. Dar ei s-au ridicat tot timpul din nou. Umili și plini de dragoste. Nimeni nu se poate sustrage pe pământ de influența lui Satana. Satana l-a ispitit doar și pe Iisus Hristos. El nu a reușit, dar nu l-ar fi ispitit, dacă nu ar fi avut nici o șansă. Nici Satana nu face vreun pas negândit. Aceasta a fost marea faptă a lui Dumnezeu , că nu a venit ca un Dumnezeu pe pământ, ci ca un adevărat om. Există doar puțini care sunt în stare, să înțeleagă dimensiunea reală a acestei fapte.

Se spune așa: Iisus Hristos ar fi putut pierde! Ca fiecare om ar fi putut să accepte ispitele Satanei; atunci nu și-ar fi rezolvat misiunea, și Satana ar fi fost câștigătorul! Ce ar fi însemnat acest lucru, nu puteți să vă imaginați! A fost un risc enorm de mare, care l-a acceptat Iisus. Iisus a riscat totul - și a câștigat totul. El a reușit! El a devenit podul între Tatăl și oameni. El putea afirma cu dreptate: „Eu sunt calea!“ Dumnezeu însuși a dat cheia oamenilor pentru împărăția Sa. Dar nu cu puterea atotputernică a Dumnezeității Lui. Nu, umil și-a urmat legile proprii, s-a zbatut ca om prin buruiana deasă de răutate satanică, prin minciună, înșelăciune și ispite și prin aceasta a putut El să simtă întreg repertoriul a răului până la brutalitatea exterioară. Așa cum a fost de neclintit, a putut să ia cheile din mâna Satanei. Fiecare om are în mâinile sale cheile pentru împărăția lui Dumnezeu. Dar drumul până acolo, trebuie să-l meargă fiecare singur! Este același drum, pe care a mers și Iisus Hristos: prin buruiana răutății satanice, prin înșelăciuni, minciună și ispite. Nici unuia, care vrea să câștige cel mai înalt trofeu, nu este scutit de acestea. Pași greșiți și greșeli - sunt normale pe acest drum, și nimeni nu va face vreun reproș. Dumnezeu știe aceste greutăți, El însuși le-a trăit! El nu simte niciodată furie sau supărare. Răspunsurile Sale

sunt mila, înțelegerea și răbdarea. Iisus este capabil să simtă, să sufere împreună cu tine, dar niciodată nu va judeca. Dragostea Sa este milostivirea exact atât de nemărginită cum este El însuși.

Fi mulțumită că ai avut voie să trăiești această experiență. Tu vei avea pe viitor mai multă grijă și nu te vei schimba prea ușor. Și tu vei încerca să nu mai fi așa de încrezută și vei încerca să devii cât mai umilă. Dragostea și umilința te vor scuti pe viitor de astfel de experiențe. Dumnezeu nu te-a condus spre ispită, dar El a îngăduit toate acestea și ți-a dat șansa să te gândești la timp, înainte ca să devii prea sigură de tine, că să nu mai fi putut vedea întreg adevărul.“

A urmat o tăcere îndelungată. Eu ma-m rugat și i-am mulțumit lui Dumnezeu, că m-a descălțit nevătămată, și că am avut voie să învăț atâtea lucruri.

„Cine crezi tu că te-a salvat, din îmbrățișarea ta cu Lucifer?“ Michael a întrerupt visele mele.

„Da - Dumnezeu, bineînțeles!“

„Adevărat, Dumnezeu este începutul, El este răspunzător pentru totul și peste toate. Dar El nu înfăptuiește niciodată direct pe pământ. El a înființat în puterea Sa mare legi care vor fi tot timpul și în întregime valabile, și pe care nici El nu le ignoră. Prin aceasta nu poate un duh - deci și Dumnezeu - să înfăptuiască ceva direct în materie. Dumnezeu este dentistul, dar ca să poată să scoată o măsea este nevoie de un clește, de o unealtă. Și cu toate că nu i-ar trece nimănui prin cap, să îi mulțumească cleștelui, că i-a tras atât de extraordinar măseaua, este totuși necesar, căci nici cel mai bun dentist nu poate face nimic fără el. Așa are nevoie și Dumnezeu de o unealtă, atunci când El vrea să înfăptuiască ceva pe pământ. Rugăciunea și meditația deschid drumul pentru aceasta.“

„Atunci ai fost tu?“

„Nu!“ Michael a râs. „și eu sunt un duh pur, și nu pot face nimic direct pe pământ. Eu pot să-ți strecur gânduri și pot să te conduc în liniște pe drumul tău și prin aceasta să te mai îndrept. Eu sunt în stare, să te scutesc de rele, dacă tu trăiești pe aceeași lungime ca mine și dacă mă rogi. Dar în această situație nu ai vrut să știi nimic de mine. Nu, a fost Inanda Rama, care te-a eliberat. Tu îți aduci aminte: Mama ta l-a visat, și doar cu mare efort i-ai povestit tu de el. Acela, care te-a împins spre aceasta, am fost eu. Deci, mama ta a fost la Inanda și i-a povestit de starea ta. Inanda s-a ocupat de îndată de tine. El a pregătit spiritual drumul, a reușit, ca tu să ajungi în spital lângă acei oameni, care ți-au deschis în sfârșit ochii. El te-a protejat de puterile rele, le-a ținut departe de tine. Și el te-a predat pe mâinile mele, atunci când tu ai strigat la cea mai mare ananghie după mine.“

Iar a urmat o pauză lungă, care mi-a folosit, să recepționez cu simțul, deoarece creierul meu foarte mic nu era în stare. Noi stăteam lângă un mic lac, broaștele cântau, libelulele zburau în jurul meu, o viperă se târa lângă mine prin iarbă. Urmând un impuls, am mângâiat-o. Ea mi-a mulțumit și s-a pus lângă mine. Era minunat. O broască sărea, și pentru prima oară am observat: toate animalele trăiau împreună în liniște! Nici unul nu se deranja pe altul, nu se mâncau reciproc.

„Cum se hrănesc aceste animale?“ l-am întrebat eu pe Michael.

„Ele nu au nevoie de hrană, Nici noi nu avem nevoie de hrană. Noi trăim din acea lumină și din puterea lui Dumnezeu, care ne înconjoară permanent. Cu toate acestea mai mâncăm și noi din când în când câte ceva. De obicei mâncăm fructe, care sunt cultivate în grădini special amenajate. Ele însă nu au rolul să ne întărească trupul. Noi mâncăm împreună din cauza companiei, deoarece stăm cu toții împreună. Chiar și animalele mai mănâncă din când în când fructe. Să omoare, ca să supraviețuiască, acest lucru există doar departe de Dumnezeu și nu se mai întâmplă la ființe mai înalte.“

Pentru primă oară, de mult timp încoace, am fost eu din nou fericită. Eu am stat cât mai aproape de însoțitorul meu și am adormit adânc, condusă de sunetele minunate ale păsărilor și de zgomotul prietenos al viperei.

Deodată a apărut tata în fața mea. Eu nu am putut să vorbească de atâta bucurie, lacrimi curgeau peste chipul meu, atunci când eu m-am aflat în brațele sale.

„Tu prostuță mică! Cum ai putut doar să crezi o clipă, că eu te-am părăsit? Eu nu te voi părăsi niciodată, atâta timp cât va dura veșnicia. Eu mi-am terminat lucrul pe pământ. Eu am dat drumul la multe lavine mici. Pe atunci nu prea am simțit mult din acestea. Eu eram deseori trist și disperat, m-am pus pe mine însumi sub semnul întrebării. Dar de aici pot foarte bine să le văd dezvoltarea. Unele au devenit lavine adevărate, altele mai au nevoie de timp. Altele poate au nevoie de foarte mult timp. Dar aici merge altfel timpul, și nerăbdare există doar pe pământ. Eu mi-am terminat lucrul pe pământ. Eu am semănat răsădul meu, să stropesc și să le răresc pot de aici mult mai bine. Eu sunt bucuros și mulțumit, că Tatăl nostru m-a luat înapoi. Eu ‘lucrez’ aici mai mult decât înainte pe pământ. Dar lucrul aici nu este obositor. Să ai voie să lucrezi aici este o bucurie mare. Aici nu este nimeni nevoit ca să aibă succes. Aici domină pacea și fericirea, așa cum nu s-ar putea măsura aceste lucruri pe pământ.“

„Imi pare rău tată, că am fost de neconsolat, că am dorit să te întorc. Acum mă bucur împreună cu tine, că ai avut voie să pleci. Te rog frumos să mă ierți.“

„Eu nu trebuie să-ți iert nimic. Te rog să mă scuzi tu pe mine, că te-am părăsit așa, din senin. Dar eu cred, că și pe viitor vom putea petrece destul timp împreună. Eu stau și așa tot timpul lângă tine, la fel ca și Michael. Tu ai ajuns deja foarte departe, și nu mai este nevoie de prea multe, și vei putea fi aici la noi, atunci când tu dorești aceasta. Michael îți va putea spune mai multe. Eu mă bucur, că nu mai ești tristă. Te iubesc. Succes, pe curând.“

Eu mă aflu încă în brațele lui Michael.

„Eu am visat cu tata.“

Michael a râs. „Tu nu ai visat! La noi nu există nici un fel de timp sau spațiu. Tu ești automat acolo, unde vrei să fi. ți-a fost dor de tatăl tău și ai fost într-adevăr la el. Cu toate că el se află la câțiva ani lumină distanță. Nu ai

observat tu diferența? Acolo există o cu totul altfel de vegetație. Mai puține flori, mai puține animale pe pământ, dar în schimb există nenumărați copaci înalți și păsări mari.“

Peisajul era muntos, în comparație cu ce era aici. Da - acum îmi aduceam aminte. Noi am mers să ne plimbăm departe sub niște salcii enorme, care păreau a fi un acoperiș peste drumul nostru. Și totuși nu a fost niciunde întuneric. Lumina părea să vină de peste tot, chiar și din pământ. Noi am urcat și am coborât nespuse de multe dealuri și totuși nu a devenit mersul obositor. Vulturi măreți locuiau sus pe vârful muntelui. Se puteau vedea foarte bine. Chiar și pentru ochi nu exista vreo limită. Și - eu am văzut soarele! Doar foarte puțin, doar o rază mică peste cel mai înalt munte. Dar eu l-am văzut. Roșu a fost cerul în jurul lui, cel mai frumos răsărit, pe care eu l-am văzut vreodată.

Michael a râs. „Eu cred că trebuie să te ducem înapoi, căci altfel nu vom mai scăpa curând de tine.“

Mie nu mi s-a părut atât de amuzant, dar eu am știut că el avea dreptate. Era destul de greu, să pot să supraviețuiesc în viață. Dar trebuia. Eu am început de abia acum să pricep, de abia acum m-am trezit. Michael a promis, să mă conducă până la capăt, și - „noi mai avem nevoie de tine“, a mai spus el. Eu nu știam, ce vroia el să spună cu aceste cuvinte.

3

„Trei zile ai fost inconștientă, copilul meu.“ Mama stătea lângă mine și mă ținea de mână. Eu o iubeam. Pentru prima dată în viața mea puteam să spun cu inima împăcată, că eu o iubeam. Înainte m-a costat mult efort și m-am silit enorm. Acum era foarte ușor. Lacrimi curgeau peste obraji ei.

„Doctorii au vrut deja să renunțe la tine, dar eu am știut că tu vei reuși. Inanda Rama mi-a spus. Tu vei dormi un timp îndelungat și te vei trezi complet refăcută.“

și într-adevăr. Eu nu mai aveam febră, eu nu mă mai simțeam obosită și extenuată. Pentru doctori eram o enigmă. Ei m-au externat din spital două zile mai târziu. Mama mi-a spus doar un ultima clipă. Ea de abia a putut să rostească cuvintele. Printre lacrimi s-a bălbăit:

„Eu nu pot să te iau din nou acasă. Eu trebuie doar să lucrez acum.“

Era ca o lovitură în față. Dar de data aceasta am putut să înăbuș sentimentele de furie și dezamăgire: niciodată nu mai vroiam să mă împotrivesc, niciodată nu mai doream să pun sub semnul întrebării destinul meu. Într-adevăr, era o lovitură cruntă. Dar eu știam și faptul, că mama mea era sinceră cu mine. Pentru prima oară eu am simțit, că ea m-ar fi avut cu drag prin preajmă. Tristețea ei era adevărată. Și bucuria din această pricină ar fi trebuit să amelioreze durerea mea. Și acest lucru s-a și întâmplat. Era oare acest lucru o lăvăntură de-a tatălui meu? Mama mi-a promis în orice caz, că mă va vizita des, că nu mă va lăsa singură. S-a creat o situație nouă, a început un alt capitol. Aducea cu sine nesiguranța, dar și noi posibilități. „Mai avem nevoie de tine“, a spus Michael.

*

Căminul nu părea prea frumos. O clădire veche de cărămizi cu fațada sinistă, simplu, util și puțin dărăpănat. Dar acolo era liniște și departe de oameni într-un peisaj minunat. Era începutul verii, și noi am trecut printr-o alee de liliaci până la casă. Mirosul liliacului s-a răspândit peste tot, păsări existau multe, precum și fluturi și flori. Un parc mare cu copaci bătrâni, în fundal râul, un adevărat peisaj al paradisului. Dar ceva nu era în ordine. Deja de la poarta principală, eu am observat acest lucru. Am devenit neliniștită, dar nu înfricoșată. Eu m-am mirat, deoarece simțeam imediat altă dată acel sentiment de frică.

și deja am văzut. Ei se furișau în spatele pomilor, se ascundeau, ocoleau lumina. Umbrele au apărut iarăși! Se aflau în jurul casei ca viespi în jurul reginei de stup. Eu am simțit mâna lui Michael pe brațul meu.

„Să nu-ți fie frică, nu pot să-ți facă nici un rău.“

Eu știam acest lucru și eram plină de nădejde. „Noi mai avem nevoie de tine“, a spus Michael. Ce a vrut să spună oare cu această afirmație?

În acest cămin erau în marea majoritate surdo-muți și handicapați. Mai existau și copii handicapați mintali, printre aceștia câțiva mongoloizi. Mongoloismul este de fapt, că una din gene, care este răspunzătoare pentru stabilirea celulelor, se împarte de două ori, așa că în loc să existe doar două astfel de gene, există trei. Oamenii noștri de știință au analizat acest defect corporal până în cel mai mic detaliu. Ei știu cu exactitate, că este vorba de gena douăzeci și unu, deoarece această boală a primit numele ‘Trisomie 21’. Încă o altă mutilație ‘fără rost’ ar spune oamenii noștri de știință. Ah, dar dacă ar cerceta tot atât de atent cauza spirituală, atunci poate că ar ajunge ei la un rezultat. Eu cel puțin nu mă văd ca o mutilată ‘fără rost’.

Căminul era condus de măicuțe catolice, din ordinul franciscan, iar acestea locuiau doar la câțiva metri depărtare într-o mănăstire. De mănăstire aparținea o biserică minunată, care arăta ca miniatura catredalei baroc, pe care eu am văzut-o împreună cu tată în oraș. Cu toate că pe din afară părea destul de derăpănată, era în interior într-o stare destul de bună. Un mare număr de sfinți ocupă locul de pe zidul exterior, tavanul rotund era dominat de picturi, ale căror culori blânde și mate dovedeau că nu au mai trebuit să suporte de mult timp o restaurare. Totul era încărcat cu ornamente sculptate, iar dragostea se putea simți pur și simplu încă, prin care a fost construită această biserică într-o vreme, unde mai exista timp, unde Dumnezeu nu era o figură secundară, unde El era de fapt centrul vieții. Unde mare majoritate a timpului i-a fost dedicată Lui, unde casa Sa întrecea încă celelalte case în frumusețe și măiestrie și nu din cauza utilității și simplității în fața oricărei colibe a fost așezat în umbră. Dar trebuia să fi fost o vreme, în care domina frica. Picturile pe pereți și pe tavan lăsausă limpede să se înțeleagă acest

lucru. Eram stăpânite de marele ‘Dumnezeu fulgerător’, care părea cu toată puterea Sa și cu ostile Sale de îngeri mai degrabă ca un comandant de luptă, care era pregătit, să arunce spre a fi prăjiți în iad pe cei necredincioși. De pe chipul multor sfinți se putea vedea acest fapt. Dar două figuri păreau pline de dragoste, așa cum este de fapt ființa lui Dumnezeu: Maria și apostolul Ioan. Pe chipurile lor nu se vedea nici o trăsătură de frică. Crucea din încăperea altarului, sub care ei îngenunchiau, strălucea peste toate. Atunci când soarele dimineții strălucea prin fereastră, lumina într-o culoare aurie și strălucea la fel ca soarele până în cele mai îndepărtate colțuri. Chiar și Hristos însuși strălucea. El nu atârna ca ‘mort’ pe cruce, așa cum se poate vedea deseori. Corpul Lui poate că a fost neînsuflețit, dar El strălucea. El a fost câștigătorul, El a învins moartea, adică moartea spirituală, ne-a eliberat cu totul de Lucifer și a devenit un pod spre Tatăl. Artistul părea să fi știut toate acestea. Ca într-o carte se putea citi în acest Iisus. El emana o putere și o siguranță, așa cum eu nu am mai întâlnit așa ceva până acum. Niciodată nu am văzut eu în această biserică vreo umbră. Era de parcă ar fi fost Hristos prezent și părea parcă, că pe toți care se rugau aici îi adâncea în vibrațiile Sale. Tonurile argintii dar totuși moi ale orgii mecanice baroc, care și ea nu a trebuit să fie restaurată, accentua acest efect și vrăjea parcă o stare aproape cerească. Nici un ton nu era prea tare, nici unul prea deplasat, nici un sunet nu la locul lui nu deranja slujba. Drăgăstos și blând se mișcau aceste sunete prin încăperea, care susținea cu forma sa vibrațiile și le rotunjea. Chiar și construcția nu a putut să se construiască din greșeală. Maeștrii de construcție au știut probabil aceste lucruri, ei erau introduși în lumea vibrațiilor și a armoniei. Nici un colț nu distrugea vibrațiile rugăciunii. Forma era atât de perfectă ca o mânășă. Se asemănau vibrațiile armonice, cu cele care le-am trăit eu desori cu Michael. Niciunde nu am fost eu pe pământ mai fericită decât în această biserică.

Cu totul altfel era în cămin. Mulți erau înconjurați de umbre, care se țineau după ei ca lipitorile și îi însoțeau zi și noapte. Scena era cât se poate de groaznică. Eu eram foarte speriată din această cauză, deoarece până acum eu nu am mai putut observa astfel de lucruri. Până acum am putut doar să simt, dacă un om emana vibrații bune sau rele. Acum trebuia să recunosc, că desori erau aceste umbre, care schimbau vibrațiile. Cu cât mai multe erau în jurul unui om, cu atât mai mult mă simțeam respinsă de el, cu atât mai tare mă nimerau vibrațiile sale, cu toate că umbrele nu păreau niciodată că vor să mă atace pe mine. Umbrele păreau, că nici nu se interesează de mine.

Multe din surori erau drăguțe, dar existau doar două, care m-au acceptat pe mine întru totul, așa cum a făcut-o sora Benedicta. Aceste două surori erau și ele libere de astfel de umbre. Vibrațiile lor erau deschise și pure. Acolo unde erau ele, răspândeau liniștea și pacea. Chiar și copiii, care erau tot timpul neliniștiți, reacționau la aceste vibrații. În prezența lor nu prea exista ceartă sau neînțelegeri, ele le ameliorau deja de la început. Nu își susțineau niciodată dreptatea, ele nu trebuiau să fie învingătoare într-o ceartă, puteau să se retragă umile, fără să piardă în fața lor însuși fața. Eram atât de tari în sine, că nu mai le era necesar nimic din exterior. Cu timpul, când eu puteam deja să mă uit mai adânc în inimile lor, știam și motivul:

Adânc în interiorul lor ardea o lumină, care strălucea peste tot înăuntrul. Acea lumină era însuși Hristos. Ele s-au predat cu totul în acea lumină, au primit-o fără ezitări. Prin faptul că eul propriu, propriile lor dorințe le-au înăbușit, putea să strălucească atât de tare această lumină. Ele au renunțat la totul, nu mai erau prinse de nimic. Banii, îmbrăcămintea, mâncarea, prestigiul, faima, dorințe lumești, le toate le-au dat drumul și prin aceasta au câștigat ele cu mult mai mult. Ele aveau voie să se topească cu ființa acelei lumini. Ele nu mai trebuiau să controleze sentimentele de ură, furie și supărare. Aceste sentimente nici nu mai existau în ele, „nu mai găseau nimic, în care să poată locui.“ Așa au devenit aceste două sore însuși dragostea. Liniștea adâncă, interioară și siguranța erau destul sprijin, ele nu mai aveau nevoie de altceva și erau libere prin aceasta, să dăruiască totul, să emane fără întrerupere dragostea lor. Adevărata dragoste nu este ca o lumânare, care se consumă și se sacrifică. Lumina dragostei strălucește prin dăruire doar mai tare. Devine ca un soare care nu se stinge niciodată, care crește tot timpul și devine mai strălucitor, se hrănește din lumina veșnică, din soarele de veci a lui Dumnezeu. Dragostea acestor sore nu se retrăgea nici de la cei, ce trebuiau să trăiască cu atâtea umbre în jurul lor. Nu se retrăgeau de lângă aceștia. Nu trebuiau să se apere în interior, ele puteau absoarbe acele agresiuni și puteau să le transforme în dragoste. Și de fiecare dată se cutremurau acele umbre, își pierdeau echilibrul și picau în adâncuri sau erau date la o parte.

Majoritatea dintre celelalte sore erau și ele drăguțe și prietenoase. Eram tot timpul pregătite ca să ajute și să aline. A devenit slujba lor, să aibă grijă de noi, și nouă nu ne lipsea absolut nimic. Ele făceau totul ce puteau. Dar era dificil pentru ele, să fie toată ziua drăguțe. Unele erau cel puțin mai bine protejate. Spațiul lor de energie rămânea cel puțin stabil. Agresiunea sau supărarea se oprea acolo ca într-o oglindă, dar nu erau schimbate în dragoste, ci rămâneau ca o energie negativă în încăperea. Dar majoritatea dintre acele sore nu aveau această protecție. Câmpul lor de energie nu era stabil, era ca o tobă de mașină, care avea o gaură. Umbrele absorbeau totul cu mare poftă. Se putea vedea tot timpul un râu de energie, care ca un cordon ombilical spiritual se întindea prin încăperea. Și nu numai propriile umbre erau prezente ca niște mici vampiri, și cele ale copiilor stăteau și absorbeau totul cu mare poftă. Ele păreau să crească și păreau să devină cumva mai agresive, mai vii și începeau să tracaseze copiii și mai tare. Așa se înființa o situație paradoxă, că în jurul unei sore amabile era doar neliniște, ceartă și invidie.

Acele sore erau ‘mâncate’ de meseria lor! În adevăratul sens al cuvântului! Dacă cuiva i se ia tot timpul energia, trebuie să devină obosit. Aceste sore erau ca niște lumânări. Și ele emanau lumină, căldură, dar se prăpădeau prin aceasta! Ele nu au primit în sine încă lumina veșnică, care produce fără pauză energie nouă. Le lipește încrederea pentru aceasta. Lumina poate s-o primească doar acela, care a renunțat cu totul la sine, care a dat drumul la tot ce este material. Și acest act de muncă proprie, necesită mult curaj și încredere. Dar atunci devine din credință

cunoaștere. „Eu cred în Dumnezeu“ devine „Eu știu, că Tu ești“. Acesta este pasul cel mai important. Încuietarea, care închide acea ușă, este frica! Frica, să renunți la totul, pentru că nu se știe, că mai târziu nu stai pur și simplu în pustiu, singur și părăsit. Frica, să renunți la propriul tău Eu, pentru că nu se știe, ce se primește în schimb. Frica, să renunți la vizibilul material, pentru că nu este de încredere ceva ce nu se vede, spiritualul, deoarece nu se poate vedea. Frica, că nu va exista totuși un Dumnezeu! Aceasta este răscrucea importantă a existenței noastre. Atunci când noi am ajuns la ușă, nu ne mai poate ajuta nimeni. Noi înșine, și doar noi, putem și trebuie să deschidem acea încuietare. Fiecare, care caută, este condus până aici, fiecare, care cere, nu trebuie să meargă singur acest drum. Dar acea încuietare, trebuie s-o deschidă singur. Fără ajutor! El însuși trebuie să-și învingă teama. El trebuie să spună: „Da, eu cred, eu știu, că Tu ești! Eu știu că Tu ești și eu știu că Tu ești foarte bun. Eu știu! Nu, pentru că te-am văzut, nu, pentru faptul că mi-ai arătat minunății, nu, pentru că Tu nu mi-ai lăsat printr-un miracol o altă alegere. Nu - eu știu aceasta pur și simplu, pentru că simt, că Tu trebuie să ești, pentru că eu simt dragostea pe care o emani Tu. Eu știu aceasta pur și simplu, și eu te iubesc Dumnezeu!“

Frica este cel mai mare aliat a lui Satana. El o menține după puterile sale, căci ușa care este închisă din această cauză, este de fapt poarta spre libertate, care lasă în urma sa pe veci împărăția lui Satana. Atunci când ușa se închide în urma ta, nu mai are el nici o putere, șicanele sale sunt doar ireale. Acela, care stă în fața ușii, este cuprins mai încă o dată ușor de el și este din nou tras puțin în adâncuri. Când ai trecut de acea ușă, atunci ai reușit. Mulți stau ani întregi în fața acelei uși. Ei sunt destul de puternici, să se ferească de atacurile lui Satana, dar ei nu au curajul, să deschidă încuietarea.

Le este frică să renunțe la ‘ego-ul’ lor, pe care l-au apărât cu grijă și care le-a adus în ochii lumii cinste și slavă. Ei se tem, pentru că nu pot crede, că adevărata putere se află în duh - trupul se vestejește și așa în câțiva ani. Dezamăgiți și despicați în interiorul lor se întorc ei din drum, pășesc pe trepte în jos, își caută fericirea în siguranța materială și au nevoie atunci adeseori de foarte mult timp, până ce ei ajung iarăși la pragul duhului. Ei se aseamănă cu o lumânare, care nu se lasă aprinsă, din pricina fricii, că ea se distruge astfel. Numai - la ce folosește ea atunci? Ei se aseamănă cu o sămânță de răsad, care nu se lasă pusă în pământ, pentru că ea trebuie atunci să renunțe la indentitatea ei. Dar tocmai numai prin aceasta poate ea să aducă roade ulterioare, care poartă viața ei mai departe, în care ea poate să trăiască spiritual mai departe. La ce este ea altfel de folos? Ea poate să se țină încă câțiva ani, se ofilește, putrezește și moare atunci. Această murire urmează, ce-i drept, mai mulți ani mai târziu, decât dacă ea ar fi semănată, dar această murire este definitivă. Într-un caz aduce moartea ei viață nouă la ivală, în celălalt caz este ea moartă.

Surorile acestor două grupuri își luau puterea lor din rugăciune. Rugăciunea este forma exterioară, care face posibilă conectarea interioară cu lumina din începuturi a lui Dumnezeu. Eu puteam vedea adesea, cum oscilațiile rugăciunii îl înfășurau pe deplin pe cel care se ruga, se puneau protector în jurul lui. Cum ele pătrund trupul pe deplin. Oscilațiile înalte ale unei rugăciuni pasionate, care vine într-adevăr de la inimă, pot să transforme în sus oscilațiile joase ale trupului într-o sferă mult mai înaltă, ‘se le îndepărteze’. Rugăciunea curățește oscilația proprie, așa încât omul este în stare, să preia energia înaltă, curată a lui Dumnezeu. Este exact ca și la radiou. Un aparat de radio prost nu poate bine distinge frecvențele distincte, sunt totdeauna sunete secundare și sunete de deranj de față. Întreaga ‘murdărie’ este preluată și iarăși redată. Rugăciunea este filtrul de despărțire. Cu cât mai intensivă, cu cât mai umilă, cu cât mai plină de dragoste este ea, cu atât mai bine funcționează el, cu cât mai multă ‘murdărie’ îndepărtează el prin filtru, cu atât mai curată și prețioasă este energia, pe care o lasă el să treacă. Cât de mulți se mulțumesc cu murdăria! Și se miră atunci, de ce ‘motorul’ lor nu funcționează cum trebuie, de ce se bălbaie el continuu și se oprește, de ce trebuie ei continuu să meargă în ‘atelierul de reparații’, pentru a-l pune iarăși în funcțiune. Foarte repede am recunoscut eu, ce binecuvântare este rugăciunea pentru aceia, care cred în aceasta smeriți și plini de încredere. Și copiii, a căror situație era cea mai rea, au devenit în timpul rugăciunii cel mai adesea foarte liniștiți. Oscilația Lui a paralizat umbrele. Ele mergeau cu timpul ca ființe extenuate la victimele lor, da, ele trebuiau adesea să se depărteze pe deplin.

În biserica aceasta a mănăstirii n-am văzut eu niciodată umbre în contrariu cu alte biserici pe care le cunoșteam. Forma ei, figurile ei, imaginile, armonia, căldura și protecția ei, pe care ea le emana, forma o oscilație atât de curată și comprimată - ea era pentru umbre de nepătruns. O rugăciune într-o astfel de împrejurime este încă cu mult mai eficientă, și se înmulțește potențial încă o dată, dacă mulți se roagă împreună. O oscilație așa de imensă trece pur și simplu prin izolatorul, care se află între om și Dumnezeu, curentul poate să curgă liber. Un ‘fior de emoție’ se duce pe spate în jos. Aceasta este energia care se revărsă în noi prin coloana vertebrală, aceasta este hrana duhovnicească, care alimentează centrele noastre de energie. La hrana fizică pentru trupul nostru știe aceasta fiecare: cu cât mai curată este hrana, cu cât mai puține substanțe de deșeurii conține ea, cu cât mai puțină ‘murdărie’, cu atât mai bună, cu atât mai de mai mare valoare este ea. Tot așa stau lucrurile și cu ‘hrana duhovnicească’. Numai că aceasta este mult mai importantă pentru sănătate și pentru capacitatea de randament, decât hrana trupestă. De ce se mulțumesc aici așa de mulți cu ‘murdăria’?

Existau și unele surori, care erau tot timpul prost dispuse, întărite și iubitoare de ceartă și fără dragoste. Ca măgari de cărat duceau ele umbrele lor cu ele. Cel mai rău era cazul la administratoare. Era o singură mască întunecată, care fierbea acolo și aștepta, să-și încurajeze iarăși victimele spre ‘fapte’ noi. Aceste umbre nu sunt într-adevăr în stare, să înfăptuiască singure faptele lor rele. Ele au nevoie de cineva, care face aceasta pentru ele. Toate micile gelozii și intrigi, luptele secrete pentru putere, dușmănia deschisă și agresiunea, ură, furie, mânie, minciună și distrugere servesc acestor umbre pentru săturarea simțurilor lor degenerate. Ele se satisfac în lăcomia victimei lor și o îndeamnă nesătule spre toate patimile și viciile, alcool, lăcomie de savurare, sexualitate

în toate variațiile, dependență de droguri și de tablete, toate acestea sunt lucruri, care transformă energia curat Dumnezeiască în energie negativă, distrugătoare. Nu observă, așadar, acești oameni de loc, cum ei au renunțat la libertatea lor, cum ei s-au făcut sclavi - de bună voie o minge de joc ale puterilor răului? Dacă ei ar putea vedea, cum aceste umbre se bucură de fiecare acțiune reușită, lor le-ar fi rău din cauza scârbei! Cinste și renume, după aceste lucruri se străduiește astăzi întreaga lume, stăpânire peste cât se poate de mulți alții. La aceasta nu au cei mai mulți nici măcar putere peste ei înșiși. Autorealizarea este marea deviză! Aceasta se caută peste tot, în singurătate, în discotecă, în țări străine - nu la sine însuși. Cum pot eu așadar să mă autorealizez, dacă funcționez ca un robot și urmez cuminte tuturor intrigilor ale puterilor răului? Nimeni nu le este neajutorat lăsat pradă! Fiecare poate să se împotrivească! Armele sunt voință și rugăciunea - și îngerul meu, care merge tăcut alături de mine și așteaptă numai faptul, ca eu să-i dau în sfârșit frâul vieții mele lui în mână, ca el să mă poată îndruma și conduce - nu în sclavagie, cum pretind atât de mulți batjocoritori, nu: în libertate! Numai că libertatea nu înseamnă, să poți face orice vrei tu. Libertatea înseamnă să poți face totul, ce este potrivit. Voința noastră este mult prea tare influențată din toate părțile posibile. Toate oscilațiile ale celorlalți oameni și cele ale puterilor răului o influențează. De-abia când noi vom prelua voia lui Dumnezeu, suntem noi într-adevăr liberi. El posedă singura voință liberă, neinfluențată de toți ceilalți, și fiecare este astfel cu el, care este dispus, să adopte voia Lui. Și surorile acestui ultim grup se rugau, tot așa ca și celelalte. În exterior nu era nici o diferență de remarcat. Dar cât de bine, că cei mai mulți nu se pot uita în inimă! Este de neînchipuit, la ce fel de lucruri sunt unii în stare să se gândească pe lângă rugăciune. Imbrăcămintea curată poate să ascundă unele lucruri; important este însă, cum arată starea pe dedesubt.

*

Aceasta a fost deci împrejurimea mea nouă pentru timpul următor. Eu eram bine întreținută, surorile își dădeau într-adevăr toată silința. Una dintre ele m-a învățat chiar să și citesc. Ea putea foarte adânc să se transpună în interiorul meu și a observat repede, că eu ar trebui să fiu în stare de aceasta. Eu am și învățat aceasta foarte repede, numai că eu aveam tot timpul nevoie de cineva, care să-mi întoarcă paginile, fiindcă pentru așa ceva nu erau mâinile mele în stare. Dar noi eram o mare comunitate, unde fiecare îl ajuta pe celălalt, așa de bine pe cât putea. A fost o mare înbogățire pentru mine. Eu am observat acuși, că multe lucruri îmi erau pe deplin străine. Dacă am avut până acum deja destule ocazii, să mă învăț în răbdare, atunci eu trebuia acum într-adevăr să absolvesc un curs de măiestrie. De fiecare dată, când eu terminasem de citit o pagină, trebuia eu să aștept, până venea cineva, care îmi întorcea pagina. Eu aveam, ce-i drept, o sonerie, cu care mă puteam face observată, dar eu nu vroiam în nici un caz să-i tiranizez pe ceilalți și o foloseam numai în cazul de strictă necesitate. Așa am așteptat eu tocmai de fiecare dată răbdătoare, până ce venea cineva, chiar dacă era cât se poate de interesant; și pentru mine era totul interesant. Dar eu știam și faptul, că era o milostivire ieșită din comun, să am voie să absolvesc un asemenea curs intensiv în răbdare. Este ca la toate celelalte. Atâta timp cât te afli înăuntru și trebuie să te ostenești, sunt multe lucruri simțite ca fiind supărătoare. Dacă însă ai trecut și ai rezolvat o problemă, ești bucuros, că ai biruit-o, că ai putut să rezisti, pentru a fi mai bogat cu o experiență.

Și cu smerenia a mers la început încă foarte greu. Mă costa multă învingere de sine, să mă las înfășată, îmbrăcată și hrănită de surori străine, să accept neajutorarea mea. Foarte greu a fost atunci, când eu constatam la unele, că ele făceau aceasta numai cu silă, că asta aparținea, ce-i drept, de munca lor, că se scârbeau însă de mine. Aceasta o poate observa de altfel fiecare. Scârba este un foarte intens sentiment. Aceasta nu se lasă ascunsă, și nu este nevoie de multe, să poți simți acest sentiment, și fără să fii vizionar. Chiar dacă încercarea este inteprinsă, să o ascunzi în exterior, aceasta eșuează cel mai adesea. Nu este frumos să simți, că alții se scârbesc de tine. Aceasta este așa de umilitor. Dar cei mai mulți nu sunt devină de acest lucru. Ei sunt prizonieri ai sentimentelor lor. Cine poate, oare, să sară peste umbra sa? A fost greu pentru mine, în asemenea situații să nu mă gândesc: tu poți, ce-i drept, să te scârbești de mine, și eu trebuie să mă predau neajutorată ție, dar duhovnicesc mă aflu eu totuși mult peste tine. Lupte lungi trebuia eu să țin cu mine însumi. Dar, în sfârșit, izbutisem eu totuși. A fost victoria cea mai grea, dar cea mai importantă. „Cine se înalță pe sine, se va smeri.“ Iisus n-a spus aceasta, pentru a-i alina pe cei mici și săraci. Nu - El ne-a pus cu aceasta una dintre cheile spre împărăția cerurilor în mână. Ingâmfare duhovnicească este cel mai rău dușman pe această cale. Eu însumi am trăit aceasta. Este o experiență, pe care fiecare trebuie s-o facă odată, de care nu este nimeni scutit. Aceasta este una dintre cele mai importante experiențe, dar din păcate și una, pe care deseori o uiți iarăși foarte ușor. Ingâmfarea este rădăcina a tot răul. Satan a căzut, pentru că el a devenit îngâmfat. Ingâmfarea trage după sine invidia. Cine este îngâmfat, care, deci, este de părerea, că s-ar afla mai sus decât alții, acela generează automat sentimente de invidie față de aceia, care ocupă un post mai înalt.

Ceea ce urmează este atunci frica, frica, de a fi descoperit. Cine îl invidiază pe altul din cauza poziției sale sociale, mașinii, banilor, femeii lui, îi este cel mai adesea teamă - chiar dacă și inconștient -, celălalt ar putea observa acest lucru și s-ar putea apăra față de acest lucru. Și celuilalt îi este teamă, că el poate simți oscilațiile invidiei, și pentru că el bagă de seamă, că ceva amenințător îl întâmpină. Astfel îi este atunci fiecăruia frică față de celălalt, și frica este cel mai distrugător sentiment, care există într-adevăr. Așa cum ura îl poate distruge pe celălalt, tot așa te distruge frica pe tine însuși. Pentru multe boli este frica cauza. Și infarctul miocardic și cancerul își au rădăcina cel mai adesea în frică. Aceasta se află însă adesea așa de adânc înrădăcinată și este deja așa de 'obișnuită', că ea nu mai este recunoscută ca fiind astfel. Toate celelalte, și stresul, încărcări ale mediului

ambiant și așa mai departe, sunt numai factori adiționali. Ele măresc riscul, nu sunt însă niciodată declanșatorul. De ce sunt managerii loviți așa de des de infarctul de inimă? Sigur, ei lucrează mult, sunt tot timpul în hetică, se află sub presiune. Dar în astfel de situații sunt și mulți alții. Numai că - lor le este frică, să nu fie prea slabi pentru presiunea exercitată, să eșueze și să fie dați afară din slujbă.

De ce au mai ales dentiștii cota cea mai mare de infarcturi de inimă și aproape cea mai mică medie a anilor de viață? Nici ei nu lucră mai mult decât alții. Sigur, ei se află sub împovărarea psihică, să fie nevoiți să-i facă fiecăruia treaba cum trebuie, dar aceasta le merge și multor altora tot așa. Nu, ei lucrează foarte aproape de pacient - și acestuia îi este teamă! Și această frică se transmite asupra lor, deoarece cei mai puțini știu, cum te poți proteja eficient față de acest lucru.

De ce se îmbolnăvesc așa de mulți de cancer? Ei se tem! Frică față de raze, frică față de substanțe nocive, frică față de bătrânețe, față de a fi singur, frică față de ceilalți, frică față de sine însuși, frică față de toate. Ei se tem de a face cancer, și aceasta este cea mai sigură metodă, să te îmbolnăvești într-adevăr de această boală. „De ce vă îngrijorați înfricoșați de ziua de mâine. Nu mai aveți voi așadar nici o încredere? Uitați-vă la păsări, la animale, la natură!“ Dacă gazela ar fi un om, ea n-ar putea cu siguranță să-i scape leului. Frica i-ar paraliza picioarele. Dacă pasărea ar fi un om, el ar trebui să moară de foame. De atâta grijă, cu ce poate el mâine să se hrănească, n-ar putea el astăzi să zboare afară, pentru a prinde insecte. „Frica îți dă aripi!“, sună un proverb cunoscut. Aceasta nu este frică, ci contrariul acesteia: voința de a supraviețui. Frica împiedică numai, ea niciodată nu înaripăază.

și frica declanșează atunci toate celelalte sentimente negative. Dacă eu mă înspăimânt de cineva, devin eu cu timpul furios asupra lui, încep să-l urăsc. Și ceea ce frică îmi pricinuieste mie, aceasta i-o fac lui cu ura mea. Și celălalt lovește înapoi! El se apără. El nu știe totuși, că el a început deja primul atac cu frica lui, că ura a fost numai reacția asupra acestui lucru. El se simte în drept.

„Și dacă cineva te lovește pe obrazul drept, dă-i și cel stâng spre lovire.“ La aceasta se referă această propoziție. Nu să te lași bătut până la moarte, cum mulți ironizează, schimbul duhovnicesc de lovituri trebuie să-l sfârșești. Să nu răspunzi la ură cu ură, ci s-o preiei, s-o transformi și s-o trimiți înapoi ca dragoste. Atunci poți tu liniștit să îți și celălalt obraz. Nu mai vine nimic înapoi.

„Iubește-ți dușmanii tăi!“ - nu din cauza că tu trebuie să te joci baba oarba! Tu nici nu trebuie să-i iubești în calitatea lor de dușmani, ci în calitatea lor ca oameni, care sunt tot așa copiii lui Dumnezeu ca tine, tot așa de prețioși. Încetează de a-i urî, începe să-i iubești, și ura lor se va evapora în nimic. Dacă ea nu mai este atârnată, se mistuie ea pe sine însuși ca un foc, care nu mai primește hrană. și, deodată, ei nu mai sunt dușmanii tăi. Greșeala este aceea, că noi ne gândim în prea scurte durate de timp. Dacă eu încetez astăzi, să-l mai urăsc pe vecinul meu, pe care l-am considerat ani de-a rândul ca fiind dușmanul meu, atunci el într-adevăr cu greu mă va îmbrățișa mâine. Dar poate pot eu în câteva luni, probabil chiar în câțiva ani să dialoghez cu el iarăși normal. Poate că se dezvoltă după ani de zile chiar o mică prietenie din aceasta. Numai că - să probezi o săptămână de dragoste, și dacă nu reușește atunci, și-l lași pe ‘bătrânul prost’ iarăși baltă - să vadă el totuși singur, unde ajunge el fără generozitatea mea - aceasta nu funcționează! Dragostea adevărată nu pune condiții, nici ultimate. Ea este pur și simplu prezentă. Intotdeauna! Și istoria este plină de exemple de acest gen. Mii de cărți s-ar putea scrie despre acest subiect.

Ghandi este într-adevăr exemplul cel mai cunoscut și cel mai impunător. Fără nici o violență, cu nesfârșită dragoste și răbdare și-a condus el poporul său în afara asupririi.

Afganistan a mers pe cealaltă cale. Acum este un sfert din populație moartă sau exilată. Și restul? Fiecare este însemnat de nenorocire, de-abia găsești o familie fără moarte, rănire, boală, săracie, foamete!

Să nu lupți, nu înseamnă: să renunți, să nu te aperi. Ghandi a arătat aceasta. Să îi iubești pe vrășmașii tăi nu înseamnă: să te lași subjugat fără apărare! Și armele iubirii ajută, dar ele nu rănesc! Aceasta este diferența. Smerenia este o condiție pentru acest lucru și certitudinea absolută, că nimeni nu-mi poate lua nimic, pentru că duhul meu este doară netrecător și invulnerabil. Și toate celelalte sunt pe deplin neimportante.

*

Aroganța era începutul. „Aroganța nu se poate exercita multă vreme!“ Multe zicale conțin cu mult mai mult adevăr, decât putem noi să credem. Cu timpul am învățat eu, să rămân și atunci umilă, cind era greu, atunci când era vorba de ‘umiliințe’ adevărate. Și eu sunt totuși bucuroasă din acest motiv, pentru că am putut eu să trec prin această școală. Mi s-au deschis perspective noi spirituale, la care în mod normal nici nu se visează. Ultima oară m-a întrebat Michael:

„Te-ai gândit tu vreodată, cum am putut noi să discutăm? Aproape întotdeauna ai putut să îmi simți prezența, câteodată ai putut să mă vezi sau îți dădeai seama de faptul că sunt aproape. Tu ai fost deschisă în privința mea, și eu am putut descoperi să-ți transmit un gând. Dar atunci, când erai într-adevăr cu mine? Poți să-ți amintești împrejurările?“

Da, la acest fapt eu nici nu m-am gândit, eu întotdeauna m-am trezit în brațele tatălui meu!

„Dar - ce avea el de-a face cu toate acestea?“

„El ți-a dat această posibilitate. Dragostea sa pentru tine, ea a fost foarte puternică. Ea ți-a permis o stare de vibrație, în care ți-a fost posibil, să părăsești corpul tău și să ajungi la nivelul nostru.“

Fără cuvânt eu l-am privit.

„Spiritul este într-adevăr un prizonier al corpului, dar când doarme acesta, poate spiritul să-l părăsească și poate intra în așa zisa sferă astrală. Sfera astrală este sfera spirituală, care îi este corpului fizic cel mai apropiat, adică prin alte cuvinte, cel mai jos nivel spiritual. Duhul nu doarme niciodată. Lui nu-i trebuie o pauză de odihnă ca și corpului. Noapte este și mai activ, atunci când poate să fugă din strâmtoarea corpului. Așa sunt în fiecare noapte mulți oameni ‘pe drum’. Doar că din motive precise este cunoștința închisă, și de regulă nu mai există amintiri dimineața. Visele ar putea explica multe, dacă omenirea nu ar fi așa de oarbă.

Multe vise nu sunt halucinații și nu provin din subconștient. Sunt de fapt mai mult niște trăiri, care sunt aduse de spirit din sfera astrală, și care - de multe ori doar dezordonate și fragmentate - își găsesc drumul în conștientul nostru. Mulți au visat rude care au decedat sau cunoștințe, la care ei nici nu s-au mai gândit! Sau mulți au primit în vis drumuri desenate, după care ei au căutat multă vreme, sau rezolvări pentru probleme, la care ei lucrau! Foarte multe invenții se fac în ‘vis’. Deci ce rol să aibă atunci subconștientul? Sau câți au visat deja de întâmplări, care s-au adevărit în scurt timp? Ce rol să aibă atunci totuși subconștientul?

În sfera astrală se șterg barierele între prezent, viitor sau trecut. Voi nu vă puteți imagina, deoarece timpul este un factor de netrecut pe pământ, și nimeni nu-i poate face față. Dar acest lucru este valabil doar pentru materie. Pentru duh nu există timp în termenul vostru. O secundă pe pământ poate însemna pentru un duh o veșnicie, și o mie de ani pământești pot trece pentru el într-o clipă. Doar materia depinde de timp. Chiar și viitorul nu este o coincidență atât de mare, așa cum mulți cred. Se întâmplă totul după anumite legi și se poate socoti aproape exact din trecut. Nu cu cărțile de tarot sau prin citirea mâinii, cu toate că anumite indicii se pot găsi. Căci spiritul evidențiază corpul, așa semnele spirituale care sunt deseori eficiente pentru viitor, se găsesc pe corp.

În parte poate face multe afirmații valabile astrologia. Nu astrologia pentru întreaga lume. Ea este valabilă cel mult pentru rândurile de bărfă ale unor ilustrate. Nu, astrologia cosmică, care poate înțelege însemnările spirituale ale stelelor! Stelele au o mare influență asupra voastră. Numai că aici nu este așa ca peste tot: ce nu poate vedea sau trăi omul, nu crede. Că luna are o influență, acest lucru este de necontestat. Acest lucru îl poate vedea fiecare la valurile mării. Chiar și faptul că există mulți dependenți de lună, este de necontestat. Deci, dacă o mică lună reușește, să producă astfel de schimbări, să nu aibă oare nici un efect stelele neimaginat de mari ale universului asupra pământului? Bineînțeles, luna este mai aproape; dar stelele au așa o mărime mare, că și la o distanță mare au totuși influență. Chiar acum au început să gândească altfel astrologii voștri. Intre timp sunt cunoscute cinci sute de stele așa zise Quasare, din care cel mai mic, după spusele oamenilor de știință de la NASA, este mai mare decât cele o sută de miliarde de stele din sistemul vostru solar! Poți tu să-ți închipui așa ceva? Dar acestea sunt încă pietre mici în universul nemărginit. Cele mai mari stele au o mărime de mai multe trilioane de ani lumină! Să-ți închipui așa ceva, este chiar și pentru noi foarte greu. Și acestea să nu aibă vreo influență, dacă mica lună este în stare, să ridice cu câțiva metri marea uriașă?

La majoritatea lumii este greșit începutul gândirii. Nu este așa, că mă așteaptă un viitor fericit, doar că sunt din greșeală născut în zodia aia sau cealaltă. Este aproape invers. Nimeni nu se naște din greșeală. Toate nașterile sunt calculate cu exactitate. Și atunci vă nașteți sub o anumită constelație de stele, deoarece influența lor oferă exact acea împrejurare de viață, care este necesară pentru creșterea voastră și care vă poate ajuta. Dacă cineva are cunoaștea acestea și este în stare, să citească cu ‘adevărat’ stelele, poate înțelege multe mai bine.

Deci - pentru noi este cu mult mai ușor. Căci totul ce a fost, și totul, ce reiese, este scris în cărțile spirituale. Chiar și faptele și influențele ale celui mai îndepărtat trecut, despre care de exemplu nu pot da nici o informație stelele. Totuși rămâne pentru prezicerea viitorului unele lucruri care nu pot fi știute, din cauza că acestea au de-a face cu propria voință liberă a fiecăruia.

Aceste cărți spirituale - în realitate nu sunt niște cărți, ci doar forme de energie, care pot fi citite de cel care dorește - plutesc prin toate sferele spirituale. Dar doar în cea mai înaltă sferă este completă informația. În sfera astrală există doar fragmente. Cunoștințe și adevăruri înalte și spirituale nu se pot găsi acolo. În aceea sferă se pot întâlni de exemplu mulți decedați, care nu au reușit să urce într-o sferă mai înaltă. Dorințele și patimile lor, de care nu scapă nici acolo, gândirea lor materială și credința lor slabă îi împiedică. Sfera astrală este încă locul de joacă a multor spirite necurate și rele, și chiar și majoritatea oamenilor se mișcă noapte prin acea sferă. Că de multe ori nu iese nimic inteligent din toate acestea, te poți gândi tu cu siguranță. Dar multe coșmare își au aici rădăcinile, căci deseori se întâmplă lucruri groaznice în această sferă spirituală cea mai joasă. Și aceste lucruri își criocesc drumul în conștient sub formă de coșmare.

În această sferă se uită majoritatea din văzătorii voștri. Ei seamănă cu niște oameni care nu văd deloc bine, care nu poartă ochelari și încearcă, să descrie un peisaj întins. Pomii și tufișurile din față le mai pot vedea, poate că și conturul munților. Dar niciodată minunatele păduri și munții frumoși, florile și animalele în fundal. Ei observă doar frânturi și cred că au văzut totul. Ei acceptă totul, fără să fie în stare, să recunoască ce este adevăr sau minciună. Ei cred că totul este adevărat, din ceea ce văd. Indicii pe plan material sau personal se pot găsi câteva. Și câteva fapte ce se vor întâmpla. Mulți văzători au succes, dar rareori atunci, când este vorba de lucruri spirituale. Doar frânturi se pot adăuga. Pe Hristos sau pe îngerii Săi nu îi va găsi nimeni aici. Aproape și toate ședințele spirituale se întâmplă în această sferă. Duhuri joase, în parte și spirite rele sau așa zise duhuri mincinoase, care se bucură regește, atunci când cineva îi crede, se dau deseori ca fiind spirite înalte, sau chiar îngeri măreți. Bineînțeles, se mai găsesc și câteva adevăruri, căci o anumită cunoștință posedă și ei, și ei pot, dacă este vorba de cei decedați, să spună lucruri uimitoare din trecut. Doar - soarele nu l-au văzut ei. Ei trebuie să se mulțumească cu întunericul sau cu doar puțină lumină. Și prin aceasta devine văzul un joc de ruletă.

Pe lângă aceasta este acest fel de spiritism periculos. Cei mai mulți lucrează fără scut spiritual. Dar un mediu trebuie să se deschidă cu totul, pentru a stabili un contact cu sfera spirituală, el se dă pur și simplu pe mâna

puterii întunecate. Câți au plătit acest lucru cu ‘viața’. Duhul lor s-a întunecat, și ei au vegetat în cele mai sărace condiții, de multe ori în cămine psihatrice.

Dar nu doar în somn sau ca mediu se poate ajunge la sferele spirituale. Cel mai bun drum este meditația. În meditație se pot închide simțurile în fața lumii. Meditația adâncă se aseamănă în exterior cu somnul, dar conștiința nu este închisă. Meditația nu este pur și simplu o ședere, așa cum se spune deseori. Meditația nu este nimic pasiv, ci un lucru activ, o pășire activă spre Dumnezeu, care este doar atunci posibilă, dacă simțurile exterioare se retrag din lumea exterioară. Când urechea exterioară nu mai aude nimic, atunci se poate dezvolta urechea interioară, tot așa se poate întâmpla cu ochiul tău interior și cu simțul tău pentru vibrațiile lumii spirituale.

Tu te întrebi deja de la început, de ce îți explic eu toate acestea. Iată, meditația este drumul tău. Tu ai ajuns deja foarte departe. Tu ți-ai învins sentimentele, ai învățat răbdarea, dragostea și umilința. Tu ți-ai terminat cu bine timpul de învățare, acum se termină și anii tăi de ucenicie. Eu vreau să te învăț acum, cum poți să ajungi prin meditație la sferele spirituale și cum poți lucra spiritual. Căci în clipa de față nu ești încă în stare, să mergi singură drumul până la mine.

Să-ți îndrepti gândurile spre Dumnezeu și spre mine, acest lucru ești obișnuită să-l faci. Dar ceea ce tu încă nu știi, sau ce nu ai vrut să crezi cu adevărat: totul, ce îți imaginezi, este adevărat! Cu cât mai mult te gândești, cu cât mai mult exersezi, cu cât mai intensiv îți imaginezi, cu atât mai adevărat și mai eficient este acest lucru. Este un capitol mare. Eu vreau să încerc, să-ți explic ție ce este cel mai important.“

4

„La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Intru El era viață și viața era lumina oamenilor.“ Unul dintre cei mai mari mistici, Ioan Evanghelistul, începe astfel Evanghelia sa. Și asemănări se găsesc la cele mai multe religii în scripturile lor sfinte. Traducătorii voștri ai Biblei nu se pot însă într-adevăr mulțumi cu ceea, ce ei citesc. Noțiunea „Cuvânt“ - „logos“, cum se numește ea în greacă - a fost schimbată în sens. Aceasta ar fi un sinonim pentru Hristos! Ca dovadă pentru acest lucru este propoziția, care stă scrisă câteva rânduri mai jos: „și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit între noi.“ Bineînțeles că aici este vorba despre Hristos, dar din această cauză Hristos nu este „Cuvântul“. Trebuie numai să se meargă înapoi la textul grecesc din începuturi. Ioan și-a scris doară Evanghelia sa în Grecia pentru elevii săi greci, și cine ar veni într-adevăr pe ideea, că atunci când el scrie un text de învățătură, să folosească printre, ca variație pentru Hristos, noțiunea „Cuvântul“? Aceasta totuși n-o poate nimeni presupune în serios!

Nu! Grecescul „logos“, pe care îl folosește Ioan aici, are, ce-i drept, și semnificația de „Cuvântul“, interpretarea lui de bază este însă „puterea gândurilor“! Numai că grecii au fost în această privință ceva mai departe decât omul modern, culturizat. Ei știau că gândurile și cuvintele aparțin strâns laolaltă. Cuvântul este într-adevăr numai facerea auzită a gândului. În ceea ce privește realitatea lui, nu se schimbă absolut nimic!

Ioan vrea deci să spună: puterea gândurilor este totul! Ea se află la început, și fără ea n-ar fi nimic! Toate le-a făcut Dumnezeu numai prin puterea Sa a gândurilor! Și în Iisus Hristos a devenit vizibilă această putere pentru noi: „și Cuvântul s-a făcut trup.“

Aceasta nu înseamnă însă nimic altceva, decât că noi toți, toată făptura lui Dumnezeu, suntem numai gândurile Sale. El ne-a gândit numai pe noi, și cu toate astea suntem noi totuși realitate. Aceasta este într-adevăr și învățătura a aproape toate religiile, și a bisericii creștine. Și începând de aici, nici nu este foarte greu, să găsești calea cea corectă! Intre gândurile lui Dumnezeu și gândurile unui înger sau om nu există nici o diferență semnificativă! Numai aceea, că gândurile lui Dumnezeu sunt nemărginit de mult mai puternice decât cele ale mele sau ale tale. Prin aceasta pot ele într-adevăr să și înfăptuiască cu așa de mult mai mult, ‘să împlinească’. și, în contrariul acestui fapt, va putea și un om slab cu gândurile sale slabe să înfăptuiască numai puțin. Aceasta înseamnă însă și faptul că, cu cât mai mult îți înșcolez duhul tău, cu cât mai tare devine duhul tău, cu atât mai mult vei putea tu înfăptui. Și atunci avem deja ce ne-am propus! Nu rămâne deci nimic altceva de făcut, decât să antrenezi duhul și să-l întărești. Adevărate schimbări, valori care rămân pot fi numai prin duh create. Toată materia este trecătoare, acest fapt îi este totuși fiecăruia zi de zi adus în fața ochilor!

Nu-ți va fi ție prea greu, pentru că tu ești foarte bine pregătită! Preia la tine energie în rugăciune, las-o pe aceasta să curgă în gândurile tale și gândește-te atunci intensiv la ceea, ce trebuie să devină realitate. Dacă tu vrei să ajungi la mine, atunci imaginează-ți intensiv persoana mea și această împrejurime, așa de limpede, până ce va deveni aceasta realitate. Și atunci ești tu aici! Nu cu trupul tău bineînțeles. De acela nu este nimeni interesat. Tu, acesta este duhul tău! Eu am spus odată: „Noi mai avem nevoie de tine.“ Tu nu ți-ai putut explica până acum acest lucru. „Știi tu acum aceasta? Acuși te voi învăța în asta. Iisus Hristos să te rețină în milostivirea Lui, fă bine asta și exersează harnică și vino acuși iarăși.“

Asta a fost aproape prea mult dintr-o dată. Pe mine mă durea capul. Eu am avut nevoie de câteva zile, pină ce am prelucrat și am înțeles totul. Păi da, destul timp am avut eu într-adevăr. Și a mers mai bine, decât m-am gândit eu. Eu fusesem doară deja de mult timp obișnuită ‘să deconectez’. Dacă eu nu vroiam, pur și simplu nu băgam nimic de seamă despre ceea, ce se întâmpla în jurul meu. Pentru mediul înconjurător al meu se arăta situația așa, de parcă aș dormi, și el mă lăsa în pace. Nici nu se mira de aceea nimeni, că eu ‘dormeam’ dintr-o dată o jumătate de zi, erau doară numai foarte puțini, care se purtau cu mine normal. Eu vreau să spun cu acest lucru, că

numai puțini în relația cu mine reacționau într-un mod tot așa de natural, ca și cum ar avea un om sănătos în fața lor. Cei mai mulți se gândesc întotdeauna, deoarece au ei un handicapat în fața lor, că ar trebui să fie peste măsură de atenți, să se gândească la toate foarte exact, din ceea ce ei fac și spun. Dar aceasta nu este un lucru natural, și un handicap vrea să fie tratat tot așa de normal, ca și fiecare altul. El observă fiecare nesiguranță, fiecare ezitare, fiecare închidere a ochilor și ridicare din umeri. Este de asemenea o eroare să crezi, că un surd-mut n-ar remarca nimic, numai pentru că el nu poate auzi nimic. Sau un handicapat mintal, pentru că el doară nu poate gândi limpede. Aceasta poate fi, dar să simți pot toți - și anume cel mai adesea mult mai bine decât unul sănătos! Și el observă cu adevărat într-adevăr, dacă se vorbește normal despre el sau disprețuitor sau compătimitor. Și face bine, să fii tratat normal.

Așadar, în orice caz nu se conturba nimeni de asta. Astfel puteam eu să meditez ore întregi. Nici nu mi-a fost greu, să mă concentrez un timp puțin mai îndelungat, cu acest lucru am fost eu deja într-adevăr întotdeauna obișnuită. Eu mi-am îndreptat gândurile asupra lui Michael, încercam să mi-l închipui intensiv. Dacă puteam până acum să simt deja adesea în 'starea normală' prezența lui, atunci eu căpătam cu fiecare meditație mai aprofundată un contact mai strâns cu el. Eu puteam simți, cum el își punea mâna sa pe brațul meu, puteam să-l aud, câteodată deja să și vorbesc cu el. El mă încuraja tot timpul iarăși și mă întărea. El era totdeauna de față, când aveam nevoie de el. Intr-adevăr, a durat mult timp, și progresele mele erau mici, însă ele erau constante. Și pentru a exersa în răbdare, avusesem eu doară deja destul timp.

Intr-o zi mi-a spus Michael: „Gândește-te totuși o dată la mama ta, dar roagă-te mai întâi.“

Mama mă vizita fiecare a treia săptămână, pentru că drumul încoace dura foarte mult, și deoarece mama nu avea mașină, era și foarte complicat cu trenul și autobuzul și ultima parte pe jos. Era întotdeauna frumos, când ea era aici. Eu o iubeam, și ea mă acceptase între timp. Nu era într-adevăr încă o dragoste adevărată, dar era prietenie. În ultimul sfârșit de săptămână a fost ea aici, a venit ca întotdeauna în timpul după-amiezii, a mâncat cu mine, mi-a citit ceva, mi-a povestit despre frații mei, până ce a plecat atunci seara iarăși acasă. Eu mă gândeam de fapt adesea la mama, dar niciodată nu mi-a venit în gând, să o includ și pe ea în meditație. Eu nici nu știam așa de lămurit, de ce trebuie să mă rog înainte de asta. Dar m-am obișnuit cu faptul de a urma indicațiile lui Michael și nu mi s-a întâmplat niciodată să nu reușesc. Astfel am făcut și de această dată, ceea ce el mă sfătuisese. Era vineri după-amiază. Eu m-am rugat îndelung, i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru dragostea și ajutorul, pe care le primeam mereu și m-am cufundat acuși în meditație adâncă. Eu mi-o închipuiam intensiv pe mama. Vineri la amiază, atunci venea ea totdeauna devreme acasă de la lucru, mi-a povestit ea. Și atunci am și văzut-o deja. Da, eu nu visam, eu o vedeam într-adevăr. Ea deschise poarta grădini, mersese în jos pe calea scurtă pietruită și deschise poarta casei. Eu mă duceam alături aproape de ea și m-am așezat lângă ea pe canapeaua veche. Ea trebuie să fi fost foarte obosită, în orice caz adormise ea acuși. Eu am început să 'vorbesc' cu ea, atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Un 'ceva' ca un nor de ceață s-a despărțit de trupul ei și plutea în fața mea în încăpere, printr-o sfoară foarte subțire și argintie legată de trupul ei. Acel 'ceva' avea aproximativ înfățișarea corpului ei, puțin mai mare poate și așa de gingaș și transparent ca un văl de mătase. Un timp scurt am mai rămas eu la ea și puteam să dialoghez cu duhul ei. Atunci am fost eu dintr-o dată iarăși în trupul meu, trebuia iarăși să mă subordonez limitării lui. Dar eu eram fericită. Pentru prima dată am putut să mă despart conștientă de trupul meu; ce-i drept, numai pentru un timp scurt, dar asta nu făcea nimic. Eu știam, că izbutisem începutul.

Deja în ziua următoare m-a vizitat mama. Ea își făcuse așa de multe griji pentru mine. Ea visase despre mine:

„Tu te-ai dus cu mine la plimbare. Noi am discutat ca două prietene despre modă și haine și alte lucruri neimportante. Noi ne-am dus în sus pe un drum abrupt, pietros printr-o pădurice mică din pomi ciudați. Asemenea pomi eu nu mai văzusem niciodată. Ei erau plini de struguri fructe mici, de un roșu deschis, care arătau ca scorușele. Fructele erau foarte frumoase și uniforme, și pe fiecare dintre ele, cu toate că erau așa de mici, era scris numele tău în litere aurii: „Barbara“. Ramurile de jos erau prin greutatea lor îndoite adânc spre pământ, așa încât noi puteam să ajungem ușor la ele. La o mlaștină mică am poposit noi atunci și am mâncat din fructele tale. Ele erau dulci la gust și nu aveau nici o piatră și nici sămbure. Când ai venit tu, nu mi-a mers foarte bine. Eu eram obosită și și puțin bolnavă și mă osteneam, să țin pasul cu tine. De-abia terminasem eu însă de mâncat din fructe, că am simțit, cum o mare putere se scurgea în mine. Eu am devenit dintr-o dată foarte ușoară, aproape inponderabilă. Dintr-o dată s-a năpustit un roi mare de coțofane negre asupra noastră și asupra pădurice, pentru a mânca fructele tale. Eu am devenit foarte înspăimântată, dar tu te-ai rugat pur și simplu. Și această rugăciune s-a pus peste noi protectoare ca un clopot. Atunci au venit de la cer doi vulturi măreți, și cu zbiereturi urâte au fugit coțofanele de ei. Unul dintre vulturi a zburat direct înspre tine, te-a cuprins blând cu ghearele sale și te-a luat cu el. Tu ai zâmbit într-adevăr și mi-ai făcut încă semn cu mâna, dar eu nu știam, dacă ție nu ți s-a întâmplat totuși ceva. Eu mă temeam, că aceasta ar putea însemna nenorocire, de aceea am venit eu imediat astăzi la tine.“

Tăcută am zâmbit eu în sinemi. „Multe vise nu iasă la iveală din subconștient“, mi-a spus Michael. Visul a fost o poveste. Conținutul visului, aceasta a fost realitatea, pe care a colorat-o subconștientul doar cu imagini.

Era o frumoasă după-amiază de sâmbătă. Mama era foarte liniștită, luminată intens de o pace interioară. Și ea era sănătoasă. Mult timp am mai rămas eu trează după luarea de rămas bun de la ea și am cugetat. Cum s-a făcut mama sănătoasă? De unde venise puterea, care a pătruns-o intens? O presimțire tăcută mi-a devenit încet conștientă. Eu am visat în această noapte despre fericire și pace. Eu eram o pasăre mică, ușoară și liberă, fără griji. Și astfel m-am și simțit eu.

Duminca era biserica ieșit din comun de frumos împodobită. Erau rusaliile. Slujba divină era foarte solemnă. Cei mulți ministranți, tămâiau, corul bisericesc cânta o slujbă în latină. Era o oscilație aparte în biserică. „Rusaliile n-au fost numai o dată pe timpul apostolilor“, îmi spuse Michael. „Fiecare an se revarsă duhul lui Dumnezeu din nou peste aceia, care sunt dispuși, să-l primească.“ Fiecare părea că simte specificul acestei zile. Liniște și pace era acolo - și putere. Puterea unui Dumnezeu iubitor, Care o revarsă continuu asupra copiilor Săi în certitudinea sigură, că cândva și ultimul va fi dispus și în stare, să primească dragostea Lui. Ca de obicei, ședeam eu în față de tot în dreapta, în fața primelor bănci, în scaunul meu de invalid. Eu mă lăsam dusă de oscilație și de putere și m-am cufundat în mesajul înfățișării zugrăvite de deasupra mea: Iisus îl învie pe Lazăr din morți. Michael mi-a explicat deja o dată însemnătatea acesteia. Lazăr a fost primul. Cândva îi va fi înviat Iisus pe toți cei ‘morți spiritual’, îi va elibera de dorințele și lăcomiile lor materiale. El îi va elibera din depărtarea lor față Dumnezeu, din împotmolirile lor în materie și de toate suferințele, care s-au format prin căderea de la Dumnezeu - moartea duhovnicească. El îi va învia la o viață nouă, la o viață în ordinea Dumnezeiască, la o viață, care este purtată de cele șapte însușiri ale lui Dumnezeu: dragoste, voință, răbdare, seriozitate, ordine, milostivire și înțelepciune. Aceasta este învierea din morți, anume din morții spirituali. Trupul este fără valoare, numai duhul este acela, care trăiește. Eu m-am pierdut în privirea la înfățișarea zugrăvită. Culoarele au devenit mai luminoase, mai vii, peștera de mormânt tristă a cedat în favoarea unui lanț blând de coline, pomi și flori au apărut și Iisus mergea înspre mine. Nu - nu era Iisus, era Michael! Eu reușisem! Din propria putere! Michael s-a uitat la mine. Nu, firește ca nu din propria putere! Aproape aș fi devenit eu iarăși încrezută. Era puterea lui Dumnezeu, care mă purtase. Eu trebuia numai să cuprind frânghia, pe care El o aruncă nouă tot mereu, și să mă las trasă în sus. Dar pentru prima dată reușisem, să cuprind această frânghie fără ajutor străin. Dragostea și smerenia mă curățaseră așa de mult, mă eliberaseră de balast, care ne închide nouă în mod normal calea. Eu eram peste măsură de fericită. Era pentru mine, de parcă aș fi pentru prima dată într-adevăr aici. Michael a pășit la mine.

„Mulțumesc!“

„Eu îți mulțumesc ție.“

Încurcată m-am uitat în sus la el.

„Da, eu îți mulțumesc ție, că ți-ai însușit învățăturile mele, că ai fost un asemenea elev ascultător. Cât de des suntem noi respinși, luați în răs! Ingeri? Aceștia sunt totuși numai în poveste! Cât de des este osteneala noastră zadarnică, cât de des sunt respinse îndrumările noastre pur și simplu în vânt! În cel mai bun caz suntem noi buni pentru faptul, de a preveni accidente și să-i păzim pe oameni de ‘lovituri ale destinului’. Dar îndrumare duhovnicească? Nu, de aceasta nu mai au nevoie oamenii astăzi. Ei au devenit înseninați și raționali. Ei dominau natura și tehnica. Ei puteau chiar să zboare pe lună. Și atunci să se lase conduși ca niște copii mici? Acest lucru nu îl poate cere nimeni într-adevăr. De nemărginită multă răbdare și dragostea este nevoie, pentru ca ani întregi, da, poate o viață întreagă, să lucrezi în ‘zadar’, să râdă pe seama ta și să devii o figurină din povești. Dar și nouă ne merge ca și vouă pe pământ. Chiar și cea mai mică lavină devine odată mare. Odată va crește ceea ce se seamănă. Într-o bună zi devine sămânța plantă. Când, acest lucru nu depinde de noi.“

La acest lucru eu nici nu m-am gândit. Noi disperăm deja după scurt timp, atunci când nu se vede succesul dorit. Ce măreție trebuie să existe atunci când lucrezi zeci de ani, da, poate o viață întreagă de om, fără succesul evident? Fără a pierde vreodată răbdarea, fără a pierde dragostea? Oh cât de stupizi sunt totuși oamenii!

„Tu nu trebuie să disperi“, a intrat Michael în gândurile mele. „Pe pământ este cu mult mai greu. Cei mai mulți oameni sunt de părere, că viața se sfârșește după moarte, în timp ce noi avem veșnicia în fața ochilor. Chiar și timpul are o altă însemnare pentru noi. Despre acest lucru vei înțelege și tu în curând câte ceva. Deci! Dar, acum, uită-te puțin împrejur!“

Eu nu puteam observa ceva deosebit, era totul ca de obicei. Poate că florile înfloreau ceva mai intensiv, poate că iarba avea un miros mai tare, poate că păsările cântau mai minunat. Dar în rest? Era mai multă lumină decât altă dată. Da bineînțeles, era mai luminat! Și atunci eu l-am văzut. Sus pe cer stătea soarele în mărimea sa măreață. Era mai strălucitor decât mii de sori pământești, și totuși am putut să mă uit direct la el după scurt timp. Nu, eu nu m-am exprimat corect! Stătea pur și simplu pasiv, pentru a emana o lumină, care nu-i aparținea. Nu! El era lumina! El se uita la mine! Mă lumina până în adâncuri - și era totuși peste tot.

„Da, de acum înainte va străluci întotdeauna pentru tine. Este lumina de veci, este Iisus Hristos, este soarele Său, care pentru tine nu va mai apune.“ „Dar cum se poate, că eu văd soarele peste tot, eu pot să mă întorc cum vreau, în oricare direcție, și soarele este tot timpul prezent.“

„Noi am vorbit de multe ori despre acest lucru. În lumea spirituală nu există lucruri, care le-a creat cineva sau care le-a așezat, casă, pom, mașină, flori sau animale - deoarece nu există materie. Pentru lumea spirituală nu există nici ochi. Ochiul spiritual este, chiar sufletul. Tu poți vedea doar ceea, ce este în tine! Acum ai tu lumina lui Iisus Hristos, ai primit în tine dragostea Sa, deci prin urmare o poți vedea. Dar bineînțeles peste tot, căci nu are un punct stabil pe ‘cer’. Este în tine. Și peste tot unde ești tu, este și acest soare. Cineva care râvnește doar la lucrurile materiale, care trăiește doar pentru bani și pentru satisfacerea simțurilor trupești, spiritualul aceluia este gol. Și el va putea vedea în lumea spirituală doar stânci goale. Nici iarbă, nici o floare nu va putea vedea, doar frigul și pustiul și golul și întunericul! Cu cât mai multă dragostea strânge în el, cu atât mai caldă și mai prietenoasă este ‘inima’ sa, deci cu atât mai caldă și mai prietenoasă devine împrejurarea sa. Împrejurarea este de fapt o oglindă a sufletului! Aceasta este de fapt și cheia spre recunoașterea ‘cerului și a iadului’. Dumnezeu nu judecă niciodată! Niciodată! Dragostea este într-adevăr în stare, să țină pe cineva din scurt, să trimită ‘lovituri de destin’ sau încercări, dacă ele folosesc, să-l ajute să-și schimbe părerea și dacă îl ajută să meargă un pas mai

departe pe drumul spiritual. Dragoste mai este și atunci, dacă îl lovești pe un copil pe degete, pentru a-l scuti de rău, atunci când încearcă pentru a 5-a oară, să tragă de pe sobă cazanul cu apă clocotită. Dar dragostea nu pedepsește niciodată, și în nici într-un caz pe veci. Nu, fiecare se răsplătește sau se judecă pe sine.

Dragostea pe care tu ai strâns-o pe pământ, determină starea împrejurărilor, în care tu te vei afla în lumea spirituală. Dragostea te va conduce în 'cer'. Ura însă poate, cum este cazul și pe pământ, deci și în lumea spirituală, să provoace doar ceartă și suferințe într-un peisaj pustiu fără lumină și căldură. Acesta este 'iadul', și în acest iad se află cineva doar atâta timp, cât aparține el de acesta cu gândurile sale. Dacă el este de părere, că trebuie să-L urască pe Dumnezeu pe veci, atunci se va afla el pe veci în această stare, adică în acel 'iad'. Dar el nu este aruncat de Dumnezeu acolo, este pur și simplu decizia sa liberă! Dacă el se schimbă și dacă se întoarce în interiorul său spre dragoste, atunci se va schimba conform lui peisajul care îl înconjoară. Aceasta este legea. Și ea nu se va schimba niciodată, atâta timp cât va exista creația. Dacă cineva, care după gândurile sale ar trebui să fie în 'iad', și este adus în ceruri, el nu ar putea suporta aceasta. El nu ar putea suporta lumina, ar fi cel mai mare chin pentru el, și el s-ar arunca în mare grabă înapoi în întuneric. Este exact așa, ca și cum cineva ar avea ochii sensibili la lumină. El nu poate suporta lumina și se simte bine doar în semi-întuneric. Dar cu cât mai mult se îmbunătățește starea sa, cu atât mai multă lumină poate suporta el. Dar vina o au ochii, și nu lumina! De aceea poți vedea tu acum peste tot lumina lui Iisus Hristos. Tu ai ajuns acum așa de departe, că poți începe să lucrezi spiritual, poți începe să devii o unealtă a lui Dumnezeu pe pământ. Tu știi acum, că totul ce este, ce există, a fost creat prin gând. Chiar și pământul și tot ce există pe acesta. La început a fost cuvântul, gândul, adică energie curată, și aceasta s-a îndesat așa de tare, atât de 'greu', ca a devenit materie. Prin gânduri se pot crea toate, se pot schimba toate, sau se pot distruge. Gândurile trebuie să fie doar foarte puternice. Acea putere o primești tu de la Dumnezeu. Dar protejează-te, mai ales atunci, când îți părăsești corpul. Până acum au făcut alții acest lucru. Acum însă trebuie s-o faci singură. Puterile rele stau tot timpul la pândă, și atunci când îți arăți vulnerabilitate, lovesc întotdeauna. Protejează-te de două ori, în primul rând prin rugăciune, deoarece vibrațiile se așează ca un clopot în jurul tău. În al doilea rând: gândește-te la o cruce de lumină, care stă în tine, care este în corpul tău și care strălucește până în exterior. Gândește-te intensiv la aceasta, și ea devine adevăr în lumea spirituală. Fă-o din lumină clară și strălucitoare. Gândește-te că razele care emană acea cruce, alungă tot ce este rău și negativ, dar la tot ce este bun și pozitiv îi croiește drum spre tine. Acea lumină n-o poate suporta nici un spirit rău."

Deci aceasta a fost, la ce s-a referit el cu cuvintele: „Noi mai avem nevoie de tine.“ Dezvoltarea mea era deja destul de avansată, acum aveam voie să ajut pe alții. Eu eram bucuroasă, fericită și mulțumită. Michael m-a îmbrățișat.

„Acum du-te în dragostea lui Dumnezeu, eu sunt mereu alături de tine.“

Jos de tot am observat eu corpul meu. Eu pluteam sub bolta încăperii altarului și savuram ușurința spiritului. Muzica, rugăciunea, totul părea mai real, mult mai viu. Nici o durere, nici o grijă, nici un trup 'greu' nu deranja duhul. Eu am ezitat, și deodată am știut, de ce nu i-a fost dat fiecăruia acest dar, de ce în mod normal trebuie luptat pentru aceasta. Cei mai mulți nu s-ar întoarce înapoi! Ei nu ar schimba largul și frumusețea spiritului cu strâmtoarea și cu suferințele corpului. Dar dacă nu mai vor să se reîntoarcă, se rupe cândva acea frânghie, care împreunează corpul cu duhul. Prin aceasta moare trupul, și ei nu mai au posibilitatea, să se dezvolte în continuare și să trăiască, ceea, ce este cel mai important, în starea care se află ei. Atunci când eu m-am aflat din nou în corpul meu, m-a lovit durerea din plin. A durat o vreme, până când eu am început s-o stăpânesc. Slujba nu s-a terminat încă, și aceasta însemna, că eu am 'lipsit' cel mult o jumătate de oră, dar după simțurile mele, am petrecut alături de Michael mai multe ore. Deci aceasta era diferența dintre timp. Incetul cu incetul am început să înțeleg. O stare de fericire s-a răspândit în mine, așa cum eu nu am mai cunoscut-o. Eu am primit posibilitatea, să intru în contact cu lumea dumnezeiască, și eu am început, să iubesc corpul meu deformat. El mi-a oferit această șansă. Fără el nu aș fi găsit cu atâta ușurință acest drum.

5

La masa de amiază m-a hrănit Fred. Era un băiat bun, de optsprăzece ani, dar cu mintea unui copil de șase ani. Era surdo-mut, și picioarele sale erau înțepenite, dar el era tot timpul prietenos, da poate că și comic. Unul, care niciodată nu se plângea. El se ocupa deseori de mine, eu eram cu întotdeauna cu drag în compania sa. Pe el nu-l conduceau umbrele.

Deodată a dispărut imaginea lui din fața ochiilor mei. Un rege stătea în fața mea. El ședea pe un tron de aur, înconjurat de lingușitorii, care îl venerau. Sala era cât se poate de frumos aranjată. O masă festivă era aranjată, și servită, totul era minunat. Imaginile se schimbau repede. El părea să fie un rege bătrân înțelept și drept, toți, care îi cereau sfatul, păreau să fie mulțumiți. El trebuia să fi fost și foarte darnic, deoarece într-o încăpere mare li se dădea de mâncare săracilor și ei primeau haine și alte lucruri importante. Eu îl vedeam cum se ruga și îl vedeam mergând la biserică. Biserica era minunată. El stătea în loja sa de rege și primea cu un zâmbet milostiv toate salutările slujitorilor săi. Rugăciunea cât și purtarea sa interioară era 'dreaptă'. El ajuta biserica după toate puterile sale și se implica cu toată ființa. Deodată a apărut un bărbat, care a stat aproape nevăzut în fundal. El era simplu îmbrăcat, chipul său era înconjurat de lumină. El a vorbit: „Tu ești un rege, pe placul lui Dumnezeu, înțelept, drept, răbdător și plin de dragoste. Tu nu te-ai retras de la greu și nu ai picat pradă ispitelor, care vin o dată cu puterea și cu bogăția. Acum ești pregătit să înveți ultimul și cel mai greu lucru, umilința.“

Imaginile își pierdeau culorile, și Fred stătea din nou în fața mea. El îmi zâmbea și mi-a băgat în gură o lingură plină de salată de cartofi. Eu puteam vedea prin el, puteam vedea spiritul său și m-am uitat întrebător spre el. El a dat din cap și a început să zâmbească. Acum știam de ce mă simțeam așa de bine în prezența lui. Noi ne asemănăm foarte tare în ‘destinul’ pe care îl aveam.

*

Următorul timp a trecut repede. Eu mă rugam mult și mă adânceam în meditație. Eu primeam prin aceasta așa de multă putere, că deseori nu mai simțeam nici un fel de durere. Foarte precis se simțea cum curgea valul de energie peste cap și spate. Era, de parcă aș fi stat într-un circuit de curent. Mulțumire, fericire și pacea s-au instalat, pentru ca să nu mă mai părăsească în veci. Aproape niciodată! Eu puteam simți curentul, care curgea în sus și în jos prin coloana mea vertebrală. El se forma în râuri mari, pentru a deveni centre de putere și rezerve de energie. Eu mă gândeam la o cruce din lumină strălucitoare, care era alimentată de aceste centre. Cum mi-a spus Michael, era tot timpul acolo, când eu mi-o imaginam. Cu toate acestea am fost surprinsă, când după un timp am putut într-adevăr să văd acea cruce. Deja de mai multă vreme am observat, că umbrele celorlați, atunci când veneau spre mine, se dădeau înapoi ca și curentați și nu puteau să se apropie mai tare de mine. Acum vedeam, că acest lucru se datora crucii. Razele ei împingea umbrele înapoi. Așa am putut să mai observ, că mulți copii deveneau mai liniștiți în apropierea mea. Chiar și sorele, care erau ‘necomestibile’, deveneau în apropierea mea mult mai pașnice. Chiar și administratoarea a reușit în ultima vreme, să vorbească cu mine sau să-mi întoarcă paginile cărții mele. Da, părea chiar să-i facă plăcere, să stea un timp în apropierea mea. Acum știam eu și de ce!

*

Intr-o dimineață a început Benjamin să facă o criză. El lovea cu capul fără întrerupere zidul, aproape că nici nu puteai să privești în acea direcție. El avea deseori aceste crize. Corpul nu îi era deloc deformat și de multe ori părea să fie cât se poate de normal. Evident erau doar ofertele sale exagerate de ajutor, în timp ce era atât de neîndemânatic, că fiecare, dacă era posibil, renunța la ajutorul lui, și acest lucru îl făcea să fie foarte trist. Simțurile sale recepționau de fiecare dată aceasta. Deja tot la câteva zile avea aceste crize. De obicei durau o oră până la două ore și îl oboseau. După aceea stătea ore în șir și suspina, dar nu părea să aibă dureri mari. De data aceasta era ca un animal sălbatic. Ca și mici spiriduși stăteau nenumărate umbre pe ceafa sa și îl loveau cu pumii și îl ațâțau. Nimeni nu putea să-l liniștească, până când deodată mi-a trecut prin minte o idee. Eu am așezat în interiorul lui o cruce de lumină, mi-am îchipuit-o cât se poate de intensiv și am alimentat-o cu gândurile mele cu energie. Eu puteam vedea, cum devenea din ce în ce mai măreață, până când a strălucit peste tot. Umbrele se împotriveau, mă amenințau, dar nu erau destul de puternice. De abia au pierdut și ultimul echilibru, și Benjamin a devenit din nou liniștit. El a fost obosit și suspina încet. Pentru prima oară am devenit conștientă de puterea spiritului. Și puterea, care o aveau aceste ființe, cât și puterea pe care o puteam folosi împotriva lor. În exterior nu a observat nimeni nimic. Evident era cel mult faptul, că criza lui Benjamin s-a terminat așa de repede. Eu am fost neschimbată în exterior. Dar m-a costat multă putere. Eu eram obosită, și a durat mai multe ore, până când am fost în stare, să mă umplu cu energie prin calea meditației. De abia după două zile mi-am revenit cu totul! Puțin neîncercătoare am fost totuși, atunci când Michael mi-a povestit despre lupta spiritelor. Acum însă am trăit, cât de reală este această luptă, cu ce putere trebuie adusă la bun sfârșit. Eu i-am mulțumit lui Michael, că mi-a dat impulsul corespunzător. Mâna lui părea să se pună cu tandrețe pe umărul meu.

„Acesta a fost începutul“, mi-a spus. „Cu timpul vei învăța să lupți, fără să te obosești. Dar să nu devii superficială, să-i privești tot timpul în serios!“

Eu m-am bucurat că era alături de mine, și așa am adormit repede.

Era întuneric și rece. Pereții beciului subteran erau umezi. Trei bărbați aproape dezbrăcați erau prinși cu lanțuri de perete. Chipurile lor erau pline de teroare, șobolanii și alte rozătoare le-au mâncat deja picioarele. Aproximativ din două în două secunde picau stropi de apă pe capetele lor dintr-o țevă construită pentru acest lucru. Fără întrerupere! Zile întregi! Săptămâni întregi! Un bărbat stătea în fața lor și zâmbea în direcția lor. Tot mergea spre robinetul cu apă, evident având intenția să-l oprească, pentru a se putea bucura din nou, la sclipirea de speranță, care a luminat din ochii fără expresie, pentru a fi înlocuită din nou de teroare. Deodată s-a întors tortionarul, așa ca eu să-i pot vedea din plin fața. Eu am zburat de groază. Era Benjamin!

Mult timp a durat în acea noapte până când eu am adormit din nou. Tot timpul au apărut din nou aceste imagini îngrozitoare. De ce? Eu nu puteam să cercetez aceasta în profunzime.

Nici un animal nu este capabil să chinuie un altul. Nici măcar pisica, care se joacă cu șoarecele, nu face aceasta din plăcere, ci numai din instinct, pentru că, carnea este mai dulce la gust după aceea. La aceasta este șoarecele însă așa de paralizat, că el nu mai simte nimic. Cum poate un om să înfăptuiască așa ceva! Cum poate un om să se bucure de chinurile altuia! Ce fel de îndepărtare de la Dumnezeu este necesară pentru acest lucru! Dar Dumnezeu nu respinge pe nimeni. Nici pe acești oameni. Ce fel de mijloace sunt necesare, pentru a deschide ochii unor asemenea oameni, pentru a le face limpede greșeala faptei lor? Să apreciez aceasta, nu pot! Numai un singur lucru îl știu sigur: Nu sunt niciodată pedepse! Chiar dacă în ochii neștiutori și neîncercători ai lumii arată

aceasta încă foarte mult astfel. Nu sunt niciodată pedepse, numai acordări de ajutor, care arată spre direcția corectă, dacă cineva este dispus, să se conformeze și să preia mesajul lor. Astfel vrea omul să se facă judecător peste Dumnezeu. El se simte blestemat sau cel puțin tratat nedrept și îl înjură din cauza ‘pedepsei’ grele, pe care a pus-o Dumnezeu asupra lui. La aceasta numai că nu este el în stare, să vadă bunătatea nemărginită a lui Dumnezeu, care îi face astfel de-abia posibil, să găsească calea corectă și totuși să-și păstreze voința lui liberă. Aceasta este marea dificultate. Dacă n-ar fi voința liberă, atunci ar fi pentru Dumnezeu un lucru ușor, să-l ia pe acesta la El într-o secundă, fără suferință, fără chin. Dar El ar fi distrus cu aceasta duhul său liber pentru totdeauna, ar fi făcut o ființă liberă să devină un sclav. Cine este în stare, să pășească pe calea cea îngustă, care duce printre decizia liberă a voinței și inadmisibila influențare? Cine poate aprecia această drumeție pe muchie și cine poate să facă critică la adresa mijloacelor, pe care Dumnezeu le bagă în luptă? Dacă unul, căruia eu îi întind mâna, pentru că a căzut în apă, nu vrea să cuprindă această mână din îngâmfare, atunci eu totuși nu sunt devină, dacă el se luptă cu înneclul. Pentru unul, care pleacă departe, poate probabil să pară așa, de parcă eu l-am respins. Numai cel care stă aproape poate să mărturisească contrariul. De ce nu-l crede nimeni? Copilul poate fi supărat pe mâna, care îl trage repede și dur din fața mașinii care se apropie. Că el îi datorează acestei mâni viața, știe numai cel ce vede - și cel credincios.

*

Ieri a murit sora Gracia. De un timp îndelungat fusese ea bonavă, fără să se fi plâns vreodată chiar numai puțin. Eu știam, că ea avea dureri puternice, eu puteam să-i văd interiorul suferind, ceea ce exteriorul ei ascundea smerit. Tot ce făcea ea, era o rugăciune. Tot ce făcea ea, făcea ea pentru Dumnezeu. Intotdeauna se afla ea într-o legătură duhovnicească cu El și îi mulțumea pentru suferința, pe care El i-o trimisese. Și intotdeauna avea ea timp, și totdeauna găsea ea cuvinte alintătoare pentru fiecare. Deja înainte cu o săptămână prevăzuse ea moartea ei. Un înger a venit la ea și i-a spus: „Vino, Tatăl te așteaptă!” Ingerul n-a mai părăsit-o în această săptămână, a pregătit-o pentru viața nouă, moartea trupului și ‘nașterea’ duhului. Cu trei ore înainte de moartea ei își luase ea rămas bun de la toți, îl rugase umilă pe preot pentru a o spovedi. Ultimele ei cuvinte sunau ca o întărire prin jurământ: „Dragostea lui Dumnezeu este secretul Său. Secretele nu au niciodată obiceiul să se afle pe jos, pe stradă. Dar fiecăruia, care vine la El și îl roagă pentru acestea, îi face cunoscute aceste secrete. Răul a încluiat ușa la camera Lui cu trei încuietori. Cheile la aceasta sunt: dragostea, smerenia și răbdarea.”

Cu puțin timp înainte de moartea ei au apărut alți doi îngeri. Ei au luat duhul ei de suflet în mijlocul lor și l-au răpit, către lumină. O distanță scurtă am putut eu să-i acompaniez, atunci au dispărut ei. Această înălțime încă n-o puteam urca. Pasărea a fost iarăși liberă; însoțită de trei vulturi a zburat ea până în cel mai înalt cer. Ea nu se mai îngrijea de cușca moartă, pe care toți o plâneau.

*

Mama era deseori la mine. De un timp mă vizita ea aproape fiecare săptămână. Eu eram de asemenea adesea la ea în duh, vorbeam mult cu ea, îi dădeam putere. Eu puteam să și izgonesc umbrele, care o chinuiau. La început de fiecare dată din nou. Cu timpul părea efectul să dureze tot mai mult, până ce ele s-au retras într-o bună zi pe deplin. Dragostea crescuse în ea și forma împreună cu rugăciunea o înfășurare protectoare în jurul ei. Într-adevăr a fost ea tot timpul iarăși conturbată de aceste duhuri rele, care o necăjeau cu atacurile lor și cu dubiile lei, dar să se stabilească nu mai puteau ele. Și dragostea tatălui înfăptuise odată același lucru și îi procurase adesea liniște pentru un timp scurt, ore, în care ea era foarte fericită cu tata. Să bage de seamă toate acestea nu putea mama. Dar ea simțea legătura, pe care o construisem către ea. Ea l-a preluat acum pe Dumnezeu în viața ei, găsisse în sfârșit ceva pace. Dar trecutul ei o chinuia mereu. Reproșurile o făceau să sufere. Într-o după amiază s-a prăbușit ea, plângând.

„Eu ți-am făcut ție și tatălui viața așa de grea. Eu am fost așa de fără dragoste și egoistă Cum să pot eu să îndrept aceasta vreodată?”

Cu cât de mult drag i-aș fi ținut acum mamei un discurs lung despre dragostea lui Dumnezeu, care nu trebuie niciodată să ierte, pentru că ea n-a acuzat niciodată. Dar pentru acest fapt nu eram eu în stare. Câteva gânduri alintătoare puteam eu să-i fac înțelese, și aceasta merge deja destul de greu. Dar eu știam, ce vorbeam eu cu ea în duh, acest lucru dura probabil puțin mai mult, până ce îi pășea în conștiința ei, dar atunci devenea asta proprietatea ei. Aceasta venea atunci din ‘interior’ și putea de aceea să fie înțeleasă mult mai repede decât gânduri străine în duscă normală.

„Cât de des nu își au obârșia gândurile în voi înșivă”, spuse Michael o dată. „Cei mai mulți nu pot distinge gânduri străine de cele proprii. Ingerul vostru este încontinuu ocupat cu faptul, de a vă introduce gânduri, care vă arată calea cea adevărată. Aceasta este ceea, ce este adesea numită ca scrupule. Dar cât de ușor sunt acestea iarăși aruncate cu ușurință! Un înger totuși nu are puterea, să vă oblige spre bine, el doară nu poate pune voința voastră în afara stării de funcțiune. Pe de-o parte șoptesc umbrele neîncetat asupra voastră, vă confirmă în viciile și patimile voastre, vă îndeamnă spre fapte rușinoase și crime, la care ele se desfășează atunci. De ce ascultă numai așa de mulți cu bună-voință de ele? Nici acestea nu sunt totuși gândurile lor proprii.”

„Eu trebuie să-i fiu tatălui nesfârșit de mulțumitoare, că el a rămas la mine!“ Mama mă luase iarăși înapoi din visele mele. „Eu nu i-aș fi putut ține cu părere de rău, dacă el s-ar fi dus, dacă el n-ar mai fi putut suporta viața cu această femeie încăpățanată, fără dragoste. Dar el era acela, care mi-a pregătit calea cu dragostea lui. Fără el n-aș fi găsit calea înapoi la Dumnezeu. Eu am și visat tot timpul iarăși despre tata, și el este mereu așa de iubitor și răbdător ca înainte.“

Da, un mesaj era dragostea. El vorbea deseori în duh cu mama, cum îmi povestise Michael adesea. Nu conștient, cum puteam eu s-o fac acum. Dragostea face aceasta automat. Și mesajul ei ajunge totdeauna la destinație, chiar dacă asta durează câteodată pentru noțiunile noastre nesfârșit de mult, da chiar și atunci, când pentru noi nu devine vizibil absolut nici un succes. Cândva odată sunt împrejurările favorabile, atunci iasă răsăd. Noi trebuie doar să dăm drumul prin călcare lăvinelor noastre mici. Mari devin ele atunci singure. Cât de mulți cedau astăzi atât de repede și se despart, pentru că nimeni nu le poate pretinde, să trăiască împreună cu ‘așa cineva’. Ei nu mai sunt dispuși, să aducă jertfe, să dea un pas înapoi sau probabil să și slujească o dată. Ei nu mai sunt dispuși, să consimtă cu celălalt, să-l accepte pe deplin, să-l ajute la rezolvarea problemelor sale. Orbiți de egoismul lor propriu văd ei numai greșelile sale (așa zise). Dragostea a devenit demodată: autorealizare se numește cuvântul de deviză! Și la aceasta este celălalt totuși numai stânjenitor. El este doar ‘folosit’ ca un obiect, așa de departe pe cât servește el propriilor interese și dorințe - și după aceea este iarăși aruncat.

Era așa de frumos de a vedea, cum mama se schimbă. Ea se ruga mult și îi ajuta pe ceilalți așa de mult pe cât putea. Lucruri materiale însemnau pentru ea cu mult mai puțin decât înainte. Dar acestea nu erau numai ‘comori pentru cer’, pe care ea le aduna. Și aici și acum îi mergea prin aceasta deja cu mult mai bine. Ea a devenit mai mulțumită. La toată munca și suferința sălășluia totuși o fericire tăcută în ea. Tata se bucura cu siguranță foarte mult de acest fapt. El i-a arătat în vis, ca ea să nu aibă nostalgie după el în gânduri, ci să se ocupe de faptul, ca frații mei, care erau acum amândoi deja maturi și aveau familii proprii, să poată găsi tot așa calea cea dreaptă. De multă răbdare și dragoste va fi nevoie pentru acest lucru.

6

Încă o dată iarăși trebuia eu să fiu dusă spre analize în clinică, într-o clinică universitară, în care n-am mai fost niciodată. Eu vroiam mai întâi să mă opun, am realizat însă acuși, că eu nu aveam nici o șansă; astfel m-am dat eu în mâinile destinului meu. Din timpul accidentului nu mai pășisem în nici o clinică, și aceasta a fost în urmă cu o grămadă de ani. Deja de departe m-a cuprins un sentiment rău. Atunci când noi ne-am aflat în fața porții, m-am speriat eu foarte tare. Pentru prima dată de când puteam ‘vedea’, m-a cuprins o frică de nedescris. Era o imagine de caos. Duhurile morților în viață, ale animalelor și oamenilor, toate deveniseră o masă în fierbere, neagră. Peste toate se afla un imens strigăt de ajutor duhovnicesc. Cum îi era cuiva posibil, să lucreze aici, fără să fie strivit de aceasta? Două zile trebuia să rămân aici, îmi spuseră ei. Eu tremuram cu tot trupul. Nu-mi era posibil să meditez. Fără încetare mă loveau umbre, nu-mi lăsau nici cel mai mic loc de liniște. Eu l-am rugat pe Michael după ajutor, de-abia atunci mi-a reușit, să-mi fac ceva spațiu liber și liniște cu crucea de lumină. Niciodată iarăși nu mi-a mai fost efectul ei așa de limpede conștient ca aici. Razele ei creau un zid, care mă înfășura protector. Dar somnul nu era posibil. De îndată ce am fost lăsată în pace de către doctori, am căutat scăparea la Michael.

„Mulți trebuie aici să-și petreacă întreaga viață!“

Eu m-am uitat îndelung la doctori și la surori. Ca prizonieri într-o citadelă a umbrelor arătau ei. Din toate părțile veneau ele și trăgeau de ei, le sugeau tot din ei. Cine vroia aici să supraviețuiască, trebuia să aibă o adevărată natură de taur - sau să fie un sfânt. Eu puteam să-i văd pe unii dintre acești sfinți. Rugăciunea și dragostea îi înfășurau ca un cort protector. Smeriți serveau ei tuturor, țineau tot timpul o bucată de pace în mâinile lor și o împărțeau tuturor, care se întindeau să primească aceasta. Înțelegere, bunătate și alinare îi înfășurau și pe pacienții lor într-o mantauă protectoare. Energia, pe care ei o emanau mereu, curgea fără încetare ca adaos din sfera duhovnicesc-dumnezeiască, un izvor care niciodată nu seca pentru acela, care roagă și se roagă pentru a primi aceasta.

Sub camera mea trebuia să se afle curtea de dinainte spre iad. Numai cu protecția lui Michael am îndrăznit să mă duc acolo. Erau duhurile a zeci de mii de animale, care umpleau încăperile ca o mare spumegândă din lacrimi, frică și reproș. Niciodată n-am văzut eu lucruri mai îngrozitoare, niciodată o suferință mai mare. La chinuri neimaginabile trebuiau aceste animale să fi fost puse. Era iadul! Creat printr-una dintre cele mai îngrozitoare crime ale omenirii, vivisectia. Cu trupul viu, fără anestezie fuseseră multe dintre aceste animale operate. Dacă exista o școală pentru draci, aceasta de aici trebuia să fie. Duhurile animalelor, altfel fințe așa de vioaie, erau desfigurate până la nerecunoaștere. Duhul animalelor nu se află nici pe departe așa de strâns în trup ca la oameni. De aceea poate un animal să suporte mult mai ușor dureri ‘normale’. Un animal suferă de regulă la răniri și boli nici pe departe așa de tare ca un om. Șoarecele, cu care se joacă pisica, zebra, pe care a prins-o leul, musca, care a fost prinsă de păianjen, ele nu suferă la aceasta. Duhul lor se depărtează atât de departe de trup, că el rămân neturburate de aceasta. Numai chinuri ale schingiuirilor neomenești pot duce la animal la faptul, că duhul său este și el inclus, că el suferă chinuri ale iadului și este în așa fel de desfigurat, cum eu am găsit aceasta aici.

„De ce? Pentru ce?“

Un răspuns la aceste întrebări nu este posibil.

„Așa ca și cum dintr-un război nu poate niciodată să iasă pace adevărată și din nenorocirea altora niciodată fericire adevărată, astfel nici nu se lasă niciodată învinsă prin suferința altora propria boală. Din durere, strămtorare și moarte - și sau exact atunci când este vorba de animale - nu poate niciodată să fie născută sănătatea. Medicamente și metode de operații, dezvoltate prin experiențe pe animale, pot fi la prima vedere pline de ajutor la multe boli. Per total însă pricinuiesc ele deja prin efectele lor adverse cu mult mai multă pagubă, decât sunt ele utile, făcând cu totul abstracție de urmările duhovnicesc-sufletești, care cântăresc încă cu mult mai greu. Moartea nu poate crea viață. Aceasta este lege!“ Lui Michael însuși nu-i era ușor să rămână liniștit. Încă niciodată nu l-am văzut așa de emoționat. „Pentru nenumărat de multe suferințe ale omenirii este responsabilă această crimă! Intr-adevăr însănoșit prin aceasta n-a fost până acum încă nimeni!“

Noi nici măcar nu puteam acorda ajutor. Era îngrozitor! Eu eram bucuroasă, să plec iarăși repede de acolo, de jos. Dar imaginile mi-au rămas o viață întreagă în amintire. Oscilațiile îngrozitoare, care se răspândeau din acest loc, țineau întreaga clinică ca prizonieră.

În dimineața următoare am fost controlată de doctorul Stern. Din ‘greșeală’ era tot acel doctor, care m-a chinuit după nașterea, și prima mea internare în spital. Dar de data aceasta am reușit să înăbuș sentimentele de ură și de reproș, da, am reușit chiar să le schimb în dragoste.

„El este un prizonier al meseriei sale“, mi-a spus Michael. „Ani întregi, deja de când și-a început specializarea este expus acestor vibrații. El însuși a trebuit să facă experiențe pe animale. De mulți ani i se spune, că aparatele sunt singurele, pe care el se poate baza. De intuiție nu vorbește nimeni. Dumnezeu este în cel mai bun caz valabil pentru cărțile de povești. Această școală nu lasă o altă alternativă. Uită-te cu atenție la doctorul Stern. El nu este rău. El este convins, că face ceea ce este drept. El este convins, că poate vindeca. Cine a învățat o specializare cum este a sa, să aibă încredere doar în aparate, cine a învățat, să se uite doar la partea bolnavă și nu la întregul om, cine a învățat, că nu se cade să își arate sentimentele, cine este după aceea aruncat fără Dumnezeu în spital, este expus permanent vibrațiilor nimicitoare și negative, cine ‘bea’ ‘sângele’ animalelor de experiență, pentru cine devine suferința o normalitate, cum poate acela să devină sentimental și să-și arate dragostea? Întreabă-te mai bine cum este posibil, că există încă atât de mulți, care au mers prin această moară și nu le sunt străine cuvintele dragoste și ajutor, care pot să simtă și la totul ce trebuie să facă, văd încă întregul om în fața lor. În ei a primit Dumnezeu deja o locuință, chiar dacă ei deseori nu știu acest lucru.“

„Te costă acum mult curaj de sine, să te întorci înapoi în corpul tău și să accepți consultațiile acelea dureroase, eu știu acest lucru! Dar să nu te mai întorci înapoi, ar însemna la fel ca și o sinucidere. Tu ai înțeles acum, că durerea și suferința nu este niciodată fără sens. Ele chinuiesc corpul într-adevăr, dar poartă totuși întotdeauna un mesaj. De obicei sună așa: Intoarce-te! Tu te afli pe drumul greșit! Ține-te după ordinea dreaptă a lui Dumnezeu, și fă-ți griji refritoare la valorile spirituale! Cine vrea să-și îngheșuie spiritul în materia strâmtă, cine îl forțează, să se ocupe de satisfacerea trupestă, cine își alege alimentele doar după gustul său, cine îi răpește spiritului său libertatea prin dependențe, acela nu are voie să se mire că spiritul său suferă. Boala și suferința sunt un strigăt de ajutor al spiritului și avertizează omul, ca el să se întoarcă. Tabletele și aparatele nu pot vindeca, da - ele nici măcar nu au voie! Sensul vieții nu este, să treci prin toate cu un corp sănătos. Trebuie să vă dea mai mult ocazia, să progresați spiritual, să vă deschideți dragostea. Acolo unde domină ura, supărarea, cearta, nemulțumirea și invidia, nu poate să rămână un corp sănătos. Aceste vibrații adânci și negative schimbă în așa fel vibrațiile proprii ale corpului, că acesta se îmbolnăvește. Nu este o pedeapsă, ci un strigăt de ajutor: „Ceva nu este în regulă!“ Doar schimbarea gândirii, întoarcerea, îl poate însănoși din nou. Tabletele pot să amelioreze, dar ele nu pot să vindece! Cine se lasă ‘mâncat’ de frica sa, acela să fie mulțumit, atunci când boala îl avertizează și vrea să-i spună: „Tu nu ești corpul tău, tu ești spiritul tău, nu-ți face griji de corpul tău! Să nu-ți fie teamă din cauza lui, ele este fără nici o importanță! Indreaptă-ți duhul spre Dumnezeu, și teama se va evapora, deoarece nu va mai fi necesară!“ Doar trebuie înțeles acest mesaj! Trebuie să vrei să-l înțelegi! Boala nu este niciodată din greșeală, ea nu este provocată de bacterii și viruși. Boli infecțioase îi lovește rareori pe unii. Există suficienți oameni, care au supraviețuit leprei și ciumii, cu toate că i-au ajutat pe cei bolnavi, fără a fi într-un fel protejați! Dragostea este un scut suficient. Ceea ce declanșează boala este propria comportare greșită, încălcarea ordinii dumnezeiești. De abia atunci devine prosper terenul pentru bacterii și viruși. Dar din păcate majoritatea au pierdut această legătură. Ei nici măcar nu mai sunt capabili, să recunoască semnele cele mai evidente. SIDA este unul dintre aceste semne. Fiecare știe, că, de regulă, se poate îmbolnăvi lumea de ea doar atunci, dacă îi dau frâu liber dorinței trupestă, în sexualitate deplasată sau în dependența de droguri. Și în loc să înlăture motivele, să se întoarcă înapoi în ordinea dumnezeiască, se caută posibilități, să ducă drumul mai departe și cu tot felul de mijloace și elemente de siguranță să scape de așa zisa ‘pedeapsă’. Dacă ar fi aceasta o pedeapsă, atunci nu am putea fi de acord, dar am putea să înțelegem. Căci se poate ocoli o pedeapsă, dacă unii afirmă cu vocea tare, că sunt atât de inteligenți. Dar pedepse nu există! Este doar o urmare a traiului de viață greșit. Și aceasta nu se va putea ocoli de fel. Dar cel târziu atunci, când toate ieșirile sunt înfundate, cel târziu atunci ei vor observa, că există un drum mai simplu, care conduce tot timpul spre succes: să se întoarcă și să recunoască din nou ordinea dumnezeiască.

Cum poate vindeca un doctor o boală dacă nu-i cunoaște cauza? Este aproximativ așa, ca și cum cineva ar încerca să extermină o cârțiță, prin faptul că îi distruge mușuroiul. Mâine îi va da din nou ocazia s-o facă. Dacă astăzi ‘vindeci’ stomacul, mâine va fi afectată inima, sau intestinul, sau ...! Tu poți distruge oricâte mușuroaie vrei, se vor înființa tot timpul altele. Încetează doar atunci, când cârțița este prinsă. De aceea vindecă-ți spiritul! Și atunci tu nu mai trebuie să-ți faci griji din pricina trupului!

Chiar și mulți dintre cei ce vindecă spiritul merg drumul greșit. Dacă îi lași pe acești șarlatani deoparte, atunci mulți se limitează să vindece cu duhul corpul. Doar puțini sunt în stare, să înlăture cauzele spirituale. Doar acest lucru conduce spre o vindecare permanentă.

Dacă cere unul mulți bani pentru munca sa, atunci tu poți să fi sigur, că nu are puterea dumnezeiască, cu care el te vindecă. Daruri spirituale nu se pot vinde. Dumnezeu nu se lasă plătit și uneltele sale nici atât. Acest lucru este valabil pentru toate darurile spirituale. Dacă cineva a primit de la Dumnezeu harul, ca el să poată vedea sau să simtă în viitor, atunci acesta îl va dăruî, adică îl va da doar ca să se poată întreține. Bani sunt cea mai bună și cea mai eficientă descoperire a diavolului, și cine se joacă cu focul, nu are voie să se minuneze, dacă se arde din greșeală la degete.

Cât de puțini sunt capabili, să găsească cauza și să vindece într-adevăr duhul! Mulți care vindecă duhul, cât și doctroři, afirmă că ei pot vindeca absolut totul. Mulțumită Domnului nu sunt ei capabili de aceasta! Ei ar lua atunci omului ultima șansă, care i-ar forța întoarcerea. Pentru mulți a fost boala lor motivul, prin care ei au renunțat la tot ce este material și s-au îndreptat spre Dumnezeu. Sau ce s-ar fi întâmplat, dacă Inanda Rama te-ar fi vindecat? El ți-ar fi luat ceva! Deoarece pentru tine este importantă aceasta 'boală', da 'este vitală'. Ea a devenit cel mai bun prieten al tău. Fără această boală nu ai fi avut șansa, să te dezvolți mai departe. Distracțiile, graba și lenea te-ar fi cuprins și ți-ar fi blocat drumul spiritual. Și fără ocazia de a învăța umilința, dragostea și răbdarea, nu te-ai afla tu astăzi aici. Sau uită-te la ceilalți handicapați, pe care tu îi cunoști deja. Pentru toți este importantă 'boala' lor, ea își are rostul ei!"

Da - fiecare dintre noi putea să fie mulțumit pentru boala sa, care oferea spiritului mijloacele ca el să se dezvolte și să învețe, ceea ce un 'om sănătos' învață doar foarte greu. Este o treaptă de dezvoltare. Cum un fluture trebuie să fie întâi o omidă, pentru ca să se poată dezvolta, așa apare și în dezvoltarea omului un punct, unde o boală face posibile experiențe, care altfel nu se pot face. Pentru unul sănătos, care nu vrea, să se uite în spatele lucrurilor, pot să sune aceste cuvinte puțin ciudate. Dar spiritul stă peste toate.

*

Matthias are de abia cinci ani, și este paralizat spastic și surdo-mut. Atunci când el a venit la noi, mi s-a 'prezentat' mie așa: „Am învățat să ajut. Este ceva frumos, ceva satisfăcător. Este bine, dacă poți ajuta pe cineva. Acum trebuie să învăț, ca eu să mă las ajutat. Acest lucru este cu mult mai greu. În același timp pot să le dau altora posibilitatea să ajute.“ Da, să te lași ajutat, este cu mult mai greu, decât să ajuți. Dar fiecare, care vrea să ajute, are nevoie de cineva, care este pregătit, să se lase ajutat. Și exact acesta este motivul a multor boli.

Părinții lui nu au vrut să fie în preajma lor o astfel 'de pocitanie'. Până acum s-a ocupat bunica sa cu multă dragoste de el, i-a dat căldura necesară unui om cu handicap, cu toate că ea era foarte grav bolnavă și de abia mai putea să meargă. Sau poate că chiar din acest motiv? De la Michael știam, că o astfel de legătură, cum au construit-o ei doi, va ține pe veci. Nici o furtună nu o va putea rupe vreodată. Acestea sunt fructele spiritului, pe care noi trebuie să le adunăm aici, pentru a putea trăi dincolo cu ele. Bani nu a putut până acum să ia nimeni cu el. Dar acum a avut voie bunica lui să părăsească acest pământ. Așa a ajuns Matthias la noi. Spiritul său era mai liber decât la ceilalți. Eu puteam să mă 'înțeleg' bine cu el, chiar și atunci când el era treaz. Duhul multor oameni cu handicap nu este așa de strâns legat de corp, ca și la oamenii 'normali'. Acesta este și motivul, că mulți dintre ei nu simt așa de tare durerea, ca și oamenii 'normali'. Spiritul lor este mai distanțiat, el nu trebuie să se identifice cu corpul, deoarece dorințele lumești, materialul, graba și stresul nu îl obligă. Acestea sunt unele din acele 'drepturi' pe care un om cu handicap le are. Dar pe de altă parte ei suportă multe lucruri. Pentru sine, pentru a înainta o bucată pe drumul lor greu, dar și pentru alții, ca să le dea ocazia ca să ajute și să le deschidă ochii cu mesajul lor mut:

„Nu corpul este ceea ce valorează, el este imperfect și trecător, important este să poți trece peste el. Doar duhul rămâne pe veci, important este să-l lași să crească!“

*

Iarăși am pășit alături de Michael drumul strâmt de pădure în jos, pe lângă cascada de apă, spre micul lac, lângă care stăteam noi deseori. Pentru prima oară am observat, că florile erau întotdeauna înflorite, pomii aveau întotdeauna fructe, era tot timpul plăcut și cald, totul era minunat, fără ca eu să fi observat vreodată că ploua. Atunci când eu m-am gândit foarte bine la întrebare, pentru ca eu să nu mă blamez prea tare, a început Michael să-mi zâmbească.

„Nu există iarnă la Dumnezeu. Totul este plin de viață. Intotdeauna! Nimic nu este trecător, nimic nu se poate ofili. Totul este întotdeauna în floarea vieții. Ploaia, soarele și hrana este necesară doar pentru lumea materială. Lumea spirituală este Hristos întru totul. Puterea Sa pătrunde în totul, de la El trăiește tot ce este. Sora Garcia ar putea să-ți povestească câte ceva.“

O mână m-a atins ușor pe umăr. Eu m-am întors. Un înger tânăr stătea în fața mea.

„Sora Garcia, cum ați ajuns aici!“

Ea a început să zâmbească. „Acest lucru te-aș putea întreba și eu pe tine.“

Da, acest lucru era adevărat.

„Michael, de mult am vrut eu să te întreb ceva. Eu cunosc acum câteva feluri de boli. Sensul lor, posibilitățile lor. Dar ce sens a avut suferința sorei Garcia? Ea a ajuns așa de departe în legătura ei cu Dumnezeu, că nu a mai avut nevoie de boală, pentru a găsi drumul cel bun.“

„Da, acest lucru este adevărat! La Dumnezeu există mai multe posibilități, și aceasta este una dintre ele.“

„Eu am avut voie să sufăr, dragă Barbara. A fost o milostivire din partea lui Dumnezeu. Nu pentru mine am răbdat eu, ci pentru alții. Așa cum Iisus a suferit în mare pentru noi toți, așa am avut eu voie să sufăr puțin pentru câțiva. Și nu sunt chiar atât de puțini, care se roagă pentru această milă și o și primesc.“

Secretos s-a uitat ea la Michael. Acesta a dat afirmativ din cap.

„Și tu ești una dintre aceia.“

„Eu?“

„Da! Nici tu nu mai ai nevoie de durerile tale pentru dezvoltarea ta. Dar tu le suporti în liniște și cu devotament. Exact aceasta este, ce eu am vrut să spun.“

„Dar cum este posibil? Fiecare trebuie să-și meargă propriul drum. Nu poate să i se socotească lui meritele altora. Acest lucru ar înlătura doar voința sa liberă.“

„Este unul dintre secretele lui Dumnezeu, care este foarte greu de înțeles. Nici eu nu sunt în stare, să înțeleg aceasta întru totul. Chiar și cele mai înalte duhuri nu știu totul. Duhurile cresc tot timpul în înțelepciunea lor, și nemărginita înțelepciune a lui Dumnezeu este suficientă pentru vecii vecilor. Dar ceea, ce ei nu înțeleg, aceea acceptă ei umili și credincioși. Prin aceasta se diferențiază ei enorm de mult față de voi oamenii. Ei știu, că pot să aibă încredere în Dumnezeu, că se pot baza pe El. Dumnezeu n-a pus încă niciodată vreuna dintre legile Sale în afara valabilității, și El nici nu va face aceasta vreodată, nici cea mai neînsemnată. Desigur ar fi El în stare de acest lucru, și desigur ar putea El cu aceasta să grăbească foarte imens dezvoltarea făpturii. Dar El n-o face. El a creat pentru făptura Sa legi clare și drepte, și El se ține de acestea. Dacă ar face El o dată o excepție, niciodată iarăși nu s-ar putea baza făpturile Lui pe deplin pe El. Știi tu acum, ce înseamnă a ‘crede’? Tu poți deci să fii pe deplin sigură, că El știe să folosească rugăciunea și suferința, care sunt jertfite pentru alții, în așa fel, încât să fie pline de ajutor, fără a pune voința liberă în afara valabilității. Ai încredere în El!“

Eu eram fericită. Măcapul meu, acesta era important și necesar pentru mine. Acest lucru îl știam bine. Dar durerile, care au devenit în ultimul timp tot mai puternice, m-au chiunuit cu dubii. Pentru că eu nu puteam înțelege sensul lor, le-am considerat în secret deja ca fiind fără sens. O, cât de neîncredători suntem noi totuși! Așadar, deoarece eu știam, că ele le serveau altora ca ajutor, mă bucuram eu din această cauză. În ultimul timp am avut eu voie să le acord câtorva ajutor și am putut să schimb unele lucruri în împrejurimea mea. Bătrânei administratoare i-am îndepărtat povara ei. Eu trebuia, ce-i drept, să mă ocup fiecare zi din nou de aceasta, pentru că ea nu era nici pe departe îndeajuns de puternică, să reziste la atacurile umbrelor. Dar ea făcea încontinuu progrese mici. Ea devenise mai prietenoasă, gata să dea ajutor, când se ruga, era ea și în interior participantă la aceasta. Foarte încet, aproape neobservat construise ea un câmp în jurul ei, care nu mai lăsa așa ușor să vină la suprafață sentimente și gânduri negative. Ea nu știa motivul, dar ea băga de seamă, că era ceva de față, ce îi făcea treaba mai ușoară. Atunci s-a trezit binele din ea, și ea lucra cu toată forța în ceea ce privea persoana ei. Treaba în ceea ce privește persoana proprie, aceasta n-o poate prelua nimeni de la tine, căci, altfel, s-ar fi spus totuși cu voința liberă. Intr-adevăr sunt deseori piedici prezente, care par de netrecut. Însă, de îndată ce începe munca în ceea ce privește persoana proprie, de îndată ce este întreprinsă încercarea serioasă, să te schimbi, să dai sentimentele și gândurile negative proprii în schimbul dragostei și pentru Iisus Hristos, atunci și este ceva de față, care alungă piedicile din cale. Probabil nu mâine, probabil nici poi-mâine. Câteodată va fi necesar, să rezisti mult timp, pentru că și voința și răbdarea vor să fie antrenate. Nimeni nu le poate primi ca cadou. Poarta de la închisoare, pe aceea o vor deschide alții, dacă o zguduiești destul de mult timp. Dar dus afară nu vei fi, trebuie să mergi totuși singur.

*

și Erwin făcuse progrese imense. El era numai ușor handicapat corporal, suferea însă de o schizofrenie pronunțată, de la al treilea an de viață al său. Această despicare a personalității era așa de puternică, că el trebuia mereu să ia medicamente de liniștire. Prin aceasta devenea el însă așa de redus, că nu mai era în stare, să-și folosească mintea, să ia decizii de unul singur. El devenise un sclav. În starea normală era el un băiat drăguț, care făcea totul pentru altcineva. Când avea crizele lui, era el Napoleon. Fiecare era dușmanul lui, și el ataca cu toate, ce îi erau la îndemână. Fața lui, înfățișarea lui, ba chiar întreaga lui ființă se schimba de fiecare dată pe deplin. Chiar și limba suna altfel.

Când am văzut eu pentru prima dată, ceea ce se întâmpla aici, nu vroiam să cred aceasta. Prea fantastic era ceea, ce văzusem eu. Nici nu mi-a fost limpede legătura logică. Astfel, l-am rugat pe Michael după un sfat. „Tu ai văzut totuși corect“, îmi răspunse el. „Sunt într-adevăr două duhuri, care se ceartă pentru trupul lui. Duhul băiatului și un altul, care reușise, să se transpună așa de tare în corp, că băiatul nu mai poate scăpa de el din puterea proprie. La aceasta îi iau medicamentele, pe care trebuie să le ia mereu, încă și ultima șansă de reușită.“

„Dar - cum este aceasta posibil?“

„Prin anumite întâmplări importante poate duhul să se îndepărteze foarte departe de trup. Dacă atunci un alt duh se face în acest timp stăpân pe trupul lui, poate să se întâmple, că, la reântorcerea lui, el nu mai poate să scape de

oaspetele nepoftit. Predomină atunci o luptă continuă între cei doi. Când unul câștigă, atunci el stăpânește peste trup. Când celălalt câștigă pentru un timp supremația, atunci trebuie trupul să-l asculte. Deoarece totuși și reliefele corporale sunt dependente de duh, se schimbă atunci adesea și întreaga înfățișare de aspect a acestui om regretabil. Numai că aici este situația ca și la toate: ceea ce nu vezi, aceea nici nu crezi. O mare parte dintre aceia, care își duc existența lor jalnică prin sanatoriile psihiatrice, face parte dintre aceștia. Despicare a personalității o numesc psihologii. Ei nici măcar nu știu, cât de multă dreptate au ei cu acest cuvânt. Există și cazuri, unde se stabilesc duhul sau duhurile așa de puternic în trup, că stăpânul de drept nu mai poate absolut de loc să vină înapoi. Nici aceasta nu este așa de rar. Dacă duhul părăsește inconștient trupul, deci în somn, nu se poate întâmpla nimic. Trupul este păzit ca un rege. Aceasta este una dintre sarcinile noastre. Și noi suntem de încredere! Dacă însă duhul se depărtează conștient de trup, atunci trebuie și un act conștient să-l protejeze! Aceasta este o lege și este în legătură cu decizia liberă a voinței. De aceea este atât de important, ca tu să te îngrijești de o protecție înainte de fiecare meditație: prin rugăciune și prin crucea de lumină! Există și alte posibilități, care le utilizează mai ales vrăjitorii de magie neagră. Aceste două sunt însă cele mai puternice, și tu te poți întotdeauna și pe deplin încrede în acestea. Mulți așa numiți mediumi au plătit deja cu 'pierderea' trupului lor această neglijare în măreția lor proprie sau în nesocotința lor. Viața, pe care o poartă atunci ca 'nebuni', nici măcar nu mai merită acest nume. Este o moarte vie, pe care o suferă. Eu vreau să-ți arăt, care a fost la Erwin motivul.“

În succesiuni rapide am văzut eu atunci imagini din copilăria lui. Tatăl său a căzut pradă alcoolului. Intotdeauna, când el bea, bătea întreaga lui familie, și pe micuțul Erwin. De două ori fusese el deja în spital din această cauză, la un an și jumătate și la doi ani. Prima oară fusese el presărat de sus până jos cu vânătași; el ar fi căzut jos pe scări, se spunea. A doua oară avusese el ruptă mâna - o cădere la joacă pe stradă. Atunci când el cu cei aproape trei ani ai săi făcea în pat noaptea, s-a pierdut tatăl său pe deplin cu firea. El l-a băgat în cada de baie în apa rece și l-a ținut așa de mult sub apă, până ce devenise el inconștient. Atunci s-a întâmplat aceasta. Duhul său nu putuse suferi acest șoc și se depărtase dintr-o dată foarte departe de trup. Așadar - una dintre multele umbre, pe care tatăl său le purta mereu cu el, s-a făcut de îndată stăpân pe trupul său. Lui Erwin i-a reușit, ce-i drept, încă reîntoarcerea, dar el nu mai era singur. Nici urmă de căință n-a arătat tatăl său. Și bătaile le putea el acoperi. Erwin a ajuns într-o casă de copii, și cazul a fost încheiat.

„Cinci sute de mii de copii sunt fiecare an maltratați numai în Germania“, îmi spuse Michael. „Dintre aceștia trebuie peste o sută de mii îngrijiți staționar în spital. Însă cele mai multe cazuri sunt mușamalizate și sunt date drept accidente. Și atunci sunt oameni, care încă îl mai numesc pe diavol o înfățișare din povești!“

O înfățișare din poveste foarte vie, îmi pare mie.

Întrebătoare am privit la Michael; el dădea numai din cap, și de atunci m-am ocupat fiecare zi intensiv de Erwin. Eu încercam să-l îmbulzesc în afară pe dușmanul lui, l-am 'împroșcat' cu cruci de lumină și am avut succes foarte repede. Deja prima dată a pierdut el de îndată stăpânirea asupra trupului. El devenea vizibil tot mai mult fără vlagă. Impotrivirea lui periodică era numai o bătălie de retragere. Puține săptămâni după aceea s-a săvârșit. Pe deplin ostenit trebuia el să se retragă.

„Lumina învinge întotdeauna“, îmi spuse Michael, „chiar dacă câteodată durează mult, chiar dacă câteodată se retrage pe deplin, pentru a avea atunci un cu atât mai mare succes cu un atac prin surprindere.“

Să sperăm, că ea se întoarce acuși iarăși înapoi în această lume! Erwin în orice caz era vindecat.

„Noile medicamente și-au făcut efectul foarte repede“, erau de părere doctorii. „Pentru siguranță ar trebui el să le mai ia încă câțiva ani, ca o recidivă să poată fi înlăturată.“

Dar neglijența și dezordine nu sunt întotdeauna negative. În acest caz i-au făcut lui Erwin posibil, să ducă acuși o viață destul de normală. Handicapul lui corporal ușor nu ieșea mai departe în evidență. Eu eram peste măsură de bucuroasă, numai întrebarea „De ce“ mă mai preocupa. Că nu există coincidență, știu eu, și că nu era o pedeapsă, și pe aceasta o știam. Când ne-a părăsit Erwin - el împlinise atunci vârsta de optsprezece ani și putea bine să se țină pe cont propriu - am văzut eu dintr-o dată un bărbat în fața mea, care îndemna un prieten la băut într-o rundă veselă. Mereu din nou el îl prelucra, îl numea un slăbanog și om fără voință, cu toate că știa, că acest bărbat tânăr nu putea suporta alcoolul. Mereu iarăși avea el succes și se bucura regește, când acesta era atunci beat. Dar n-a durat mult timp, și el decăzuse pe deplin pradă alcoolului, a fost respins de familia lui și a murit câțiva ani mai târziu în mizerie. Într-adevăr îi părea în secret acum rău acestui om de greșeala lui. În exterior ieșea el însă prin aceea din incurcătură, că fiecare ar trebui doară desigur singur să știe, ce face el.

Peste ușa noastră de la intrare se află o inscripție mare. Pe aceea stă scris: „Poteci întortocheate, umbre și lumină, toate sunt milă, nu te înfricoșa.“

Dacă Erwin a înțeles într-adevăr aceasta?

Pe mulți am avut eu voie să-i ajut. Intotdeauna acționez asupra duhului lor, i-am eliberat de umbrele lor, le-am introdus gânduri, ca să poată găsi calea cea corectă. Aceia, care erau dispuși spre a face acest lucru, au pășit pe această cale cu bucurie. Bolile lor au dispărut singure, după ce motivul acestora, schimbarea greșită a trăirii vieții, fusese înlăturată. Însă erau și mulți care nu erau în stare de aceasta. Ei simțeau într-adevăr ușurarea, nu vroiau însă să se ostenească. Ei erau prea leneși, pentru a-și schimba obiceiurile, ei erau prea slabi, pentru a se redresa și să-i dea vieții lor o altă direcție.

„Unde este o voință, acolo este și o cale.“ Dar dacă voința lipsește, se va astupa și calea iarăși.

Iarna fusese friguroasă și îndârjită, dar acum s-a făcut primăvară. Soarele strălucea încă puțin cam timid, vântul era încă puțin cam răcoros, dar păsările ciripeau așa de tare și vesele, și întreaga natură părea să se bucure cu ele asupra paștelui. Pentru prima dată în acest an am avut noi voie să fim afară, afară din colivia, cu care se închide o omenire neștiutoare față de natură. Noi, persoanele cu handicap, suntem totuși mult mai puternic legați de natură. Pe de-o parte este duhul nostru mult mai liber, nu este așa de tare legat de corp, și, în al doilea rând, nu este el blocat de către 'stresul zilnic'. Amândouă au grijă, ca noi să putem simți natura mult mai aproape de noi. O persoană cu handicap poate de regulă să se introducă cu simțirea mult mai bine în natură. El se simte că aparține de natură, simte aceeași proveniență a naturii și a omului: Dumnezeu! El poate vorbi cu păsările, poate înțelege limba pisicii, el poate pomului să-și destăinuie inima și știe, că acesta îl va înțelege. Multe crează duhul în ascuns, ceea ce 'omul corporal' nu poate cuprinde cu cele cinci simțuri ale sale. Era cel mai frumos, să am voie să mă 'duc la plimbare' prin parc. Când vremea era favorabilă, era mama de fiecare dată afară cu mine și mă împingea în scaunul cu roțile sub pomi, de-a lungul câmpiilor înverzite și a gardului bine-mirositor. „Eu nu mi-aș face atâtea osteneli, ea totuși nu are nici un câștig de la acest lucru“, i-a spus odată cineva mamei mele. Aceasta nu este corect! Nu cu picioarele, nu cu un trup sănătos, ba nici chiar cu o minte sănătoasă nu se simte intens natura. Duhul singur este în stare de aceasta. Numai că - pe acela nu-l vezi. Cât de multe au să ne spună pomii! Tăcuți stau ei acolo. An de an în același loc. Ei nu sunt o materie moartă. Un pom trăiește. Și cum! El este un uriaș plin de energie, un adevărat 'pachet de energie'. La un pom poți să te umpli de energie, și el este cu drag dispus la aceasta, dacă îl rogi pentru așa ceva. Un pom nu este mort. El poate simți! Altfel decât noi, dar tot așa de intensiv. Un pom simte durere, dacă i se pricinuiește pagubă, dacă îi decojești scoarța de exemplu sau dacă îi tai ramurile. Strămoșii noștri știau încă aceasta. Profanarea de pomi era foarte sever pedepsită. Cu siguranță nu din cruzime, ci din temelia acestei cunoașteri. 'Pomul meu', acela era o zădă mare, măreață aproape de pârâul mic. De secole se afla ea în același loc, tăcută și devotată. Un exemplu de model pentru smerenie și răbdare. Cât de mult am putea noi învăța de la pomi, dacă noi ne-am lua timp spre acest lucru! Dacă te pregătești sufletește asupra unui pom sau a unei plante, poți simți oscilațiile, care se răspândesc de la acestea. Poți să faci schimb se sentimente exact așa ca și cu un om. Un pom poate să-ți fie un prieten. El este o făptură a lui Dumnezeu ca noi, născută din dragostea Lui. Cele cinci simțuri ale noastre nu permit această recunoaștere. O persoană cu handicap însă, a cărui duh primește mai mult spațiu liber prin tulburarea simțurilor, poate adesea să vadă în spatele acestor lucruri și se simte instinctiv legat de natură.

Sora Magdalena trebuia să fii știut de acest lucru. Ea lua multă osteneală asupra ei, pentru a ne duce afară așa de des pe cât era posibil. Ea reușise, ca noi să și avem voie o dată să cunoaștem cu un autobuz împrejurimea apropiată. Era fiecare zi o zi de sărbătoare. Desigur, era ostenitor, să împingi scaunele cu roțile peste cărările de pădure, dar eu îi sunt foarte mulțumitoare pentru faptul, că ea ne-a dăruit multe asemenea ore fericite.

Mai încă un lucru a putut să impună ea, de un an de când ea a venit la noi. Până acum nu au existat animale. Nu a fost voie. Ea însă a adus câteva pisici, pe care majoritatea dintre noi le-au primit cu mare drag, așa că nici nu mai putea fi vorba de vreo separare. Între timp avem deja zece pisici și trei câini mici, care se simt foarte bine la noi. Pentru un om handicapat este un animal o mare binecuvântare. Conștiința sa nu construiește 'diferențe de rang' și nici nu trebuie să dovedească, că el este acela puternic. Un om cu handicap poate cu simțurile sale să absoarbă într-un tot un animal. Și atunci când nu mai există 'diferențe de rang', atunci devine animalul un prieten, atunci are fiecare ființa creată de Dumnezeu aceleași drepturi - și totul, ce este a lui Dumnezeu, trăiește.

*

Viața mea a fost dintr-o dată așa de plină, de când aveam voie să ajut pe alții. În fiecare zi mă apropiam de Dumnezeu prin rugăciune și meditație și El îmi trimitea ajutor spiritual, acolo unde era nevoie de el. Eu am avut voie să vindec sau să amelioresz boli, am avut voie să dau curaj și alinare, am avut voie să înlătur din drum bariere, care au apărut între Dumnezeu și cei ce căutau. Eu am avut voie să îi ajut pe mulți să scape de greutatea lor, am avut voie să-i eliberez de umbre. Dar și unii din 'împărăția umbrelor' se lăsau conduși cu drag. Nu sunt doar duhuri rele; deseori sunt și 'suflete sărace', care nu au găsit încă drumul. Câți sunt în ziua de astăzi care nu mai cred într-o viață de după moarte! Ei sunt convinși, că se termină totul după moarte. Am putea fi de părerea, că după moarte ei se vor convinge de contrariul problemei. Nici din greșeală! Mai ales atunci, când ei mor neașteptat, nu sunt deloc pregătiți, de obicei nu știu nici măcar, ce s-a întâmplat de fapt. Pentru unul care trăiește sună aceste cuvinte foarte ciudat. Dar dacă se pune cineva în această situație, se poate înțelege:

Dacă unul crede, că după ce a murit este 'mort', atunci nu-i trece gândul prin cap, că el s-a înșelat, ci el este de părerea, că nu a murit. El trăiește, și pentru că după moarte ești 'mort', nu este posibil ca el să fi murit! Acest lucru este logic doar, sau nu? El observă într-adevăr că ceva nu este în ordine, dar el nu-și poate explica aceasta. El nu este undeva în 'lumea de apoi' bine separată sau într-un loc străin numit 'purgatoriu'. El este în continuare acolo, exact acolo, unde el a murit. Și el poate vedea și auzi totul, chiar și mai bine decât înainte. Lui i se pare doar ciudat, că ceilalți îl 'lasă deoparte', că ei nu mai vorbesc cu el. Eu am văzut mulți, care și-au continuat serviciul! Ei veneau cum erau obișnuiți acasă pentru a mânca, dormi și mergeau la meciurile de fotbal. Ei nu observă nici faptul, că pot deodată trece prin ziduri și uși închise. Mulți privesc propria lor înmormântare și se întreabă, ce s-a întâmplat iarăși. Li se pare într-adevăr ciudat, că este tot timpul atât de întuneric, că soarele nu

mai răsare, că nu mai plouă deloc. Dar ei nu își dau seama, ce s-a întâmplat într-adevăr. Mulți țin la anumite lucruri lumești, pe care le-au iubit, fie un dulap, o lapă foarte frumoasă, o carte, casa lor sau un instrument muzical. Ei nu se pot desprinde de ceea ce este material. Chiar dacă aceste cuvinte sună a fi din povești, sunt totuși adevărate! Să nu ne imaginăm acum imediat, așa de parcă noi am fi ‘dincolo’ cu cunoștința noastră. Ni s-ar părea imediat altfel împrejurările. Dar cunoștința nu mai este! Doar face parte din corp, și acela este mort! Rămâne doar sufletul spiritual. Și la acei oameni, care nu s-au ocupat de ea în timpul vieții, este cât se poate de săracă. Ea este ‘handicapată spiritual’, și aceasta în cea mai mare măsură. Acum se pot înțelege mai bine aceste reacții. Duhurile sunt deseori mărginite în treaba lor prin rudele lor apropiate. Cât de des se întâmplă, că o ‘soție iubitoare’ nu înțelege pur și simplu, că soțul ei a murit. Ea îi pune ca de obicei mâncare în farfurie, vorbește cu el ca și altă dată, îl dorește aproape. Sau atunci când moare un copil, pe care mama nu vrea să-l lase să plece! Este cel mai rău lucru, ce se poate întâmpla acestor suflete. Ei sunt prinși în acea noapte și deseori au nevoie de foarte mult timp, până când ei găsesc drumul cel drept. Și cât de ușor pot fi ei ajutați. Trebuie doar să-L rugați pe Hristos, ca El să trimită un înger, care să le arate drumul. Noi trebuie să ne rugăm pentru aceia care au murit. Mulți sunt neajutorați, și cunoașterea lor este egală cu cea a unui copil! Estul ne-a întrecut în aceasta. În Tibet există așa zisa ‘carte tibetană pentru morți’. O parte este citită cu regularitate celui care a decedat curând. Această carte conține totul, ce trebuie să știe el despre viața de după moarte și despre drumul pe care trebuie să-l meargă. Este cel mai mare ajutor, care i se poate oferi unui decedat, dacă este Dumnezeu rugat, ca El să-l conducă spre drumul cel drept.

Nu este drept ca să fii de neconsolat la moartea unui om drag. Eu am trăit aceasta chiar cu tatăl meu. El a fost însă atât de avansat spiritual, că nu a fost reținut de acest lucru. Mulți sunt încă mult prea oameni, ca să poată să stăpânească situația. Ei vor să-și consoleze rudele și rămân încă mult timp împreună cu ele, iar acest lucru este în defavoarea dezvoltării lor. Dragostea nu înseamnă, să oprești pe cineva în dezvoltarea sa. Înseamnă în primul rând, să-l lași să-și meargă drumul, dacă este pentru el mai bine și mai frumos și să te bucuri împreună cu el! Există multe popoare, la care moartea unui om este o festivitate. Să știe ei oare mai mult, decât lumea civilizată? Moartea nu este niciodată o coincidență, niciodată! Nu este nici măcar o pedeapsă! Pentru nimeni! Moartea înseamnă terminarea unui stadiu de dezvoltare. Este exact același lucru, ca la un studiu. Toate materiile trebuie să fie ocupate. Nu este de folos, dacă acela, care este doctor în devenire, primește ore doar la anatomie. Imediat după ce el a învățat aceasta, dă el un test și ocupă o materie care îl duce spre specializare. Dacă nu trece testul, atunci trebuie ca el să repete din nou cursul. Se mai poate întâmpla, că nu trece într-o anumită specialitate a testului său, și atunci trebuie el să repete doar acea parte. Iar Dumnezeu este un profesor milostiv! El nu lasă pe cineva să cadă definitiv. Fiecare poate să repete testul. Dar el trebuie să termine și cursul care face parte din acel test. De aceea, fiecare întrebare după un ‘De ce’ este inutilă! Cursul s-a terminat, și o altă materie se va preda în următorul semestru. Nimeni nu cunoaște ‘starea de dezvoltare’ a celui alt. De aceea nu poate spune nimeni: „Ce rost a avut, dacă un copil a murit deja după două zile de la nașterea sa.” Chiar și sarcina, dar mai ales nașterea, și chiar și moartea fac parte din materiile noastre de testare! Ele conțin atâtea trăiri, că niciodată nu va fi fără rost, să trăiești ‘doar’ acest lucru. Și mulți sunt nevăzători. Unul care vede rău poate să vadă luna. Dar nenumăratele și imensele stele el nu le va vedea niciodată. Dar o posibilitate are el ca să poată afla aceasta: credința!

Este bine, dacă ai voie să ajuți. Să accepți însă ajutorul, să mă las ajutată, acest lucru a fost o trăire importantă pentru mine. Și eu sunt mulțumită și fericită din această cauză. Dar cu cât de mult este mai frumos, să poți ajuta! Dragostea este ca un bumerang. Adevăratul egoist emite dragostea, atât de mult cât poate el. El o primește însă de sute de ori înapoi. Cu banii fiecare procedează așa. Ii depune în bancă, ca să aducă dobânzi. Dar dragostea, vrea fiecare s-o țină pentru el. Cum poate să aducă atunci dobânzi? Dumnezeu trimite fără întrerupere dragoste, dragoste curată. El primește de aceea cel mai mult înapoi. Ceea, ce este descris prin egoism, este exact contrariul. Este vorba de cineva, care își expune egoul (adică pe sine însuși) în exterior, este acela, care nu este pregătit să ajute și să dăruiască, și care strânge valori materiale pentru sine. Cât de nefericiți sunt în realitate acești oameni! Cât de des trebuie să se despartă, cât de des trebuie să fugă de alții, deoarece ei sunt de părere, că mai pot primi în altă parte ceva, ce încă le lipsește! Cu toate că sunt bogați, cu toate că au multe activități și schimbări premanente, ei sărăcesc cu totul în interiorul lor. Cine își caută fericirea doar în lucruri materiale, acela își lasă spiritul să moară de foame în chinuri! Cine ia și încearcă să mănânce cât mai mult din prăjitura, care este pentru toți, acela nu trebuie să se mire, dacă i se face rău după aceea. Adevăratul egoism este acela, dacă eu fac ceva ce îmi aduce un beneficiu, și ce pot să păstrez după aceea pentru mine! Cel mai târziu atunci când se instalează moartea se ‘confiscă’ bunurile materiale, dacă nu mai devreme din cauza lucrărilor mele rele. Adevăratul egoist strânge comori spirituale. Căci pe acelea le poate lua cu el și pe lângă aceasta primește și dobândă, iar fiecare banchier ar avea din cauza aceasta lacrimi în ochi.

Eu am suportat multe dureri în ultima vreme. Cu toate acestea am fost eu fericită. Să aibă cineva nevoie de tine, să ai voie să ajuți, să lucrezi activ în marea creație a lui Dumnezeu, ce lucru poate fi, oare, mai frumos? Cine nu a avut niciodată aceste sentimente, este cel mai sărac om din lume. Într-o slujbă este acesta cel mai normal lucru. Dacă are cineva un șef bun, se străduiește, cum poate el mai bine. El încearcă, se devină de neprețuit și se bucură atunci când îl laudă șeful său și îi dă de înțeles, că are nevoie de el. Și în viață, să fie oare chiar atât de diferit?

Intr-o zi l-am întrebat pe Michael: „Am ajuns eu acum atât de departe ca Inanda Rama?”

Niciodată nu l-am văzut eu mai surprins.

„Eu văd deja, că tu nu ai învățat cel mai important lucru, și tu nu-l vei înțelege, atâta timp cât vei avea gânduri egoiste.”

Eu am vrut să protestez, eu am vrut să-i spun, că am devenit un exemplu în dragostea și umilință. Eu nu-i fac nimănui vreun reproș, chiar dacă sunt tratată cu nedreptate. Eu iubeam pe toată lumea, ajutam spiritual pe fiecare, fără vreo diferență. Eu nu mă credeam mai presus decât altcineva, chiar și animalele și plantele le consideram frații și surorile mele. Dar Michael, care putea să-mi citească gândurile ca într-o carte deschisă, nu a acceptat nici o scuză.

„Tu ai dreptate”, mi-a spus el. „Cu toate acestea, tu nu ai trecut încă de ultimul obstacol. Este greu de explicat, dar este și mai greu de înțeles. Tu îi iubești pe toți, spui tu. Acest lucru este drept. Tu ești foarte fericită de acest lucru, te bucuri atunci când dragostea ta este acceptată, te bucuri de zâmbetul de mulțumire al celui alt, sau nu?”

„Da”, am spus eu, „Acest lucru este adevărat!”

„Adevărata dragoste nu are nevoie de succes! Ea se bucură doar de faptul că poate iubi. Ea nu așteaptă nici o reacție. Dacă tu te bucuri atunci când dragostea ta este acceptată, atunci ești automat tristă, dacă ea este respinsă, sau nu?”

„Da”, am spus eu, „acest lucru este drept!”

„Dar dacă te face fericită doar faptul, că ai voie să dai dragoste, fără să cauți succesul?”

„Atunci eu nu mai pot fi nefericită!”

„Vezi tu acum diferența? Dacă am iubi noi ca și majoritatea oamenilor, atunci ar fi cerul un adevărat iad! Plin de tristețe și supărare! Cât de des alungă oamenii dragostea noastră? Cât de des este bruscăt Dumnezeu? El ar fi prin urmare cea mai nefericită creatură din întreaga creație! Intr-adevăr, dragostea este ca un bumerang! Dar doar dragostea absolută și nemărginită. Dacă există intenția, să aștepti ceva în schimb, atunci nu este bun principiul. Dar dragostea, care pur și simplu iubește numai, ajutor, care este doar ajutor, pentru că celălalt are nevoie de el, doar pentru faptul că există acea persoană, aceasta este atunci dragoste adevărată. Doar ea face fericită pe veci, și orice tristețe își ia sfârșitul. Aceasta nu înseamnă, că noi suntem orbi și nu putem vedea suferința. Chiar din contră! Dacă un copil se accidentează grav, de regulă poate unul din afară, care se concentrează asupra copilului, să-l ajute mult mai bine decât mama, care este cuprinsă de tristețe și de durere, și care trebuie să se lupte cu propriile ei sentimente.”

O pauză lungă m-a lăsat singură cu sentimentele mele. Ce știam eu despre dragoste? Ce știu oamenii de fapt despre dragoste? Nu există probabil un alt cuvânt care are atâtea posibilități.

„Ce te bucură mai mult, să ajuți pe unul singur, sau pe mai mulți?”

„Pe mai mulți, bineînțeles!”

Michael zâmbea „Și acest lucru este greșit. Este unul mai neimportant decât mai mulți? Fiecare este la fel de important ca celălalt. Nu este așa ca și la mere, unde două cântăresc mai mult decât unul singur. Fiecare are ființa sa proprie. În toată creația nu există două ființe care să fie la fel. De ceea ce este important fiecare. Dacă ar fi toți la fel, atunci ai avea tu dreptate. Cinci ar fi atunci mai importanți decât unul singur. Dar fiecare este altfel, în felul său este de neînlocuit. Dacă tu ai un ceas cu cincizeci de roțițe, și tu înlături doar una singură, atunci ceasul nu mai funcționează. Poți tu atunci să spui, că celelalte patruzeci și nouă de roțițe sunt mai importante decât cea una? Cu siguranță nu! Ține bine minte ce îți spun: fiecare este important, la fel ca oricare altul. Și Dumnezeu nu lasă pe nici unul să se prăpădească. Nici măcar unul! Dar va fi nevoie la unii de osteneli mai mari, să-i aduci iarăși pe calea cea bună, decât la alții. Dacă tu îi arăți numai unui singur om calea cea dreaptă, a avut viața ta cel mai mare sens, și tu nu ești cu nimic mai puțin valoroasă și nu ai înfăptuit cu nimic mai puțin, decât dacă ai fi ajutat tu cincizeci de oameni. Dumnezeu nu este un neguțător de animale. El nu pune faptele pe cântar, El nu măsoară în kilograme sau în chintale. El măsoară doar dragostea, pe care tu ai expediat-o. Numai pentru aceasta ești tu responsabilă. Succesul, pe acesta lăsa-l în seama lui Dumnezeu.

Mulți eșuează în aceasta. Eu te-am dus alaltă-ieri în meditație la doamna Ziegelbauer. Tu ai încercat s-o alini. Ea este un exemplu de excepție pentru aceasta. Ea se plânge mereu, că nu există nimeni, pe care îl poate ajuta. Ea are doar numai joscele-ul ei. Ea ar vrea cu atât de mult drag să-i ajute pe toți oamenii, ar pune cu atât de mult drag lumea rea în ordine și îl invinuieste pe Dumnezeu, că el nu-i dă nici o ocazie, să înfăptuiască fapte mai mari. Și de atâta compătimire de sine ea nu este în stare, să-i ajute Joscele-ului ei. Numai pentru aceasta este ea anume aici. El are nevoie urgent de ajutorul ei, el se distruge, dacă ea face astfel mai departe, și ea i-ar putea da așa de mult, că viața ei s-ar fi rentat de zece ori. Ingrijește-te în timpul următor din când în când de ea, și încearcă să-i faci aceasta limpede. Mai există încă totuși speranță în privința ei. Câți vor să joace pe postul de oameni care îmbunătățesc lumea, se complac ca mari vorbitori, în demonstrații și în cluburi, dar nu văd, că acela, care se află lângă ei, se distruge, pentru că ei nu-l observă, pentru că el le pare mult prea neimportant, pentru că ei nu-l iubesc, pentru că ei în realitate se iubesc numai pe ei înșiși. Știi tu acum, ce este dragostea?”

Puțin abatută am dat eu din cap.

„Nu fii tristă. Și peste acest obstacol vei mai trece tu încă, întreaga veșnicie se află în fața ta. Nici eu nu am terminat cu învățătura. Nimeni n-a terminat vreodată cu învățătura. Dumnezeu este atât de nemărginit, că veșnicia nu este îndeajunsă, pentru a-L cuprinde pe deplin. Dar aceasta este chiar partea frumoasă. Plictiseală nu există niciodată. Și învățarea și munca nu sunt, ca pe pământ, legate de osteneală. Să învățăm și să muncim este cea mai înaltă bucurie pentru noi.”

„Dacă tu ai înțeles dragostea curată, atunci pot eu acum să-ți răspund la întrebarea ta: Tu ești de mult deja mult mai departe decât Inanda Rama.“

Neîncrezătoare m-am uitat eu la el. „Cum este posibil aceasta, deoarece el înfăptuiește totuși așa de mari fapte, deoarece este el așa de înțelept și bun?“

„Tu gândești deja iarăși într-un mod curat omenesc. Nu după înțelepciune trebuie tu să te ostenești, nu după fapte multe. „Tu trebuie să-L iubești pe Dumnezeu mai mult decât pe tine însuși și pe aproapele tău ca pe tine însuși!“ Aceasta este totul! Asta înseamnă însă, uită-te mai întâi, ca tu să ajungi la Dumnezeu. Iisus Hristos a numit calea: „Eu sunt calea. Nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin Fiul.“ Dar, ca de obicei, nu se mulțumesc oamenii cu ceea, ce citesc ei, ei trebuie să schimbe imediat sensul. Cu aceasta ar fi vorba despre ‘conștiința lui Hristos’. Hristos, acesta am fi noi toți, acesta ar fi principiul dragostei și mai multe altele. Nu! Iisus spune foarte clar: „Eu sunt calea!“ și El s-a referit la aceasta textual. Cine vrea într-adevăr să ajungă la Dumnezeu, cine vrea să obțină adevărată stare de copil al lui Dumnezeu, acela trebuie să meargă calea prin Iisus Hristos. O altă cale nu există! Și această cale se poate găsi numai pe pământ. Cine n-a găsit-o aici, acela n-o va găsi nici ‘dincolo’! Unii iogi și sfinți, ei au reușit foarte multe, ei au ajuns foarte departe, da, ei pot fi foarte aproape de Dumnezeu. Ei au muncit mult pentru aceasta, au luat multe asupra lor, au adus multe jertfe și au trăit multe lipsuri și rugăciune și căință. Ei au adunat foarte multă înțelepciune. Dar ultima ușă n-o pot deschide din propria putere. Pe ea o deschide Iisus Hristos doar acelora, care îl roagă umili pentru acest lucru. Acesta este cel mai mare secret al întregii creații. Inanda Rama s-a dezvoltat foarte departe. El are deja de mult această presimțire. Ea l-a adus aici. Dragostea lui este așa de puternică, ea îl va duce într-un timp scurt sau lung la Iisus Hristos. Dar aceasta trebuie să fie decizia lui liberă. Să-l oblige spre acest lucru, nu are nimeni voie. El însuși trebuie să meargă calea la Iisus Hristos. El primește aceleași ajutoare ca fiecare. Decizia trebuie însă s-o pricinuiască voința lui liberă. Multor oameni înțelepți le este foarte, foarte greu, să se aplece în umilință. De aceea nu este nici această cale cea mai ușoară. Dar Inanda Rama va reuși acest lucru. Acesta va fi și succesul său.“

Iarăși m-am uitat la el neîncrezătoare.

„El te-a vizitat adesea, voi sunteți deja de mult timp legați cu o legătură puternică a dragostei. Smerenia ta și supunerea ta adâncă față de Iisus Hristos au colorat până la capăt asupra lui și sunt în momentul, de a-i deschide ochii. Vezi tu acum, ce este dragostea? Fără a avea intenția de succes, aduce ea o minune după cealaltă la suprafață. Nu de înțelepciune ai tu nevoie. Dacă Dumnezeu ar fi numai înțelepciune, El n-ar fi adus niciodată creația Lui la viață. El ar fi devenit un filozof singuratic și s-ar fi bucurat de înțelepciunea Sa până în toate veșnicile.

Nu! Dumnezeu este iubire! Și dragostea nu-i o știință a duhului. Dragostea nu duce cuvântări înțelepte. Dragostea poate fi numai trăită. Dragostea se răspândește mereu, căci, altfel, ea nu mai este dragoste adevărată. Și să se răspândească poate dragostea numai atunci, când este cineva, care poate s-o preia. Singurul lucru pe care Dumnezeu îl vrea de la noi, este, ca noi să-L iubim din voința noastră liberă și din toată inima. El însuși a adus această dragoste în lume. Și numai prin El, prin Iisus Hristos, poate fi obținută această cea mai înaltă dragoste. Înțelepciunea ne va învăța atunci Dumnezeu. Intreaga veșnicie stă la dispoziție pentru aceasta.

Aceasta este calea!

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.“

Numai aceasta contează! Nimic altceva! Mulți cu o credință puternică trebuie astăzi să se mai lase batjocoriți, din cauza ‘simplicității’ lor. Ei nu se ostenesc după deșteptăciune și cunoștință omenească. Ei cred pur și simplu și iubesc în toată smerenia. „Feriți-vă cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor!“ Anume: feriviți-vă aceia, care cred smeriți, fără ca să trebuiască mereu să întrebe de îndată sensul tuturor lucrurilor!

„Privigheti“, a spus Iisus. Și Satan deține cunoaștere și mare putere. Și răul este în stare să înfăptuiască minuni și lucruri mari. Dar un singur lucru nu poate: să iubească! Pentru că atunci nu mai este el rău! Cât de multor oameni le este astăzi greu, să se atașeze de biserică respectiv să se subordoneze, la care multe lucruri sunt pe dos. Mulți părăsesc mai degrabă întregul adevăr, decât să sufere unele lucruri, ce nu sunt corecte. Ei nu realizează, că satan a pătruns deja de mult în biserică și a nenorocit-o parțial într-un mod foarte urât. Dar tocmai aceasta este totuși dovada pentru împărăția lui Hristos. Satan nu face niciodată ceva fără sens. El n-ar încerca cu toată puterea, să distrugă biserica, dacă el n-ar ști exact, că ea îi va frânge într-o zi gâtul. Serviciul secret totuși nu spionează de regulă prietenul. Nu, dar în guvernul dușman pătrunde el și încearcă să ajungă în cele mai înalte posturi! Și dacă el s-a făcut stăpân pe un guvern, atunci totuși nu distruge guvernul până la moarte. Se încearcă mult mai mult, să fie îndepărtați sabotorii și să se restabilească iarăși stări ordonate. Dacă cineva este bolnav, și voi îl duceți la doctor, atunci el doară nu-l omoară de tot, ci încearcă să-l ajute! De ce nu faceți voi cu biserica tot așa? Ea se aseamănă cu o corabie, care s-a găurit și amenință să se scufunde. Dacă toți laolaltă ar ajuta, ar fi repede reparat locul cu pricina, și corabia ar putea să-și continue călătoria ei. În loc de aceasta se scapă fără minte mulți în bărcile de salvare. Numai că - țărâmul sigur nu-l ajung ei astfel niciodată. Furtunile vieții îi fac pe cei mai mulți dintre ei să se scufunde!“

„Dar de ce permite Dumnezeu, ca mulți dintre copiii Lui să fie alungați afară din biserică? De ce nu intervine El?“

„Pentru că Dumnezeu nu-și încalcă niciodată propriile Sale legi! Dacă El ar interveni direct, ar distruge El totuși voința liberă a oamenilor. Aceasta n-o poate El vrea niciodată. Dar El acordă așa de mult sprijin! Și nici nu sunt aceștia (încă) copiii Lui, care sunt alungați afară. Copiii Lui îl cunosc și îl iubesc. Și dragostea acceptă și umiliri, ea poate suporta multe și poate să treacă multe cu vederea. Aceia care se simt deranjați de toate, aceia care critică și condamnă toate, aceia încă nu au dragostea. „Eu doară așa crede, dacă ...“, aceasta n-o spune dragostea niciodată. Și numai ea este aceea, care contează. Dar cândva odată se va întoarce fiecare. Pilda despre „fiul

pierdut“, aceasta este valabilă pentru fiecare. Unii trebuie mult timp să petreacă între străini, până ce ei recunosc propria neputință și se reântorc în smerenie și dragoste la Tatăl. Dar nu fii de aceea tristă. Ușa spre Tarăl rămâne totdeauna deschisă! El n-o va trânti niciodată! Și nici unul dintre ei nu este de aceea mai puțin valoros! Tatăl nu face diferențieri! El îl iubește pe fiecare dintre copiii Săi la fel, nu este important, cât de mult timp a fost el între străini. Cne vine la Tatăl, pe acela îl va primi El cu brațele deschise. Niciodată nu-l va pedepsi - sau chiar să-l arunce în foc! Vremea, în care a fost el între străini, acesta este timpul nenorocirii, al sărăciei, aceasta este o îndeajunsă ‘pedeapsă’. Satan nu ascultă cu drag acest mesaj. El a încercat deja dintotdeauna totul, să îl preschimbe în contrariul lui! Și așa de mulți se lasă cu plăcere păcăliți de el.“

„Da! Dar trebuie totuși să existe o posibilitate, să rupi stăpânirea lui, să i se deslușească fiecăruia aceste legături logice. Uite, eu te am pe tine. Fără tine n-aș fi ajuns niciodată așa de departe. De ce n-au toți un înger, care îi conduce?“

Michael s-a uitat stupefiat la mine. „Nu știi acest lucru? Fiecare are un înger! Numai că nici tu nu poți să vezi încă totul! Fiecăruia îi stă un înger alături, tot așa ca și eu ție. Și fiecare are posibilitatea, să ia contact cu îngerul său. Cei mai mulți copii mici mai pot încă să se uite în lumea noastră. Dar, de îndată ce ei pot vorbi și pot povesti despre aceasta, le este scoasă aceasta din cap ca fiind o aiureală de fantezie. Mereu iarăși încercăm noi să ne facem observabili și le dăm oamenilor gânduri bune. Dar dacă ei le adoptă pe acestea, aceasta se află în voința lor liberă. Dacă pe cineva îl lovește conștiința sau dacă vin scrupule, atunci se află foarte des îngerul său în spatele acestor lucruri. Dar cel mai adesea sunt sugestiile lor pur și simplu date la o parte, în timp ce insinuările răului sunt lacom preluate. Satan a reușit, ca cei mai mulți oameni să nu mai creadă în existența noastră. Cum poți acum să asculți de cineva, despre care se crede, că el nici măcar nu există? Stresul zilnic, hăituiala și neliniștea împiedică oricum orice contact cu lumea duhovnicească.

Anumite sarcini de protecție în schimb exercităm noi întotdeauna. Pentru fiecare om. Noi protejăm trupul în somn, când duhul merge pe călătorie, noi respingem atacurile răului asupra viețiiilor voastre, cele multe accidente ‘din întâmplare’, pe care el vi le-a gătit. Inșă, această ‘sarcină a îngerului păzitor’ este numai partea firească, mai mică a sarcinii noastre. Tu ai în camera ta o icoană atârnată, în care un înger păzitor conduce un copil peste un pod. Aceasta este o icoană cu o aură minunată. Cine a pictat-o, acela avea un contact intens cu lumea duhovnicească. El putea să-și deschidă larg duhul său și putea să-și însușească oscilațiile noastre, pe care el le-a transpus în imagine. Aici este vorba de podul duhovnicesc, care ca o cărărușă îngustă duce dincolo din lumea materială în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este sarcina noastră propriu zisă, mult mai importantă. Conducători duhovnicesc vrem noi să le fim oamenilor. Numai că - aici are tocmai și voința liberă niște cuvintele de spus. Noi nu avem voie să exercităm nici un fel de constrângere. Noi le-am pricinui altfel oamenilor o pagubă ireparabilă. Pentru că dacă voința ar fi ruptă prin constrângere, cel liber ar deveni pentru totdeauna un sclav. Aceasta este cheia spre înțelegerea lumii! Și aceasta ne face sarcina noastră așa de nesfârșit de grea.

Dar toate cele, ce le cereți de la noi, avem voie să le facem pentru voi! Toate ce le puneți încrezători în mâinile noastre, le vom rezolva pentru voi. Aceasta este tot așa valabil pentru lucrurile duhovnicești cât și pentru cele lumești. Voi nici nu ne puteți face prea multă muncă, pentru că muncă în sensul vostru, care este legată de osteneală și de timp, nu există totuși pentru noi. Ceea ce vă este vouă osteneală, este pentru noi o bucurie. Cu cât mai multe voi ne încredințați, cu cât mai mult ne lăsați să înfăptuim, cu atât mai strâns va fi contactul nostru către voi. Voi vă puteți lăsa purtați de oscilațiile noastre, și toate cele, ce voi ni le încredințați, vor fi aranjate spre binele vostru. Bineînțeles, spre binele vostru! Aceasta înseamnă însă deseori: Nu așa, precum voi vă închipuiți aceasta, nici neapărat în timpul, pe care l-ați gândit voi pentru aceasta. Cine are privire înlarg, acela vede cel mai adesea alte și mai bune căi, decât acela, care se află împotmolit în mlaștină. Toate cele, ce trebuie voi să le faceți, este să vă rugați, să credeți, să aveți încredere și să exercitați răbdare. Tot așa cum eu am fost mereu alături de tine, tot așa este la fiecare. Cât de intensivă va deveni relația, aceasta se află numai în mâna voastră. Să creadă în noi și să știe despre noi, acest lucru îl poate face fiecare, care ne înmânează problemele sale, iubind și cu încredere, și va ține dintr-o dată rezolvarea în mâinile sale. A intra într-un contact duhovnicesc cu noi, acest lucru se poate numai în liniște, prin rugăciune și meditație și răbdare. Cât de mult exersați voi, pentru a învăța perfect o limbă străină? Cât de mulți ani învățați voi zi de zi, ore în șir? Din pricina a ce fel de scopuri mici dezvoltați voi câteodată o energie și perseverență imensă? Și cât de mult timp investiți voi zilnic în corpul vostru, pentru a-l antrena și a-l înfrumuseța? Nimeni nu-și va păstra trupul. În praf nu se mai văd mușchii, nici nu mai deranjează ridurile. N-ar fi vrednică și osteneala, să-ți rezervezi în fiecare zi câteva minunte, pentru a intra în legătură cu Dumnezeu în liniște și rugăciune și meditație? Cu Dumnezeu și cu noi, care vă conducem după voința Lui și vă acompaniăm pe calea înspre El! Deja în viața voastră actuală ați primi voi multiplu înapoi timpul pe care voi îl petreceți în liniște. O lucrare, pe care o începeți cu noi, reușește! Înăptuirea voastră, la care voi vă rugați după ajutorul nostru, nu va fi fără succes! Călătoria, pe care o plănuți cu noi și la care ne luați cu voi, nu se va sfârși în haos! Cearta, pe care ne-o încredințați spre aplanare, este deja pe jumătate sfârșită! Grijile voastre se vor risipi și probleme voastre vor fi rezolvate în jumătate de timp! Cât de multe lucruri faceți voi, a căror succes voi nu-l cunoașteți, pe care voi nu le puteți verifica? Pe noi ne puteți verifica! Deja după un timp scurt! Unde este o voință, acolo este și o cale, și căruia îi lipsește voința, acela nu-i folosește nici cea mai largă cale!

Vezi tu acum, cum s-au rezolvat toate? Pentru fiecare este parcată în fața ușii o mașină. Doar să conducă, trebuie el singur! Și dacă își lasă furat motorul, sau dacă toarnă apă în rezervor, sau dacă le dă voie prietenilor, să construiască din roți suporturi pentru săpun, atunci nu are voie el să dea vina pe mașină. Dacă vrea totuși să ajungă la capătul propus, trebuie să meargă pe jos drumul lung și plin de obstacole - sau să-și repare din nou mașina.“

Eu am fost cât se poate de îngrozită de ceea, ce eu am auzit mai înainte. La acest lucru eu nu m-am gândit. De ce sunt oare oamenii atât de orbi?

„Satana este atât de deștept și de viclean, și nimeni nu-i poate ajunge la nas în acest domeniu. El le dă oamenilor o bucată de zahăr, și în timp ce ei îl devorează cu lăcomie, le fură el mașina. După aceea spune, că nu a existat niciodată vreuna. Și cei mai mulți îl cred pe cuvânt. Și mulți îi mai acceptă oferta, prin care se se lase duși o bucată din drum! Ei se lasă legați la ochi de el și nu observă, că el îi duce în direcția opusă! Oh, dacă ar ști ei, că întreg drumul abrupt trebuie să-l parcurgă pe jos!“

„Dar trebuie ca să te poți proteja în vreun fel.“

„Bineînțeles că este posibil! Tu te-ai protejat cu mare succes. Armele sunt: rugăciunea, meditația - și dragostea! Mai ales dragostea!“

8

În ziua de rusalii m-am îmbolnăvit eu deodată rău de tot. O tumoare mare s-a format în capul meu. „Inoperabil“ au spus doctorii. Dar dragostea pe care eu am sădit-o, a prins floare. Mnama m-a luat imediat din spital și m-a adus lângă ea acasă. Ea lucra acum doar jumătate de zi, și în acel timp avea grijă o vecină de mine. Mama a trebuit să renunțe la enorm de mult lucruri, dar acest lucru nu o mai deranja prea tare. Lucruri materiale nu mai însemnau pentru ea prea mare lucru. Ea nu mai consuma alcool, chiar și de fumat s-a lăsat ea. Nu mai era necesar pentru ea, deoarece ea și-a găsit liniștea.

Aproape că ar fi acceptat chemoterapia oferită. Dar eu am putut s-o fac să înțeleagă, că eu nu doream aceasta. Chiar și doctorul a înțeles această dorință.

„La o astfel de tumoare nu sunt șansele și așa prea mari“, a fost părerea lui. „Poate că ar trăi puțin mai mult, dar cu siguranță nu va trăi mai fericită. Dacă rămânțe lângă ea și o îngrijești, își va aminti cu siguranță de ultimile clipe ale vieții. Dacă durerile vor fi prea mari, vă voi ajuta la orice oră.“

Eu am fost bucuroasă că am primit un doctor așa de înțeleghător. Cu toate că știam ce însemna această boală pentru mine, și cu toate că mă bucuram și o acceptam cu răbdare, aveam totuși puțină frică de ceea ce va urma pentru mine. Vor fi oare durerile atât de crunte? Voi putea oare să rezist? Cu dureri permanente eram obișnuită, și eu puteam să ies la capăt cu ele.

În primele luni era de suportat, eu luam doar rareori calmante. Mama stătea de multe ori lângă mine. Ea a învățat să comunice cu mine în tăcere. Fără cuvinte, doar cu simțurile. Eu eram atât de bucuroasă să văd, cât de departe a ajuns ea. De la Inanda Rama a învățat ea să se roage și să mediteze, și ea a fost o elevă silitoare. Noi ne adânceam deseori în liniștea spiritului și ne uneam printr-o bandă a dragostei, așa cum am cunoscut eu aceasta doar la tata. Tatăl meu era deseori cu noi, și chiar și mama putea să-i simtă prezența. De câteva ori am reușit, s-o iau pe mama sus, să-și arunce câteva ‘priviri’ în lumea spirituală.

Chiar și frații mei mă vizitau uneori. Încetul cu încetul a început și la ei să se topească duritatea lor și să se înmoaie imaginea materială. Schimbarea mamei i-a pus pe gânduri. Ei au observat că nu stă în fața lor ‘o soră a rugăciunii’, care a început să-i fie frică la bătrânețes care încearcă să salveze, ceea ce încă se poate salva. Vibrațiile ei era pure și adevărate, dragostea ei era bună. Ea nu trebuia să vorbească multe, se putea simți, se putea vedea pe chipul ei. Mult s-a rugat ea pentru frații mei, mult s-a gândit ea la ei. Și ‘lavina’ ei va deveni într-o bună zi foarte mare.

*

Treizeci și trei de ani am împlinit eu ieri, și știam, că aceasta va fi ultima mea zi de sărbătorire. Eu eram pregătită să sufăr, eram fericită, că aveam voie să adaug și eu bucata mea - dar eram totuși bucuroasă să știu, că nu voi mai fi pentru mult timp legată de acest corp. Ușa coliviei era deja deschisă, pasărea era pregătită să zboare, aștepta doar semnalul.

Cu toate acestea mă apuca câteodată teama!“ Michael m-a avertizat deja din timp. „Fii atentă“, mi-a spus el, „dubiile apar din nou! La sfârșit mai strânge încă o dată Satana menghina. El se folosește de nesiguranță, restul acela, care se află între credință și știință.“

Eu am văzut prea multe, am trăit prea multe, pentru a dispera. Chiar și după ce nu mai aveam putere, să mă refugiez la Michael. Dar eu puteam simți înțepăturile de ac, care trebuiau să mă facă nesigură, și eu pot să-i înțeleg pe toți, care sunt stăpâniți de dubii și chiar dacă sunt credincioși dau înapoi și se luptă cu frica lor. Dar cina a învățat pe vremuri bune să se roage, va putea trece și peste aceste temeri.

Eu eram aproape în întregime paralizată și nu mai puteam nici cu cea mai bună voință să suport durerile, doar cucalmante tari. Eu de abia mai puteam să înghit, mâncatul a devenit un chin. Tot mai des picam eu într-un somn adânc și inconștient. Tot mai des vedeam eu chipuri în vis. De obicei era îngeri, care mă vizitau și își deschideau cu tandrețe aripile lor deasupra mea. Dar mai erau și ciocănitori negre, care stăteau mai la distanță la pândă, dar care nu reușeau să se apropie de acei îngeri. Într-o bună zi au venit spre mine trei minunați și mari îngeri. Ei au adus și pentru mine o pereche de aripi. Ca și fluturii ne-am urcat noi în aer și am zburat spre soare. Cea mai mare fericire m-a inundat pe mine.

Atunci m-am întors eu, și am văzut în depărtare mare sub mine o cameră. Intr-un pat era un corp îndurerat, care se întorcea dintr-o parte în cealaltă de durere și care se lupta cu moartea. O femeie stătea și plângea neajutorată alături, în spatele ei se aflau doi îngeri, care o consolau. Femeia s-a uitat în sus la mine - era mama mea! Eu eram aceia, care se zbătea acolo jos cu moarte!
Nu era un vis! Eu am fost eliberată! Eu eram liberă!
și atunci am văzut eu din nou, mai mare și mai strălucitor decât oricând:
Soarele! Soarele meu! Iisus Christos! Plină de bucurie și mulțumire am picat eu în genunchi. Eu nu am murit! Nu! Eu m-am născut! Michael m-a ridicat, tata a fost acolo împreună cu sora Garcia. Eu eram iarăși acasă! Michael mi-a întins o cupă cu cele mai minunate fructe pe care eu le-am văzut vreodată.
„Mănâncă, poți avea nevoie de o întărire.“
„Ce fel de fructe sunt acestea?“
„Ele îți aparțin. Eu le-am păstrat pentru tine. Sunt fructele pe care tu le-ai cules pe pământ.“
Mână în mână am mers noi spre casă, în direcția acelei lumini.

EPILOG LA A 2-A EDIȚIE

Teritoriile spirituale nu se pot înțelege prin cunoștință. Din contră: de multe ori ne stă în drum. Face parte din corp și poate percepe doar ceea., ce îi transmite cele cinci simțuri ale noastre. Acordul comun, care a aflat această carte, mă bucură foarte tare. Că au mai fost printre ele remărci critice, și chiar voci care se împotriveau, m-a împins spre faptul, de a explica câteva lucruri în acest epilog.

Eu am încercat să arăt nemărginita dragoste a lui Dumnezeu, care cuprinde pe toate ființele și care este cu mult mai mare și cuprinzătoare, decât noi ne-am putea imagina. Multe lucruri poate că sunt în realitate altfel, noi nu putem să le percepem cu înțelegerea noastră mică și lumească. Doar Christos duce spre Tatăl, și El este drumul! Dar pe cine conduce El, când și cum pe acel drum, eu nu pot să mă pronunț la aceasta. Doar un lucru știu cu siguranță: Duhul Său, Duhul Său sfânt, adie peste tot, chiar și în afara bisericilor. „Prin fructele lor îi veți recunoaște“ Trebuie doar ca să deschidem ochii și să ne amintim de cea mai importantă poruncă a Sa: „Iubiți-vă ...!“ Doar asta contează! Nu ne putem baricada în spatele dogmelor, a legiilor și a condamnărilor; Dumnezeu găsește pe fiecare, și după aceea îl măsoară prin dragostea acestuia pentru aproapele său.! Biserica, spovedania, sacramentele, cât de neînsemnate sunt ele, dacă nu conduc spre umilință și spre dragoste, și cât de mărețe sunt atunci când ne dau puterea, să creștem în dragostea lui Christos!

Eu le mulțumesc învățătorilor mei spirituali. Cunoașterea lor, răbdarea lor și dragostea lor mi-au deschis drumul spiritual și cu această carte tuturor celor, care caută să fie umili. Unde sunt străine cuvinte și litere, acolo putem să mergem în liniște și să simțim vibrațiile, care se ascund în spatele cuvintelor și să ne lăsăm dusă de ea.

Benjamin Klein, noiembrie 1988

Dragostea lui Dumnezeu este tema principală din cărțile lui Benjamin Klein

....nici vorbă de iad

.... nici vorbă de moarte

Aceste cărți sunt discursuri înfocate despre dragostea lui Dumnezeu. Benjamin Klein dă în vileag „păcatul de moarte“ a tuturor religiilor: Pe Dumnezeu să-L faci „om“ și veșnică, nemărginită și pentru noi neimaginabilă dragoste a Sa s-o scurteze și s-o îngrădească. El dovedește lipede și pe înțelesul tuturor, de ce dragostea lui Dumnezeu nu poate avea margini și nu se oprește nici în fața „iadului“, da mai ales acolo este mai evidentă - bineînțeles dacă dogmele noastre, invidia și dorința noastră de putere nu ne închid ochii pentru a vedea aceasta!

CĂRȚI PENTRU COPII DE BENJAMIN KLEIN

ȘOARECELE LENA * ORKA, LEBĂDA

O minunată carte pentru copii, cu 12 de obicei imagini duble desenate cu acuarele care nu vrăjesc doar copiii. Este „cartea îngerilor“ pentru copii. Deschide ochii pentru lumea spirituală și este citit cu aceeași plăcere de copii și de adulți.

ȘOARECELE LENA * ZÂNA COPACULUI

Al doilea volum a șoricelului Lena, cu același imagini.

BEN; REGELE PORCILOR MISTREȚI

O carte pentru copii cu vârste între 8 - 80 de ani. Aici povestește Benjamin Klein o poveste drăguță de animale despre un mic porc mistreț pe nume Ben, care era deja dintotdeauna mai altfel decât ceilalți. El se zbate cu multe lucruri care astăzi sunt la ordinea zilei, fără a învăța ceva din ele. Da, și până când devine Ben regele porciilor mistreți, trebuie să mai treacă peste multe aventuri O carte de răs **și** pentru a gândi.

IISUS CHRISTOS ÎN MIJLOCUL NOSTRU

Cartea transmite o vedere adâncă în lumea spiritului: gânduri, rugăciune, meditație.
O parte practică conduce pas cu pas și pe înțelesul tuturor spre o meditație creștină adâncă.

---SFÂRSIT---